

Baba Hikâyeleri Antolojisi

ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

**ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ YAYINLARI**
Yayın No:3

Özgün Adı
Baba Hikâyeleri Antolojisi

Editör
Eyyüp AZLAL

Kapak Tasarımı
İbrahim Halil Kaya
(İl Millî Eğitim ARGE)

Redaksiyon
Ahmet Çiçekli
M. Cünet Özçınar

E-ISBN
978-975-11-8304-0

Kasım- 2024

Şanlıurfa İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Ertuğrul Gazi Mah. Osmangazi Cd. No:14,
63330 -Haliliye-Şanlıurfa
www.sanlıurfa.meb.gov.tr
İrtibat Tel: 0414 280 63 07

BABA HİKÂYELEERİ ANTOLOJİSİ

Hikâye Mektebi Projesi İl Geneli Baba Hikâyeleri
Yarışması'dan Seçme Hikâyeler

**Editör
Eyyüp Azlal**

ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Şanlıurfa İl Millî Eğitim Müdürlüğü Hikâye Mektebi Kurulu

Eyyüp Azlal
Mehmet Sarmış
Salih Yalçınkaya
Gülcan Çakır
Ahmet Karacan
Mehmet Azizoglu
Leyla Aldemir
Ahmet Çiçekli
Şükran Hekimoğlu Taşdelen
Deniz Tavus
Emine Peker Şansal
Abdurrahman Karakaş
Erengül Şeker

İçindekiler

Takdim / 8

Önsöz Niyetine / 10

Yeni Bir Sayfada Baba Olmak - Saime Hatun Sarı / 13

Bu Dünyada Babam da Vardı - Rojin Acıoğlu / 17

Memleket Sevgisi - Helin Şahin / 21

Baba - Havva Kılınç / 25

Hesap Vakti - Elif Eda Çoban /32

Can Yangını - Esra Ayaz / 35

Benim Babam - Betül Kaya / 39

Biz Babadan Böyle Gördük - Melisa Keşküş / 43

Sessiz Çığlık - Pınar Kaya / 50

Baba Bir Direniştir - Yusuf Baran Yetim / 54

İsimsiz Baba - Zeliha Köken / 59

Yirmi Bir Ekim-Aslı Kaya / 65

Baba Olmak - Hilal Naz Alican / 67

Babanın Kokusuna Sarılmak - Yazgöl Bozkuş / 73

Vicdan Azabı - Eyyüp Beylem / 77

Kimseizler Diyarı Gazze - Ahmet Mücahit Belet / 80

Bir Tahavvül Hikâyesi - Elif Nur Haşlak / 85

- Dağdır Baba - Emine Alma / 91**
- Bir Kızın Babaya Özlemi - Medine Bican / 95**
- Adsız Hikâye - Hamza Reviş / 99**
- Gazzeli Bir Baba - Cudi El Mustafa / 102**
- Oyunun Gizemi - Mehmet Altın / 107**
- İsimden İbarete - Merve Balcı / 111**
- Altı Şubat Felaketinde Bir Kahraman - Melek Uluğ / 115**
- Filistinli Olmak - Malva Şeyğ / 120**
- Yarım Kalmışlık - Simge Ergin / 122**
- Baba Defterim Bitti - Semra Ekinci / 125**
- Yolumda Açan Çiçek - Cemile Sultan Balan / 128**
- İki Hece Dört Harf - İkranur Tuncel/131**
- Görünmeyen Fedakârlıklar-Merve Su Kara/133**
- Sevginin Timsali-Yasemin Deveci / 135**
- Eylül'ün Dramı - Zühre Bayram / 137**
- Cehalet ve Feraset - Özlem Kılıç / 141**
- Baba - Songül İlingi / 144**
- Asker - Muhammed Batur / 147**
- Gazze'de Baba Olmak - Gazel Öşme / 149**
- Vişne Saçlı Kız ve Salıncak Babası -Töre Serttaş / 154**
- Saat Dokuz Kırk - Yeter Dağ / 156**

Takdim

Şanlıurfa, bereketli toprakları, on iki bin yıllık geçmiş ve peygamberlerin maneviyatıyla sayısız medeniyete ev sahipliği yapmıştır. Geçmişte bu şehirde yaşamış insanlar ilim, kültür ve edebiyat alanında derin izler bırakmıştır. Biz de atalarımızın hatırasına sadık kalarak bu kadim şehre, sosyal ve kültürel alanda yaptığımız çalışmalar ve hazırladığımız yayınlarla katkı sunmaya devam ediyoruz.

Eğitim, öğretim ve aynı zamanda kültürün taşıyıcı unsurları olan öğretmenlerimizle geçtiğimiz yıl içerisinde toplantılar yaptık. Yazar, araştırmacı, musikişinas, ressam, hattat, şair öğretmenlerimizin çalışmalarına yakın bir ilgi gösterdik. İl Milli Eğitim Müdürlüğü binasının fuaye salonunda görsel sanatlar alanında çalışması olan öğretmenlerimizin sergilerini açtık. Yazar öğretmenler buluşmalarını gerçekleştirdik.

Geleceğin yazarlarını yetiştirmek üzere yazar adayı olan öğrencilerimizle de “Hikâye Mektebi” adı altında buluşmalar gerçekleştirdik. Bu buluşmalarda; yazar öğretmenlerimiz, yazar adayı öğrencilerimiz için “Hikâye Atölyesi”nde çalışmalar yaptı. Yazar öğretmenlerimiz, bu atölye çalışmalarında tecrübelerini bu öğrencilerle paylaştılar. Öğrencilerin yazmış oldukları hikâyelere hafif dokunuşlar yaparak onlara yazarlık yolunda yepyeni ufuklar açtılar. Yazar hocalarımızın tecrübelerinden sadece öğrenciler değil öğrencilerin danışman öğretmenleri de istifade ettiler. Bütün bunların neticesinde, bugün elinizde olan “Baba Hikâyeleri

Antolojisi” ortaya çıktı. Şimdi uzun bir emeğin mahsulü olan bu eseri sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Hikâye Mektebi’nin çalışmaları; ileride “Edebiyat Mektebi” olarak tasarladığımız, bünyesinde masal mektebi, şiir mektebi, deneme mektebi de bulunan daha büyük bir mektebin öncüsü niteliğindedir.

Bütün bu çalışmalarla geçen yıl İl Millî Eğitim Müdürlüğümüz tarafından çıkarılan “Urfa’dan Dergisi”ne daha kaliteli eserler vermeyi amaçlıyoruz. Urfa’dan dergisi, yeni yayın döneminde yazı çağrısına çıkarken bu mektepte ortaya çıkan edebi ürünlerle beslensin istedik.

Hikâye Mektebi, ilk olarak “Baba Hikâyeleri” yarışmasına gelen hikâyelerle başladı. Başka yayınlarla ve başka hikâyelerle okurun karşısına tekrar çıkmayı umuyoruz. Baba hikâyelerinin satır aralarında çocuklarımızın bize anlattıkları çok şey var. Onların her hikâyesinde kültürel mirasın yaşatıldığı, tanıtıldığı ve bu mirasın yeni kuşaklara aktarıldığı değerler var. Bu değerlerden en önemlisi de, Urfa’da baba olmaktır.

Bu hikâye antolojisi; öğrencilere yönelik olduğu kadar özellikle yetişkinlere; anne ve babalara önerebileceğimiz nefis bir hikâye seçkisi olmuş. Bu projeyi hayata geçiren Hikâye Mektebi’ndeki yazar öğretmenleri, hikâye yazmaya teşvik eden danışman öğretmenleri ve tabii ki kalemi eline alıp bu hikâyeleri yazan öğrencilerimizi tebrik ediyorum.

Geleceğin yazarlarını ortaya çıkaracak bu çalışmanın bir kitaba dönüşmesi bizi ziyadesiyle heyecanlandırmıştır. Yazdıkları eserlerle kendilerini keşfeden çocuklarımızın duygularına tercüman olan bu kollektif eser, bir emek ve bilincin ürünüdür. “Baba Hikâyeleri Antolojisi” kitabıyla sizleri selamlarken hikâyelerin büyüğü dünyasında yaşayacağınız nice güzel günler dilerim.

Asım Sultanoglu
Şanlıurfa İl Millî Eğitim Müdürü

Önsöz Yerine

Günümüzde hikâye, edebiyatın bir şubesi olarak yazarın yaşadıkları, gözlemledikleri, duydukları ya da tamamen kurguladıklarını konu alan bir düz yazı biçimidir. Fakat her düz yazı hikâye değildir. Hikâyenin var olabilmesi için bir kişi, bir olay ya da durum, kişinin olayları yaşadığı bir mekân ve zaman dilimi, bir anlatıcı ve anlatıcıya ait bir bakış açısı bulunmalıdır. Tema ve olay örgüsü de iyi bir hikâyenin önemli unsurlarıdır.

Klasik zamanlarda hikâye, edebiyatın en eski anlatı sanatları arasında kabul edilirdi. Bu nedenle hikâye, yaşanmış veya yaşanması mümkün olayların okuyucuya haz verecek şekilde anlatıldığı kısa edebî yazılardır.

Edebiyat dünyasında hikâyenin yeri şiirden hemen sonra gelir. Şiir, insanın duygu farkındalığını ortaya koyarken hikâye de hayat denen bütünün içindeki olguları soyutlayarak görünür kılar. Bazen hikâye şiirle iç içe geçmiştir. Tıpkı klasik zamanlarda; köy odalarında, şehirlerdeki konaklarda anlatılan hikâyeler, dilden dile nesilden nesile ulaşması için belli bir nazım ve kafiye marifetiyle destekleniyordu. Demek ki hikâyelerin bir nazım geleneği de vardı. Klasik dönem edebiyatında bu hikâye türü, mesnevi türünün içinden doğmuştu

Çok sonraları bu hikâyeler mesnevi şeklinde kaleme alındı. Fuzûlî, Leylâ ile Mecnun hikâyesini mesnevi formunda kaleme alırken Nizami'nin aynı isimli kitabından habersizdi. Leyla ile Mecnun'u okuyanlar dikkat etmişlerdir. Aralarda gazeller, kasideler vardır. İşte klasik zamanlarda

mesnevinin içinde zikredilen gazeller ve kasideler şiir olarak kabul edilirdi. Mesnevi tarzı, Tanzimat döneminde manzum hikâyeye dönüştü. Bu tarzı geliştiren edebiyatçıların başında Mehmet Akif Ersoy gelir. Mahalle Mektebi, Seyfi Baba gibi şiirler modern edebiyatta şiir kabul edilse de birer manzum hikâyedir...

Hikâyelerle düşünür, düş görürüz. Hikâyeler, bizim düşünce yolculuğu çıkmamız için bir araçtır. Hikâyeler bizi birbirimize bağlar. Hikâyeler zor zamanlarda bize yol gösterir, yoldaş ve sırdaş olur. Bu dünyayı anlamamızda hikâyeler bize eşlik eder. Hikâyelerle varlığımız anlamlanır. Hikâyede kurgu, yazarın düşüncesidir.

Bütün bunların ötesinde hikâyeye yazarında bir olağanüstülük vardır. Değişen dünyanın, değiştirdiği feleğin eleğinden geçirdiği bir kayboluşu irdeler. Okuru geriye götürür, kaybettiği ne varsa beraber aramaya koyulur.

Elinizdeki kitap, sadece bir hikâyeye antolojisi değil bir yıldır meşgalesi hikâyeye olan, hikâyeyi gören, yazan, yazarak kayıt altına alan, aynı zamanda hikâyeye etki eden Hikâyeye Mektebi öğrencilerinin ürünüdür.

Şanlıurfa genelinde liseli gençler, “Baba Hikâyeleri” yarışmasına iki yüz civarında eserle başvurdular. Ödül alan eserlerin yanı sıra hikâyeye seçkisinde yayımlanmak üzere kırk civarında esere yer verdik. En baba hikâyeye mottosuyla hem en iyi hikâyeye hem de en iyi rol-model baba olabilecek hikâyeler yazıldı.

Hikâyeye mektebi öğrencileri, sanattan ruhî bir bilinç eğitimi üretmek adına hayallerini katarak baba hikâyesi yazmaya karar verdiler. Bunun neticesinde baba temalı hikâyeye antolojisinde genç yazarlarımızın muhayyilesinden yazarlık heyecanı bizlerle buluştu.

Eyyüp Azlal
Editör

BABA HİKÂYELERİ ANTOLOJİSİ

Yeni Bir Sayfada Baba Olmak

Saime Hatun Sarı*

Havanın soğuk kollarında derin düşüncelere dalmıştım, karanlık çökmüştü etrafıma. Bir zamanlar dolu dolu olan odayı şimdi yalnızlığın sesi doldurmuştu. Gururum, onları kalbimden uzaklaştırmama izin vermişti. Gurur mu? Bu soru kafamda yankılanıyordu. Eşim ve kızımın ayrılmasının ardından dağınıklığı gözlerimle incelerken, masayı darmadağın etmiştim. Dokundum, o dokunuş bir utancı mı, hüznü mü simgeliyordu bilemiyordum. Eşyalar arasında kaybolmuş bir defter buldum. Siyah kaplı. Sayfalarını çevirdim. "Gecenin karanlık saatlerindiyim şu anda. Bir gün daha bitti. Bu da bir şey mi? Günler gibi geçiyor yıllar, bu kadar hızlı, bu kadar ansızın. Bir zamanlar, ömrümüz daralan çemberlerle sarılıp günler batarken, acımasız bir dünyada inatla yaşamaya çalışıyorduk. İnandığımız tek şey, yaşanmaz gibi görünen hayatı yaşanabilir kılmak adına yaptığımız inat."

Sık sık bana "Neden inatçısın?" diye sorarlar. Aslında benim inadım "Babama." Evet, sadece ona inat ediyordum. Ona yakındım ama bir o kadar da uzakta, bir evde, bir arabada iki yabancı misali. Başımı okşamasını, benimle dertleşmesini istediğimde her defasında aynıydı. Denedim, değiştirmeye çalıştım, olmadı. Bazen geceleri başımı yastığa koyduğumda babamı seviyor muyum? diye soruyorum kendime ama net bir cevap alamıyorum.

Arkadaşlarım, öğretmenim için hep bir cevabım olurdu ama yakınımdaki "babam" için neden sessizdim? Bilemiyorum. Bugün, kendi ellerimle umutsuzluğu ve acıyı yaşamımın içine nakşetmişim. Okul hayatım sona ermiş,

dört duvarın içinde bir hüzne ve geceye terk edilmişim. Belki de bu gece kalbim kırık halde uyuyacağımı bile bile yanıma gelmemişti. Belki bir gün anlarım, belki de bir gün o da değişir.

Gecenin sessizliğinde hayatın bu karmaşıklığını düşündüm. Annemin yıllarca nasıl dayandığını anlamaya çalıştım. Kendim bile bu anların altında ezilirken annem nasıl katlanmıştı? Ama annem kabullenmişti. Belki de onun yoluyla hayatımın zorluklarına göğüs germeye çalışıyordum.

Bir gün babama, arkadaşım ve babasının iki yabancı gibi olmaktan öte bir şey olmadıklarını söylediğimde, babam "Babalar mesafeli davranır, çocuklar şımarık olmasın diye" dediğinde bu sözler zihnime kazındı. Oysa herkes beni şımarık olarak tanırды, ancak ben yalan söylediğimde dudaklarımı ısırırdım, yalan söyleyemezdim.

Coğrafyanın kader olduğu bu dünyada, kendimi cezaevi mahkumu gibi hissettim. Okuyamaz, gezemez, sevemez ve konuşamaz. Her ülke bir cezaevi, zalim diktatörler gardiyan, bizlerin ise mahkum olduğu bir dünyada yaşamış gibiyiz. Bu ev de kendi koğuşum, babam gardiyan, ben mahkumum.

Cesaretlerimizin kanatları doğuştan sakatlanmıştı ancak bir umutla hayata tutunmuşum. Vesselam..."

-Yorgun Yürek-

13.10.2016 - Pazar

Kızımın siyah kaplı defterini okuduktan sonra başıma bir taş oturdu. Sanki ne hissettiğimi bilmiyordum. Belki doğup büyüdüğüm coğrafya bu soğukluğu içime işlemişti. Belki de kendi babamdan gördüklerimi tekrarlıyordum. Evet, aynı çatı altında yaşarken bile iki yabancı gibiydik. Farkında bile değildim, çağın karanlığı yüreğimi paramparça ederken...

Baba olmak, cebine parayı koyup bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormakla mı ölçülürdü? Okulda "çalışkan ol, uslu ol" demekle her şey olmuyordu. Farkına varıyordum. Sevgisiz bir kalp, soğuk havada üşüyen küçük bir çocuğa benziyordu. Ancak ben, ince düşünceli, güzel bir kalbi sevgisiz bırakıyordum. Yavaşça yerimden kalkıp kapıya

doğru ilerledim, hiçbir ses yoktu. Merdivenlerden aşağı inerken dışarıda deli bir rüzgar esiyordu. Uzun süre yürüdüm. Hem yürüdüm hem düşündüm. Koca bir pişmanlık içinde, böyle olmamalıydı. Bu kadar kör olmamalıydım. Kafamın içinde hala o cümle dönüyordu, "Bir evde, bir arabada iki yabancı gibi..." Gözyaşlarım kızımın masum yapraklarını ıslatırken o anın ağırlığı içinde bana dair unutulmaz bir söz aklıma düştü. Kızım, gözlerimden süzülen yaşları hiç görmemiŐ olmanın ŐaŐkınlıđıyla sormuŐtu bir defasında. "Baba, senin ağladığını hiç görmedim. Babaannem vefat ettiğinde bile. Neden?" Yüzüne bakıp sessizce sadece başımı sallamıŐtım. Hiç ađlamamıŐtım, doğruydu. Ama Şimdi, üşüyen kalbini sevgi ve ilgiyle ısıtma vaktiydi. Aklım baŐımdaydı. Gözyaşlarımı sildim, silkelenmiŐtım. Derin bir uykudan uyanmış gibiydim. Ulu Camii'den çıkıp karanlık kapının tarihî sokaklarında yağmur altında ilerlerken düşüncelerimden sıyrılıp hızlı adımlarla eve doğru ilerledim. Islak kıyafetlerim, her adımda yere damlayan gözyaşları gibiydi. Eve ulaŐtıđımda hemen eşimi aradım, defalarca aldırdım. En sonunda eşimin annesini aradım... Dünyam başıma yıkılmıştı. Gitmişlerdi, iz bırakmadan, sessizce gitmişlerdi. Yorgun bir halde aşağı indim, her zaman nefret ettiğim o mahalledeki eski elektrik direğinin altına oturdum.

Geride kalan koca iki hayatı mahvetmiŐ, coğrafyanın kader olduğunu kabullenmiŐtım. Baba olmayı becerememiŐtım. Belki de bu hüznünlü yağmur altında geçmişin izlerini silip yarınları yeniden inşa etme Şansım olabilirdi. Yüreğimdeki acıyı paylaŐmak, sevgiyi hissettirmek ve bir babanın gerçek anlamını keşfetmek için belki de bu karanlık günlerin ardında bir umut ışığı parlayabilirdi. Gözlerimi kapadım. Yağmurun melodisiyle birlikte geçmişin ağırlığını silmek istiyordum. Yağmur damlaları yüzüme düşerken, içimdeki kararmıŐ duvarlar adeta temizleniyormuŐ gibi hissettim. Her damla, geçmişin yükünü hafifletiyordu. Belki de bu zorlu süreçte yaŐadıklarımızdan bir Şeyler öğrenmiş, büyümüş, insan olmanın derinliklerine inmiŐtik. Islak saçlarımdan damlayan su, geçmişin acılarını yıkayıp geleceğe doğru temiz bir sayfa amama yardım ediyordu. Sokak lambaları,

yağmurun altında parlıyor ve geceye bir tür umut ışığı saçıyor. Belki de yarınlar, yaşamış olduğumuz bu karanlık geceden daha aydınlık olacaktı. Aceleyle kapıyı kilitleyip yaşadığımız evin sessiz odalarında dolaşmaya başladım. Eşyaların üzerindeki toz tabakası, zamanın acı hatıralarıyla dolu odamızın sessizliğini daha da vurguluyordu. Koltuğa oturup, yıllar öncesine giderek hatıraların labirentinde kaybolmaya başladım. Defterin sayfalarında gezinirken, kızımın küçük elleriyle yazılmış olan mektupları buldum. İlkokul yıllarındaki sevimli yazıları, renkli resimleri gördükçe, içimdeki boşluk daha da derinleşti. Belki de babalık sorumluluğumu yeterince yerine getirememiş, sevgi ve ilgi eksikliğiyle bir çocuğun kalbini yaralamıştım. O an, bir baba olarak içsel bir hesaplaşma yaşadım. Geçmişte yapılan hataları telafi etme şansımın belki de kaybolduğunu düşündüm. Ancak bu düşüncelerle sadece kendimi suçlamak yerine, gelecekteki adımları daha bilinçli atmaya karar verdim.

Yağmur hala camlarda ritmini sürdürürken, içimdeki kararlı duvarları aydınlatmak için bir çıkış yolu aramaya başladım. Kızıma olan sevgim ve eksik kalan bağımızı onarmak adına adımlar atmam gerektiğini anladım. Sabah güneşi, yeni bir başlangıcın müjdesini getirirken, kalbimdeki yükü hafifletme kararı aldım. Kızıyla iletişim kurmanın ve geçmişteki hataları telafi etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Güneşin doğuşuyla birlikte, içimdeki kararlı duvarları aydınlatmak ve yarınlar için umut dolu bir sayfa açmak adına adımlar atmaya kararlı bir şekilde güne başladım. Gece boyunca yaşadığım düş kırıklıkları, acılar ve pişmanlıklar, beni güçlendirmek ve daha iyi bir baba olmam için bir fırsata dönüşmüştü. Belki de hayat, karanlık günlerle dolu olsa da her an yeni bir başlangıca gebe olabilir. Yağmurun temizleyici etkisi gibi, içsel bir temizlik yaparak, sevgiyle dolu bir geleceği inşa etmek mümkündü. Ve belki de bu zorlu süreçte, gerçek anlamda bir baba olmanın ne demek olduğunu keşfetmek, en değerli öğretiyi sunacaktı.

***Baba Hikâyeleri Birincisi-Saime Hatun Sarı
Eyyübiye Ayhan Şahenk MTAL**

Bu Dünyada Babam da Vardı

Rojin Acioğlu*

Sabahın erken saatinde dışarıdan gelen bir sesle uyandım. Yaşlı bir amca simit satıyordu. Her sabah aynı saatte bu sesi duymasam da her sabah sokağımıza bu simitçi gelirdi.

Bir müddet sonra sesin sahibini hiç görmedim. Daha sonra simitçi yaşlı amca benim için uzunca bir süre sadece sestem ibaret olmuştu. Varlığı sesinden ibaret olan biri, benim dünyamda sadece sesi ile yer kaplayan insan...

Sabah sabah yatağımda bunu düşünüyor olmak canımı sıktı. Küçük bir çocukken de saçma şeyler düşünürdüm ben. Müezzin ezan okurken onu –haşa- Allah zannedirdim. Şaşkınlıkla dinlerdim ezanın sesini, biraz da korkuyla. Manasını anlamaz, yaramazlık yapan bütün çocuklara uyarı olarak algıladım bu sesi. Ama ezan bitip aradan on beş-yirmi dakika geçtikten sonra insana has unutkanlıkla kaldığım yerden başladım yaramazlıklara. Günde tam dört kez aynı korkuyu yaşar, endişem geçene kadar bir süre oturur kalırdım olduğum yerde. Sabah ezanı saatinde zaten uyuyor olduğum için o saatteki uyarıdan habersizdim. İlkokul üçüncü sınıfta anladım durumun aslını, onca zaman yapamadığım yaramazlıklardan pişmanlık duyarak. Çünkü çocuktum ve Allah çocukları yaramazlıkla yargılamaz. Allah çocukları yargılamaz.

Çocukluğum, diğer çocuklarınkinden biraz farklıydı. “Dütman” isminde hayali bir arkadaşım vardı. Öğle saatlerinde annem bizi öğlen uykusuna yatırmak isterdi. Fakat ben uyumak istemezdim hiç. Uyurken yaşamın içerisindeki eğlenceli oyunları kaçırmaktan korkardım. Aklım hep Dütman’da, bahçedeki kedimiz Cingöz’de kalırdı. Babam, anneme göre daha serbestti. Babamın katı kuralları yoktu hiç. Hatta annemin evde olmadığı zamanlarda oda kapılarından birini sökerek bize salıncak yapar, annem gelene kadar evi oyun parkına çevirirdi.

Uzun yol şoförüydü babam. Kocaman tırı ile ülke dışına, çoğunlukla da Ortadoğu ülkelerine giderdi. Gittiği zaman aylarca gelmediği olurdu. Babam, yola gittiğinde annem bizi tembihlerdi: “Sokakta oynadığınız arkadaşlarınıza babanızın evde olmadığını sakın söylemeyin!” Annemin bu uyarısı beni çok korkuturdu. Babamın yokluğu ve özlemi yeterince üzücü olurken bir de üzerine bu korku eklenirdi. Onu o kadar çok özlerdim ki dolaptan kazaklarını alıp koklardım. Ne kadar yıkanmış olsalar da babam kokarlardı. Sonra bir gün biz sokakta oynarken ansızın, habersizce sokağın başına babamın tırı görünürdü. O anlardaki duyduğum sevinci şu an tarif edecek olsam, uzun zamandır gri bulutlarla kaplı gökyüzünde bir yağmur sonrası aniden rengarenk gökkuşağı belirmiş gibi hissedirdim. Diğer babaların aksine benim babam çocuklarını gördüğünde kollarını iki yana açarak ona doğru koşmamızı bekler, boynuna atladığımızda etrafında bir tur döndürürdü bizi. Arkadaşlarımla babaları bu şekilde sevgi gösterilerinde bulunmazlardı çocuklarına. Onların babaları hep ciddiye. Biz üç kız kardeştik ve ben en küçükleriydim. Erkek çocuğu olmadığı için bazen kısa mesafedeki yollara babam beni de yanında götürürdü. Birlikte şarkılar söyler, yol kenarlarındaki kamyoncu lokantalarında yemekler yer, gece olunca kocaman yataklı tırın içerisinde uyurduk. Onun yanı benim için dünyanın en güvenli yeri idi.

Çocukluğumda gök gürültüsünden ve diğer ani seslerden çok korkardım. Böyle bir ses duyduğumda babam yanımdaysa hemen onun gözlerinin içine bakardım. Eğer babamın gözünde bir endişe yoksa korkacak bir şey olmadı-

ğını anlardım. Hayatım boyunca babamın gözlerinin içine baktım. Benim için güvende olduğumun tek kanıtı babamın gözleriydi. Son günlerinde kimseyi tanımadan, manasızca bakan gözleri hariç. O günlerde bile bunu bilerek yaptığını, her şeyin hala iradesinde olduğunu düşünmek isterdim. Babamın, benim güçlü dağımın, böylesine çaresiz kalışını görmek bütün aydınlıklarımı karanlığa çeviriyordu.

Onun rahatsızlığını öğrendiğimizde hastalık son evresindeydi. Maalesef bu sinsî hastalık, kendini hiç belli etmeden işgalci bir düşman gibi sarmıştı babamın bedenini. Doktor, sadece iki ay ömrünün kaldığını söylediğinde annem perişan bir halde, bense artık yaşlı bir çocuk olarak çıkmıştım hastaneden. Babamı hastaneye bile yatırmamışlardı. Çünkü onun için verecek bir ilaçları, yapacak bir iğneleri yoktu artık. O kadar ani oldu ki babamın yatağa düşmesi, altı ay öncesinde böyle olacağını söyleseler asla inanmazdım. Benim odamla yan yanaydı babamın odası. Ben geceleri ders çalışırken çektiği acının seslerini duyardım. Koşar, yanına giderdim. Bir müddet elini tutar, gözlerinin içine bakardım, endişe edilecek bir durum var mı diye. Ama onun bana bakan gözlerinde ne en ufak bir endişe ne de bir nebze olsun güven parıltısı görebilirdim. Ben, her gece uyuduğumda bir sabah annemin yanıma gelerek beni kötü bir haberle uyandıracığını düşünürdüm. Bu korkuyla hiç uyumak istemezdim. Sanki ben uyumazsam babacığım gözlerini hiç sonsuzluğa kapatmayacak sanırdım. İki ablam da evliydi. Babamın yanında sadece ben vardım. Ve onun aklı hep bendeydi. “Seni asla bırakmam, başka şehre gitsen de bir gün evlensen de ben de seninle geleceğim.” derdi. “Ben de seni hiç bırakmam babam, sensiz hiçbir yere gitmem ben.” derdim, bunu söylerken babamın yakın zamanda çok uzak bir yere gideceğini bile bile. Ve bir sabah korktuğum başıma geldi. Annem metanetle yanıma gelip bana duymak istemediğim o kötü haberi verdi. Bu haberi duymayı asla istemediğim halde kulaklarım duydu. Babamı o yatakta soluksuz yatarken görmek istemediğim halde gözlerim gördü. Artık babam yanımda değildi. Gözlerinin içi gülen, bizi kaç yaşına gelirsek gelelim dizine oturtup seven, tabağıma balıkların kılçıklarını

ayıklayarak koyan ve lokma lokma yediren, annem evde olmadığı zamanlarda bize hazır yoğurt yedirmek yerine yoğurdumuzu elleriyle mayalayan, kocaman tırın içerisinde gülerek şarkılar söylediğim, anneme anlatamadığım dertlerimi anlatabildiğim babam gitmişti. Şu hayatta en güvendiğim, kocaman dağımı bir battaniye ile indirdiler cenaze arasına. O güne dair hatırladığım en net olay bu. Babamı, kim olduklarını bilmediğim birkaç adam battaniye ile galiba yıkamaya götürdüler. Sonra da ebediyen uyuyacağı yere...

Aradan dört yıl geçti. Dört yıldır neyden korkmalıyım, kime güvenmeliyim çoğu zaman emin olamıyorum. Onu o kadar çok özleyorum ki tarifi mümkün değil.

Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanlarla hatırlamak istiyorum babamı hep. Sanki hiç o kadar zayıflamamış, o yatağa hiç düşmemiş, çaresizce o acıları hiç çekmemiş, bana hep gülen gözlerle bakan, annemin izin vermediği bazı durumlarda, çaktırmadan bana göz kırparak ‘‘Üzülme, ben konuşup hallederim.’’ dercesine hep gülen yüzü, sıcacık kalbiyle babamı hatırlıyorum .

Mezarına gidiyorum, orada kurumuş otları temizliyorum. Sarı kırmızı çiçekler bırakıyorum üzerine. İlk gün başucuna koyduğum küçük oyuncak ayıcığımı yıkıyor, tekrar yerine bırakıyorum. Çünkü orada bir parçam onunla kal-sın istiyordum.

Babam, beni hiç unutmasın istiyorum. Ben, onu hiç unutmuyorum. Babamı hep sonsuz bir özlemle düşünüyorum, düşleyeceğim...

***Rojin Acioğlu-Bozova-Yaylak Anadolu İHL
Danışman Öğrt. Cansel Candemir**

Memleket Sevgisi

Helin Şahin*

Dostane ilişkilerin kurulduğu, hoş muhabbetlerin geliştiği, önünden geçenlerin bu samimi havayı hissettiği bir simitçi idi. Sabah vakitleri yumuşak bir susam kokusu kaplardı bütün sokağı. İbrahim, bazen durup dururken sitemkâr olurdu. “Kim demiş simidini hası İzmir’de, İstanbul’da yenir diye; kim demiş Urfalılar simit yapmaktan anlamaz diye.” şeklinde ettiği sitemler komşu esnaftan duyulurdu. Komşular İbrahim’in kalbini bilirlerdi. İbrahim’den simit alanlar simidini ve İbrahim’in sohbetine hayran kalır, her sabah onun şirin fırınından başka adrese gitmezlerdi. “Üstü kalsın” diyenlere bir simit de fazladan koyardı pakete. Neticede kendi isminin hakkını vermeliydi.

Bir elin verdiğini diğer elin görmemesine özen gösteren İbrahim’in cebini hak ettiği parayı neredeyse hiç bulamazdı. Sadece simitçilik yaparak dört çocuğun bakımını sağlamak oldukça zordu. Günün aydınlanmasıyla beraber işe koşan insanların yüzündeki dinçlik onun hayata tutunma sebeplerinden biriydi. Her şeyin tüketildiği bu çağda üç-beş samimi dostluk kurmak onu ayakta tutuyordu. Çay ocağında durup misafirine çay ikram etmekle çok mutlu oluyordu. “Simit fakirin yiyeceğidir İbrahim, simit satarak zengin olmazsın. Bu hünerini daha büyük şehirlerde göster. Kocaman bir simit fırını aç. İstanbul’un ortasına, paraya para demezsin.” diyenlere verdiği yanıt “Ya memleketim, anne ve baba

toprağım, onlardan uzak nasıl yaşarım ben yaban elde?” derdi.

Babası şehrin manevi zenginliğine olan sevgisinden dolayı ona bir peygamber ismi vermişti. İbrahim, babasıyla aynı huylara sahipti. Memleketini seviyordu. Büyük şehirlerin adamı değildi. Çocukken okuldan çıkar çıkmaz yardım etmek için babasının yanına koşuyordu. Kalbinde coşan merhamet denizinin etkisiyle babasının yükünü paylaşmaktan onur duyardı. Babasının yüzünde hiçbir dilde öğretilmeyen bir mahcubiyet okuyordu. Ailesine yetememe mahcubiyeti... Bu mahcubiyet aynı şekilde İbrahim'in yüzüne de sirayet etmişti. Zaten kendisinin en büyük hayali zengin olmak, köşeyi dönmek, lüks yaşamak değildi. En büyük hayali babası gibi olmaktı. Onun gibi yemek, onun gibi içmek, onun gibi bir eş, bir baba ve bir dost olmaktı.

Henüz on dört yaşındayken hayatının pusulası olan babasını kanserden kaybetmişti. Bu, hayatının baharında yaşadığı en zor sınavdı. Babasının vefatı üzerine günler süren derin bir üzüntüye gömüldü. Yaptığı simitler bir müddet eski lezzetini kaybetti. Evin büyüğü olması nedeniyle ailenin babası vasfını kuşanmak zorunda kalmıştı. Baba olmanın sorumluluğunu henüz çok küçük yaştaırken sırtlanmıştı. Her yaşında yaşlılarından daha farklıydı. Babasının ölümüyle bir usta edasıyla tezgahın başına geçti ve baba mesleği olan simitçiliği yapmaya devam etti.

Devrin vebası gibi yayılan her genç erkeğin büyükşehir sevdası bir gün onun da yüreğinde kök saldı. Çocuklar büyüdü, artık bu şehir bana az gelir düşüncesiyle kepenkleri indirdi, atladı gitti İstanbul'a. Usta olarak çalışabileceği bir simitçide işe başladı. Bu, ömründe attığı en cesur adımdı. Her şey lükstü bu şehirde evler, kıyafetler, otomobiller... Ama bir şey eksikti, Urfa'da gökyüzü olabildiğince açıldı tepesinde; İstanbul, bir apartman ormanı halindeydi. Her sabah simit sattığı sıcak yüzler yerine daha ciddi ve soğuk yüzler görüyordu. Gitgide içindeki boşluk büyümeye başladı. Çocukluğunu, çocuklarını, karısını, ihtiyar anasını, babasının mezar toprağını bile özlüyordu.

Çocukluğunda oynadığı oyunları İstanbul çocuklarının oynadığını hiç görmemişti. Koca adam olmuştu ama topaç çevirmeyi, çelik çomak oynamayı hâlâ seviyordu. Yazın salça kokan sokakları düşünüp duruyordu. Burada “üstü kalsın” diyenlere fazladan birkaç simit veremiyordu. Çünkü simitler ve paralar her zaman sayılıydı. Babasıyla çalıştığı tezgâhı, Aynızeliha Gölü’nü, koskoca bir akvaryuma benzeyen gölde birbirini kovalayan balıkları çok özlemişti.

İstanbul çok büyük bir şehirdi ama ruhu soğuktu. Urfa ise küçük bir şehirdi ama ruhu sınımsıktı. Bir sabah erkenden uyandı. İçinde büyüyen memleket sevgisine karşı koyamayıp kendini bir otobüsün içinde buldu. Urfa’ya varır varmaz oyunlar oynadığı mahalleden babasının mezarına doğru yol aldı. Akşam anasıyla ve ailesiyle zaman geçirdi. Sabah ezanında ötüşen kuş seslerini duyabiliyordu. Akşam dükkanı kapattığında cebine girecek paranın iki gün öncesi kadar olmayacağını bildiği halde mutluymuştu. Yola koyuldu ve baba yadigarı simit fırınının kepenklerini açtı. Tam karşısında babasıyla Halilürrahman Gölünde çektikleri fotoğraf asılıydı. Babasına vefasızlık ettiğini düşünüyordu. Babası hayattayken ondan söz almıştı. Ama kalbi fırıncılığın devamını babasının sessiz bir vasiyetiymiş gibi algılamıştı.

Simit kokusu o sabah daha beter yayılmıştı sokağa. İbrahim, artık İstanbul simidi yapmanın inceliklerini de öğrenmişti. “İstanbul simidi yapan Urfalı usta” diyordu kendisine söz arasında. O gün Urfa’yı ve İstanbul’u kıyas edip durdu. Urfa, çocukluğundaki Urfa değildi artık. O pazar şehrin her yerini karış karış gezdi. Kümbet evlerin serinliğinde oturdu, Göbeklitepe’ye gidip kumlu taşlara dokundu. Sanki ömrünün son demlerini yaşıyor gibi bir iz bırakmak istiyordu. Akşam namazını Dergâh Camiisi’nde kıldı. Ömrünün en derin namazını kıldı. Dualarla camiden çıkmıştı. Güvercin dolu avluda ömrün geçiciliğini düşündü. Günün sonunda kararını vermişti: Ölecekse burada ölecekti. Başka bir şehre gitme düşüncesini gömdü. Bu şehrin en dar sokağında ölmek yaban ellerde ölmekten yeğdir, demişti.

Küçük fırınında özgürdü. “Üstü kalsın” diyenlere bir simit fazla koyardı. Sıcak simit bekleyenlere tavşan kanı çaydan ikram ederdi. Bu, cömertlik babasının nasihatı idi. : “Bu kapıdan içeri girenleri bir müşteri olarak değil bir misafir olarak ağırlarsan parandaki bereket eksilmez.” demişti. Az kazansa da ailesine iyi kötü bakabiliyordu.

İbrahim, çocuklarını okutsa da içten içe ölümünden sonra bu kapının kapanmasını istemiyordu. Bir yaz akşamı cefakâr hanımına içini döktü: “Memleket hasretini ancak çeken bilir. Günde bilmem kaç defa “Ah memleketim!” dersin. Babam, bu topraklarda öldü. Ben de bu topraklarda ölmek ve babamın yanına gömülmek istiyorum. Çocuklarımla yurdu burasıdır. Bu şehir anlı şanlı bir şehirdir. Hz. İbrahim’in yuvası, Hz.Eyyub’un sabır evidir. Bu topraklara çok şey borçluyum. Kolay kolay “şanlı” unvanı almadı Urfa. On İnkilerin yiğitliğini göz ardı edip de nasıl terk ederim burayı?” dedi ve pencereden gökyüzünü izlerken uykuya daldı.

İbrahim, sabah erkenden kuş cıvıltıları arasında küçük fırının yolunu tuttu. Kepenkleri kaldırdı. Babasını her zamanki gülümsemesiyle selamladı. Simit hamurunu yoğurdu ve susam kokusunu bütün sokağa yaydı. Her sabah simit almaya gelen baba dostu Abdullah, iki simit istedi. “Üstü kalsın İbrahim” dedi. İbrahim gülümseyerek iki simit fazladan koydu paketine ve dedi ki Abdullah’a: “Bugün babamın bir yılı doldu, ona dua et Abdullah abi.” Abdullah, üzgün bir edayla “Mekânı Cennet olsun ” demişti. İbrahim, derin bir iç çekerek babasının nasihatini anımsadı: “Bu dükkâna geleni müşteri olarak değil misafir olarak belle. Çünkü senin adına bu yakışır.” İbrahim, içinden: “Bu ad bana senden emanettir babam. Gözün arkada kalmasın.” diyerek o günü de akşam etti. Günün sonunda cebine giren parayı hesapladı babasının vasiyetini yerine getirdiği için huzurlu ve mutlu oldu.

***Helin ŞAHİN-Eyyübiye- Milli İrade MTAL
Şükran Taşdelen Hekimoğlu**

Baba

Havva Kılıç*

Yaşarken de zaman durur muydu? Yelkovan ve akrep olduğu yerde sabit kalabilir miydi? Peki ya zaman, geri sarılabilir miydi? Akrep ve yelkovan ters yönde hareket edip zamanı geri alabilir miydi?

Benim küçükken tek dileğim zamanın durmasıydı baba. Hep küçük kalayım, sen hep yanımda kal, bir yere gitme, birlikte oyun oynayalım, gezelim, eğlenelim, gülelim... Belli bir zamandan sonra oturup baba, kız dertleşelim... Zaman hep o anlarda dursun isterdim. Zaman ilerlemesin ki sen hep yanımda kal. Küçük bir çocuktan başka ne beklenirdi ki?

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi büyük bir heyecanla açmıştım. Takvimler 11 Kasım 2006'yı gösteriyordu. O gün 7. yaşımın bittiği, 8. yaşıma bastığım gündü. O gün benim doğum günümdü. Her çocuk doğum gününü küçük bir partiyle de olsa kutlamak ister. Dahası, her insan özel günlerini kendisi için değerli olan kişiler ile geçirmek ister. Ama sorun şu ki her zaman istediğimiz gibi olmuyordu her şey. Elbet bir yerde aksilikler hep çıkardı.

Kahvaltımı yapıp üzerime en güzel elbiselerimden birini giymiş, saçlarımı da örmüştüm annemin yardımıyla. Okul yoktu o gün, biliyorsun zaten. Hafta sonu tatilindeydik. Senin görevinden dolayı iş yerine yakın bir yerde yaşıyorduk, yani şehir merkezinden uzak bir yerde. Bu yüzden arkadaşlarımla buluşamazdım... Hafta sonuna denk gelen do-

ğum günü demek, aile arasında küçük bir kutlama demekti bu yüzden. Sen, annem ve ben...

Öğlen gibi annemle mutfığa girdik, bu benim ilk mutfak deneyimimdi. Pasta yapacaktık, ben tezgâhın üstünde oturmuş bir pozisyonda anneme yardım etmeye çalışıyordum(!) Ama bak, altını çizerek söylüyorum, sadece çalışıyordum. Küçük bir çocuk yaramazlık yapmadan duramaz ki... Hep etrafı dağıtıyordum. Bu küçücük bir çocuğun kendince eğlenme şekliydi. Annem hiç kızmamıştı o zaman, hatta bazı yaramazlıkları birlikte yapmıştık. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildik. Pastamız hazır olduğunda saat 13.56 idi. Pastayı dolaba koyup daha fazla vakit kaybetmeden seni aramıştık annemle birlikte. Hatırlıyor musun o günü baba?

-Efendim Sena'm?

-Babacığım!

Telefonu açtığında çok heyecanlanmıştım. Açar açmaz annemin ismini söylemiştin, çocuk olduğum için biraz bozulmuştum ama o gün mutluydum bu yüzden bir şey dememişim.

-Prensesim! Ne yapıyorsun bakalım? Nasılsın?

-İyiyim babacığım, annemle birlikte pasta yaptık. Biliyor musun? Anneme yardım ettim. Çünkü ben artık 8 yaşındayım.

-Benim prensesim ne kadarda çabuk büyümüş öyle? Böyle bakalım baban eve gelince ne getirsin sana?

-Hımm... Bana çikolata getiir...

- Tamam, prensesim, sana çikolata getiricem.

-Baba?

-Söyle bi'tanem?

- Bu gün eve gelecek misin?

Sana soru sorduğumda Bilal Amcamın arkadan gelen sesi aslında sorumu cevaplamıştı. Ama çocuktum ben, baba. Hiçbir şeyi anlamayacak kadar küçüktüm.

-Ben sonra arayacağım prensesim seni ama şimdilik kapatmam gerekiyor.

-Tamam, babacığım, seni çok seviyorum...

-Ben de seni seviyorum bi'tanem...

...

Akşam olmuştu ve sen ne aramıştın ne de eve gelmiştin. Odamda, pencerenin pervazında oturmuş senin gelmeni beklemiştim. Çocukların hayalleri neden gerçekleşmez ki? Ya da, neden çocukların birçoğu mutsuzluğa mahkûm edilir? Bu soruların cevabını biliyor musun baba?

O gün, Bilal Amca "Komutanım, Yarbay Soner Arslanoğlu sizinle görüşmek istiyor..." dediğinde bir şey anlamamıştım. Gerçi anlamış olsaydım da bir şey yapamazdım, değil mi baba?

O telefon konuşmasının üstünden saatler geçmiş, akşam ezanı okunmuştu. Sen, işin olmadığı zamanlar hep o vakitlerde eve dönerdin. Ama o gün gelmemiştin. Ben, o gün seni bekledim. Saatlerce... Saat 19.38'di, annem beni aşağıya çağırmıştı.

-Miray! Anneciğim, buraya gel!

Belki de, sürpriz yaptın diye düşündüm. Doğum günündü ya, belki sürpriz yaptın ve bana görünmeden eve girdin... Sevinmişim, heyecanlanmışım... Odamdan koşarak çıkıp aşağı indiğim anı hatırlıyorum. Sevinçle, heyecanla indim ama hüzün ve hayal kırıklıklarıyla bir şey yemeden odama geri çıktım. Pencerenin karşısında oturup, seni beklemeye devam ettim...

Aradan ne kadar vakit geçtiğinin farkında bile değildim. Büyük bir sevinçle güne başlayıp pasta yapmıştım annemle, sen gelirsin de bu günü birlikte kutlarız, eğleniriz diye. Ama o günü hayal kırıklığıyla bitirmiştim. Sahi, neden sonradan bir kerelik bile olsa arayıp haber vermedin baba. Çocuktum ben daha. Üzülmişim, ağlamışım... Yıldızlarla konuşmuşum...

-Babam niye gelmedi sizce? Yoksa beni sevmiyor mu artık? Ama gelicem demişti...

-Biliyor musunuz? Babamı çok özledim ben. O'da özlemiş midir beni?

-Babama sarılmak istiyorum ben... Ama o burada yokken nasıl sarılabilirim ki ben ona? Öyle değil mi?

Ben yıldızlarla ağlayarak dertleşirken annem gelip yanıma oturdu. Önce pencereden gökyüzüne baktı ardından da bana. Onun da gözleri dolmuştu, baba. Ağlamadı ama o.

-Güzelim, neden ağlıyorsun burada?

-Babamı özledim anne. Ne zaman gelecek babam? Ona sarılmak, onunla uyumak istiyorum ben.

-Gelecek bi'tanem, gelecek. Ama sen bu şekilde ağlamaya devam edersen baban da üzülür. Benim güzel kızım babasını üzmemek istemez, değil mi?

-I-ı, istemem...

...

Ben Miray Demirel... Anneme o gün seni üzmemek için ağlamayacağına dair söz veren kızın...

...

O günün üstünden tam bir hafta geçmişti. Takvimler 19 Kasım 2006'yı gösteriyordu o gün. Sen, beni geçen bir hafta içerisinde sadece bir defa aramıştın ama ben seninle konuşamamıştım. Çünkü okuldaydım o zaman. Sen gitmiştin. Bu yüzden o hafta okula gitmek istememiştim. Ama annem senin üzüleceğini söyleyerek beni okula götürmüştü. Herkesin bir zaafi vardır derler ya hani... İşte, o küçük kızın en büyük zaafi sendin, baba.

Evde geçen sıkıcı bir gün daha... Aynı şekilde sensiz de geçen yeni bir gün. Biliyor musun baba? Eve geldiğin gün sana göstermek için resimler çizdim. Sensiz geçen yeni bir gün, yeni bir resim demektir. Sana, seni ne kadar özlediğimi o resimlerle anlatacaktım. Pazar gününün sonuna gelmiştik... Ama... Meğerse sadece günün değil aslında birçok şeyin sonuna gelmiştik farkında olmadan. Son ödevrimi de yapıp, çantamı yarın okul için hazırladıktan sonra yeni bir resim çizmiştim. O resmim, diğer resimlerime nazaran biraz farklıydı. Diğer resimlerimde parkta, evde, dışarda her hangi bir yerde sen, ben, annem birlikte eğleniyorduk. Gecikmiş bir kutlamanın telafisi, el ele bir aile, piknik yapan bir aile. Ama o günkü resmim onlar gibi değildi. Annem, bir önceki gün senin bir kahraman olduğunu söylemişti...

-Anne? Babam niye gelmedi hâlâ? Ben onu çok özledim...

-Meleğim, babanın işi var ama gelecek.
-Babamın işi ne anne? Babam niye gelmiyor?
-Baban bir kahraman Miray'cığım. Onun ve onun diğer kahraman arkadaşlarının kötülerden koruması gereken insanlar var.

-Babam ve arkadaşları kahraman mı?
-Evet, bi'tanem.
-Ama anne, babamın süper gücü yok ki...
-Askerlerin de süper güçleri vardır meleğim.
-Babam hani kahramandı?
-Askerler, hepimizin kahramanıdır meleğim. Onlar bizleri kötülerden korurlar çünkü.

...

Ben o gün çok düşünmüştüm baba. Kahraman olmanın nasıl bir şey olduğunu ama anlamamıştım, bilmiyordum fakat bende senin gibi bir kahraman olmak istemiştım o gün. Çizdiğim resimde de bunu dile getirmek istemiştım. O resimde sen ve ben ay yıldızlı bayrağın altında, yan yana asker üniformasıyla duruyorduk. Annemi o gün biraz ağlatmış olabilirim, annemi ağlattığım için bana kızdıysan özür dileirim baba.

-Resmin bitti mi güzelim?
-Evet, anne, bak. Nasıl olmuş?
-Çok güzel olmuş kızım da, bu kız kim?
-O, benim, anneciğim. Yanımdaki de babam. Bende büyüyünce babam gibi bir kahraman olacağım.
-Benim kahraman kızım...
-Neden ağlıyorsun anne? Olamaz mıyım yoksa?
-Hayır, bi'tanem. Olabilirsin. Çok sevindim. Baban da çok sevinecektir.

...

Takvimler 20 Kasım 2006'yı gösterdiği günün sabahı annemin sesiyle açtım gözlerimi. Aslında o gün okula gitmeyi hiç istememiştım çünkü o gün okulda bir etkinlik düzenlenmişti ve o etkinliğe öğrenciler babalarıyla katılacaktı. Ama sen o gün de yoktun baba. Annemle okula gitmiştim, o etkinliğe annemle katılacaktım. Annemi istemediğimden değıildi o üzüntüm, senin yanımda olmayışındandı.

Tüm arkadaşlarım babasıyla gelmişti baba, tüm arkadaşlarının babası gelmişti ama sen gelmemiştin, yoktun... Öğretmen gelmişti ve etkinliğe başlamıştı. Pencere tarafındaydım ben annemle birlikte. Yüzüm asıktı, üzgündüm, sinirliydim... Sen beni hiç yalnız bırakmazdın baba. O gün benim yanımda yoktun ama...

Etkinliği yaparken arada bir dışarıya bakardım. Etkinliğe katılmayı hiç istememiştim zaten. Aradan biraz vakit geçtikten sonra birkaç arabanın okulun bahçesine girdiğini gördüm pencereden. Arabanın kapısı açıldığında Bilal Amcam arabadan indi. “Eğer Bilal Amcam buradaysa o zaman babam da buradadır...” diye düşünüp sevinçle anneme dönüp senin geldiğini söyledim ve koşarak aşağıya indim.

-Anne! Babam geldi!

Koşarak aşağıya indiğimde Bilal Amcanın yanına gittim. Etrafa baktım ama sen yoktun baba. Bana sürpriz yaptığını düşündüm. Bir yerlere saklandığını, birazdan çıkacağını, yanıma gelip bana sarılacağını düşündüm.

-Bilal Amca, babam nerde? Gelmedi mi yoksa?

Bilal Amca bana üzgün bir ifadeyle baktı ama ben anlamadım, baba. Arkamdan gelen annem ve öğretmenime döndüm. Anneme baktığında gözünde korku görmüştüm. Bilal Amcaya senin nerde olduğunu sordu. Bilal Amca ise cevap vermek yerine başını yere eğdi. Bilal Amca’yla gelen kişi anlattı her şeyi baba...

-Avukat Sena Demirel?

-Buyurun, benim?

-Ben Yarbay Soner Arslanoğlu, Yüzbaşı Erhan Demirel’in komutanıyım...

-Kendisi nerde?

-Eşiniz, çıktıkları operasyonda şehit oldu Sena Hanım. Başınız sağ olsun...

Biliyor musun baba? Annemin sesi titriyordu Yarbay ile konuşurken. Yarbay’ın dediği şeylerden hiçbir şey anlamamıştım o zamanlar, Bilal Amcaya dönüp tekrar seni sorduğumda annem ağlayarak bana senin bir daha gelmeyeceğini söyledi. Sen beni bırakmazdın ki baba, inanamazdım ki ben onlara. Sen geleceğim demiştin bana, ben o gün kim-

seye inanmadım. Kimseyle de konuşmamıştım çünkü herkes bana senin gelmeyeceğini söylüyordu. Ama ben senin geleceğine inanıyordum...

O günün üstünden iki gün geçmişti. Beni bir pedagoğa götürdüler. İşte ben o zaman anladım senin bir daha gelmeyeceğini baba. Takvim yaprakları 21 Kasım 2006'yı gösteriyordu. Tören yapılmıştı geriye defin işi kalmıştı. Yanına geldim baba, duydun mu beni? Peki ya şimdi, duyuyor musun beni?

Bu toprak ile üzerini örttükleri günden sonra tek dileğim, tek isteğim, zamanı geriye sarmak oldu, baba. Sana sarılmak, sesini duymak, saçımı okşamam... Tek isteğim seninle olmak oldu, baba. Bir çocuğun, ruhunu tamamlayan şeyin aslında babası olduğunu biliyor muydun baba? Ben de bilmiyordum aslında ama deneyimleyerek öğrendim. Ruhum yarım kalmış olabilir belki, belki etrafımdaki çocukların babalarıyla gülüp eğlendikleri anlara denk geldiğimde üzülüyor olabilirim ama şunu unutma ki baba, kızın seninle her zaman gurur duyacak. Son nefesini verene kadar... Bana kızma olur mu üzülüğüm için... Bu gün seni ziyarete son gelişim belki...

Kızın senin yolunda ilerliyor baba...

***Havva Kılınc –Ceylanpınar Fen Lisesi
Danışman Öğretmen : Hüseyin Çıtırge**

Hesap Vakti

Elif Eda Çoban*

“Bana beni anlatır mısın oğlum?” diyen babama baktım. Beni üzmüştü, kırmıştı ve hayatım boyunca hiç kapanmayacak yaralar açmıştı. Ama ben ona nasıl yapacaktım bana yaptıklarını?

Masal anlatacak halim yoktu çünkü. Bizim düzgün bir baba oğul ilişkimiz yoktu ama babamın bazı mutlak doğruları vardı ve bunu tüm çocuklarına aşılamıştı. Peki, ben ne yapacaktım? Sorduğu soruyu unutmasını mı bekleyecektim yoksa her şeyi anlatacak mıydım?

“Anlatacak mısın ?” dedi babam. Kendi gibi değildi de sanki yeni doğmuş bir bebek gibi bakıyordu bana.

Masum... Oysa bana yaşattıkları hiç de masum değildi ki.

“ Sana yalanlar söylememi mi istersin yoksa gerçekleri mi ?” dedim. Kendimi daha fazla tutamamıştım, kelimeler ağızımdan firar etmişti.

“Ben sana neyi nasıl öğrettiysem, öyle yap.” dedi. “Peki, anlattıklarım ya canını yakarsa.” dedim. Gülerek kafasını sağa sola salladı. “ Yaptıklarım neden canımı yakarsın?” dedi. Bu lafı beni ikinci kez sarsmıştı. Her zamanki gibi zehrini etrafa salmıştı. Sözünde haklı olabilir lakin yaş kaç olursa olsun çocukluğunda açılan yaralar gün gelince tekrar önüne seriliyordu. İçimde fırtınalar kopuyordu, taş taş üstünde kalmıyordu. Yağmurum şiddetlenmiş ama kendi çölüme yağmıyordu. Kurak, acı ve eski bir toprak gibiydim.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlamak istedim. Başarısız oldum ama yapacaktım. Senin çocukluğunu nasıl bilmem, ne sen bir gün bize çocukluğundan bahsettin ne de biz sana sorduk çünkü bizim aramızda öyle bir ilişki yoktu. Özellikle de benimle. Biz baba oğul değil adeta iki hasımdık. Bu hasımlık ilk başta tek taraflıydı lakin benim aklım ermeye başlayınca bu hasımlık iki taraflı oldu. Belki en çok benim hatalarım vardı lakin sen hiç babalık yapıp o kanı deli dolu akan çocuğa yol göstermedin. Belki sen de babandan böyle görmedin ama bu bir sebep değildi. Çünkü ben de senden hiçbir şey görmedim ama kendimi de geliştirmeye çalışıyorum. Baba olmadan önce de böyleydim, baba olduktan sonra da aynıyım. Senden görmediğim, bilmediğim bir sevgiye çocuğuma aktarmaya çalışmak bazen çok zor oluyor. Sen, benim arkamda dağ gibi durmak yerine önümde sert bir kaya oldun her seferinde takılıp düştüğüm. Belki bir gün aşarım, ‘bizim babamız çok iyi bir babaydı’ derlerse ben kazanırım ve o engeli yok ederim.

Mesela geçenlerde kızım Eflin bana, -baba sırtındaki yara ne- diye sordu ama ben hiçbir şey diyemedim. Diyemedim ki dedeniz yaptı. Çünkü sana düşman olsunlar istemedim. Belki aptallıktı yaptığım ama düşmanın olsunlar istemedim. Ama her aynaya baktığımda ‘o gün’ aklıma geliyor ve beni sanki boş bir mezara koyuyorlar gibi. Yaralarımın kabuk bağladığı yerler tekrardan kanıyor ve sanki biri üzerine durmadan tuz basıyor. Bir defter için belimde sopa kırmıştın. Sadece resim yapmıştım diye. Eğer ki aklın yerinde olsaydı ‘değer miydi’ diye sorardım. Lanet olsun ki soramıyorum. Mesela ben şimdi çocuklarıma resim yapınlar diye onlarca defter alıyorum, benim içimde ukde kaldı onların içinde kalmasın diye.

Daha fazla dayanamamıştım sonunu getirmek istiyordum belki birkaç dakikası ya da birkaç saati, birkaç günü kalmıştı ama bu hesaplaşma tek taraflı olsa bile bitsin istiyordum. Ne yüreğimde kin kalsın ne de çocukluğun o yıllanmış azabı kalsın istiyordum. Kendimi toparlayarak dudaklarımı araladım.

Evet, bir evimiz vardı. Dışarıdan bir ev gibi duruyor olabilirdi ama içi bir ev gibi değildi. Ev demek sadece dört duvar, çatı ve eşyalardan oluşmuyordu ki. İçinde bizi bağlayan bir şey olmayınca o ev değildi. Ben, evin küçüğüydüm ve tek erkek çocuğuydum. Ablalarım sana dayanamayıp evlenmişti. Senden kaçarcasına peş peşe evlenmişlerdi. Kimse o evde kalmak istemiyordu. Tek bir kişi hariç o da annemdi. Senin aksine herkesi etrafında görmek istiyordu. Pazar kahvaltılarını upuzun olsun istiyordu ama sadece istemekle kalıyordu. Ben de çok durmadım o evde. Askerden sonra bir daha gelmedim. Kaldım oralarda sonra da yeni bir düzen, yeni bir hayat kurdum. Annem geçen yıl öldü, şimdi de sıra sende belki. Ama içimde bir pişmanlık var, biliyor musun?

Babam, burada olduğun için mi, dedi. Gözyaşlarımı silip hayır anlamında başımı salladım. Ben evlatlık görevimi yapıyorum sadece annemin tek ve en büyük hayalini gerçekleştiremediğim için bu pişmanlık. O sofrayı kurup annemi de başköşeye oturtmadığım için, diyerek bitirdim sözlerimi. Başımı çevirip ona baktığımda, candan dışarı bakıyordu. Sanki bazı şeyleri hatırlamak ister gibi ya da geçmişi düzeltmek ister gibiydi. Kafasını bana çevirip "Ben senin yerinde olsam şu an burada olmazdım belki ama sen şu an buradasın. Anneni hatırlamıyorum ama ona çok şey borçluyum." dedi.

"Neden?" dedim.

"Bana ve onca şeye rağmen böyle güzel bir evlat yetiştirdiği için." dedi.

***Elif Eda Çoban-Necip Fazıl Kısakürek Fen Lisesi
Danışman Öğretmen: Adnan Semih Dumlupınar**

Can Yangını

Esra Ayaz*

‘Gitme... Gitme cennet kokulu kızım. Toprağın cennet kokuyor.’

Bu mırıldanışı hep kulağımdaydı babamın, yorgunluktan kanepenin köşesine kıvrılmış ve yine aynı cümleyi defalarca kez mırıldanarak uyuyakalmıştı. Tarlada güneşin altında çalışmak onu bir hayli yormuştu. Babamı dinlenirken çok nadir görmüştüm; bir de artık gülerken... Benim babam gülünce gözlerinin içi güler ve dünyanın tüm karanlığını aydınlatırdı. Görüyordum, artık aydınlık yerini sonsuz bir karanlığa bırakmıştı. Çocukluğum babamı özlemekle geçti. Babamın her zaman yapması gereken bir işi yetişmesi gereken bir yeri vardı. Babamın gözlerine her baktığımda yüreğindeki yangını görebiliyordum. Gözlerinin içinden, derinlerine inen acısından sevgiyle öpmek istiyordum.

Çünkü babam acının sevgiyle iyileşeceğine inanan bir adamdı... Bizi, yani kardeşim Zeynep’le beni sürekli sevgisini vererek büyüttü. Bize her şeyden önce sevmeyi ve seilmeyi öğretti. Bir ağacın sevgiyle yeşereceğine, bir çiçeğin sevgiyle açacağına, bir kuşun sevgiyle kanatlanacağına hatta bir insanın yaşamını sevgiyle sürdüreceğine inanırdı.

Babam, yaşadığımız büyük acıyla tüm inandığı doğrulardan vazgeçmiş, yaşamın kaynağı olan sevgiden mahrum, kalbinde kocaman bir sevgisizlikle tanışmıştı. Babam

cennet kokulu kızını daha küçük yaşlarında toprağa vermişti. Ailemiz hayatın en acı imtihanından geçmişti.

Çocuktum. Çok iyi hatırlayamıyorum. Gözlerimi kapattığımda zihnimde bulanık bir resim beliriyor. Babamın kollarının arasında kanlar içinde prenses elbisesiyle Zeynep. Babamın feryat ve figanından Zeynep'in artık yaşamdan koptuğunu anlamıştım.

Sahi o an ne hissetmişim? Kocaman bir boşluk ve o boşlukta sonsuzluğa savrulan ruhum. Zeynep zihnimde pembe prenses elbisesiyle yer etmişti onu hep öyle hatırlıyacaktım. Ben yüreği buruk ağabey, babam gövdesi kurumuş yaşlı çınar. Ailemizin tekrardan sevgiyle hayata bağlanmasını istediğimden mi babamın gözlerindeki acı ve hüznü silmek istememden midir bilmem hep bir kız çocuğum olmasını istedim.

Cennet kokulu bir kız çocuğu. Bu çocuk bizi tekrardan hayata bağlayacak dokunduğumuz her şeyi ve her yeri sevgiyle güzelleştirecek biliyorum ve öyle de oldu. 'Babasının süsü', 'ziyneti', Zeynep'i bizi yaşama bir kez daha bağladı ve bize şunu öğretti. Yaşam iyinin yanında kötüyle, derdin yanında dermanla, hüznün yanında mutlulukla akıp gidecekti. Zihnim de bunları düşünmekten yoruluyordum. Saat 00.00 civarı çalan telefon sesiyle gözlerimi açtım.

Alo! Baba

-Efendim cennet kokulu kızım.

-Seni çok özledim babacığım.

-Ben de seni çok özledim canım kızım, en kısa zamanda geleceğim. Gelirken sevdiğin pembe şekerlerden ve elmalı kurabiyeden de alacağım.

- Canım babacığım seni çok sevdiğimi unutma.

-Ben de seni çok seviyorum güzel kızım.

Her konuşmamız kızımın sevdiği pembe şekerler kadar tatlı bitiyordu. On yaşına girmişti pembe prenses elbisesiyle. Bir babanın sahip olabileceği en güzel şey; kalbi babası için atan bir kız çocuğuna sahip olmak. Onu her sabah okula bırakmayı ve okul çıkışında beraber hamburger yemeyi çok özlemiştim. Annesi her telefon konuşmamızda Zeynep'in, babasının süsü ziyinetimin, beni çok özlediğin-

den bahsediyordu. Günler ailemi özlemekle geçiyordu gurbet ellerde. Derken bir gün telefonum çaldı arayan Zeynep'in öğretmeni idi.

-Alo !

- Merhaba Mustafa Bey. Ben Zeynep'in öğretmeni-yim sizi okulumuzda yapılacak tiyatro gösterisine davet etmek istiyorum. Zeynep de bu gösteride yer alıyor.

-Tabii katılmayı çok isterim ancak şehir dışında çalışıyorum. Gösteri ne zaman olacak?

-Pazartesi günü olacak Mustafa Bey...

-Memnuniyetle katılacağım hocam ancak Zeynep'e sürpriz yapmak istiyorum. Bu durumdan haberdar etmemenizi rica ederim.

- Tabii Mustafa Bey teşekkür ederim. İyi günler.

- İyi günler hocam.

Telefonu kapatıp hemen bilet arayışına girmiştim. Günlerden cumartesiydi ve tek saate tek bir bilet vardı pazar gece saat üçte. Hemen bilet işini halledip işe koyuldum. Zeynep'in sevdiği kitapları, defterleri şekerleri derken bir bavul Zeynep'e gidecek hediyelerle dolmuştu. Pazar Günü gelmek bilmiyordu. Akan zaman Zeynep'e gideceğim diye durmuştu sanki. Derken kendimi havaalanında buldum iki saat sonra Maraş'ta olacaktım. Cennet kokulu kızıma kavuşacaktım. Uçakta hep Zeynep'e kavuşacağımı hayal ediyordum. İki saat sonunda uçak iniş yapmıştı. Bavulumu almak için bekliyordum. Ortalıkta bir telaş vardı görüyordum ama ne olduğunu anlamamıştım. Herkes bir şeylerden kaçıyordu sanki. Havaalanından telaşla çıktım etrafıma baktığımda evlerin yıkıldığını, insanların bağıriş çağırış içinde sevdiklerine ulaşmaya çalıştıklarını gördüm. Telefonu elime alıp hemen aileme ulaşmaya çalıştım. Eşimin telefonu çalmıyordu. Aklımdakiler ve yüreğimdekiler beni deliye döndürmüştü. Etrafıma bakındım tek bir araç, tek bir taksi yoktu. Yollar bile kocaman yarıklarla çökmüştü. Saatlerce yürüdüğümü sanmıştım ama belki bir ömür yürümüş varacağım yere bir ömür geç kalmıştım. Yoldan geçen bir taksiye saatler sonra denk gelmişim. Hemen evime aileme gitmek istiyordum. Ağlamak istiyor ağlayamıyordum. Bağırdığımı sanıyordum

ama aldığın nefesin sesini bile duyamıyordum. Evimiz yıkılmış bir moloz yığınınına dönmüştü. Ağlaya ağlaya molozları ellerimle kaldırmaya çalışıyordum. Gönlüm ve ellerim kan revan içindeydi.

-Zeyneeeep!

-Zeynep'im pamuk kızım duyuyor musun beni? Korkma kızım baban burada seni kurtaracağım.

Aklımı yitirmiştim sanki. Zeynep annesinin yanında mıydı? Korktu mu? Üşüdü mü? Diye düşünmekten bedenimi ve ruhumu hissedemiyordum. Ellerim kan revan gözlerim yaşlar içinde ailemi kurtarmaya çalışıyordum. Kaç çaresizlik, içinde bulunduğum bu vahim durumdan utanır ki? Başımı sol yanıma çevirdiğimde yardıma gelen ekipleri gördüm cenneti ayaklarımın altına serdiler sanki.

-Yalvarırım yardım edin!

-Aile...

-Ailemm.

Bayılmışım. Gözlerimi bir kâbustan uyanmaya açmayı istemişim ancak gördüklerim ve duyduklarımın sonra zaman ve hayat benim için durmuştu. Zeynep'i ve eşimi saatler sonra birbirlerine sarılı halde bulmuşlar. Zeynep'in elinde bizim aile fotoğrafımız. Babasını özleyerek gözlerini kapatmış. Şimdi son bir vazifem vardı aileme karşı:

-Ben babaydım, ben bu evin temeliydim, ben Zeynep'in çınar ağacıydım.

Onları toprağa ben gömmüştüm ancak toprak onları değil beni almıştı. Mezarının başında elimde Zeynep'in yemediği pembe şekerleri ile hayatımın ve bahtımın karalığında savrulmaya mahkûm olmuştum.

***Esra Ayaz-Siverek Abdülhamid Han
Danışman Öğretmen : Semra Deniz**

Benim Babam

Betül Kaya*

Günümü, gecemi, her anımı bana zindan eden adam gelmişti. Babam... Üstü başı dağınıktı. Ona hoş geldin demek bile gelmiyordu içimden. On beş yaşına girmiştim ve bu yaşına kadar mesleğini benden hep saklamıştı. Bazı zamanlar günlerce, haftalarca gelmezdi; geldiğinde ise perişan bir halde olurdu. Açıkçası gelişi pek umurumda olmuyordu. Çünkü yaptığım her şeye karışıyor, hep derslerime odaklanmamı istiyor, bazen arkadaşlarımla evine gitmeme dahi izin vermiyordu. Bir olay olduğunda haklı olsam bile sesini çıkarmıyor sadece benim kendi kendimi savunmamı izliyordu. Hangi baba bunu yapar ki? Hangi baba kızının en önemli günü olan doğum gününe bile duyarsız olur ki? Bu düşünceler beynimin dört bir yanını sarmış, başımı ağrıtıyordu. Babamın yanında olmama rağmen baba hasreti çekiyordum. Yine bir gün evde babamdan izin istemeyi denedim.

-Yarın arkadaşımın evine davetliyim. Gidebilir miyim?

Beklediğim cevabı verdi.

-Hayır!

Gözlerim dolmuş bir şekilde ona baktım.

- Babamın vermiş olduğu cevaba çok öfkeliydim. Gözyaşları içinde odama koşarak kendimi yatağa attım. Ağladıkça göz kapaklarım ağırlaşıyor gitgide karanlığa bürünmüş halde gözlerimi yumuyordum. Gözümü ovalamak için açtığımda uzandığım yerde değildim. Kocaman bir enkaz yığınının yanında duruyordum. Etrafıma baktığımda; “nere-

deyim ben, neler oluyor burada” diyerek söylendim. Her yer darmaduman olmuştu. Yanımdan koşa koşa geçen bir AFAD görevlisini durdurdum.

- Abi neler oluyor burada? diye sordum.

-Oyalama beni büyük bir deprem yaşadık. Enkaz altında çok insan var deyip yeniden koşturmaya başladı. Kafamı sağa çevirdim koca bir yığının altına elini koymuş ve bitkin bir halde duran bir amcaya gördüm.

Yanına gidip;

-İyi misiniz? diye sordum. Elini koymuş olduğu yığını gösterdi, elinin üstünde minik bir el duruyordu.

-Meleğim bu ağır taşların altında nasıl iyi olayım? Kızıma söz vermiştim. İşlerimi erteleyip yarın onunla saklambaç oynayacaktık; ama benim güzel meleğim duvarın arkasında saklanacağına bugün duvarın altında saklanıyor. Ben onu bulsam da sobeleyemiyorum ona ayıramadığım zamanlarım şu minik elini tuttuğum elden içime işleyen zehirli bir ok gibi saplanıyor vücuduma...

Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Göz yaşlarımı silerken etrafıma tekrar baktım ve bambaşka bir yerdeydim. Etraftan dumanlar yükseliyordu. Kapkaranlık gökyüzünü kirleten savaş uçakları dolanıyordu. Burası Filistin idi. Karşımda beliren baba ve küçük oğluna baktım. Baba, oğlunun boyu hizasına gelecek şekilde eğilmiş, oğlunun ellerini tutuyordu. Oğlunu güvenli bir yere oturtup:

- Bekle burada. Günlerdir istediğin çikolatayı alıp getireceğim sana.

Çok garipsemiştim. Baba şefkati nasıl bir şey olabilirdi? Canını hiçe sayarak ve bombardıman tehlikesine aldırmayarak çocuğunun canının istediği şeyi almak için çabalıyordu. Keşke benim de babam böyle olsa diye yakındım. Birazcık ilerledim ve ışınlanırcasına kendimi sımsıcak kavurucu bir güneşin altında buldum. Kızgın güneşin altında tarla çapalayan işçilerin yanına vardım.

-Kolay gelsin! Diye seslendim.

Güneşin gözünü yakmasıyla gözlerini kısarak bana bakan amca:

-Sağ ol kızım! Gel otur, soğuk ayranımızı iç diyerek koca bir çınarın gölgeğini gösterdi. Güneş kısa bir zaman da olsa başımı döndürmüştü. Bu cömertçe teklifi hemen kabul ettim. Çınarın gölgesinde oturduk ve amca konuşmaya başladı.

-Her şey çocuklarım için... Burası Şanlıurfa! İş imkânları kısıtlı; ama ben bu işte onlar için çalışmaya, onlar için ter dökmeye razıyım. Eve gittiğimde bir gülümsemeleri, sevgiyle "hoş geldin Baba "demeleri yetiyor bana. Demek ki gerçekten baba çınarmış, meyvesi olmasa da gölgesi yetermiş. Aklıma babamın her gün yorgun argın eve gelirken ona hoş geldin demediğim sevgiyle karşılamadığım anlar geldi. Ben babamın küllerinden yeniden doğmasına değil; küllerinin her yere saçılmasına, dağılmasına sebep olmuştum. Yutkunamadım. O an yanıma yaklaşan bir amca elindeki mektubu uzatarak:

-Bölüyorum, kusuruma bakmayın ama bir senedir gurbetteyim. Telefonumu kızımın doğum gününde ona oyuncak bebek alabilmek için satmışım. Şimdi onlara ulaşmıyorum. Bu mektubu kızıma verebilir misin? Dedi.

Her bir kelimesinde özlemi vurgularcasına konuşması yüreğime dokunmuştu. Dört bir yanı aydınlatan güneş bile içimdeki kara bulutları dağıtamıyordu. Babam da telefonunu satmıştı. Hem de o beğenmediğim bebeği almak uğruna satmıştı...

Diğer amca:

-Şimdi sıra babanın senin için yapmış olduğu fedakârlıkları görmekte, diyerek elleriyle gözümü kapattı.

Gözümü tekrar açtığımda kocaman bir maden ocağının önündeydim.

-Bu nasıl olur, babam yıllarca bu maden ocağında mı çalışıyordu?

Bu yaşıma kadar bu riskli işini öğrenmeyeyim diye benden saklayan babama baktım. Elleri çekiç tutmaktan nasır tutsa da çekiçle kayalara her vurduğunda benim varlığımdan güç aldığını hissediyordum. Olur da bir gün burada ona bir şey olursa onsuz ayaklarımın üzerinde durmam için herhangi bir olayda beni savunmamış, kendi ayaklarım üze-

rinde durabilmem için beni hep uzaktan seyretmeyi tercih etmişti. Cebimde bir titreşim fark ettim. Son dakika bir haber mesajı telefonuma gelmişti. Babamın gitmem için izin vermediği arkadaşımın evinde yangın çıkmıştı. Bir kez daha hayretler içinde kaldım. Telefonu cebime koydum, tekrar o adama baktım. Bana hayatı zindan eden değil de aslında beni dışarıdaki kötülüklerden ve tehlikelerden korumak için kilitlediği zindana baktım. Zindan değildi bu düpedüz babamın beni sakladığı küçük bir sığınaktı. Ben bunları düşünürken büyük bir gürültü ile irkildim. Maden ocağı çökmüştü ve babam gözlerimin önünde koca bir toprak yığınının altında kalmıştı.

-Baba...! Diye çığlık atarak uyandım. Uyanır uyanmaz etrafımda çığlıklar ve hıçkırık sesleri vardı. Annem feryatlar içinde yanıma geldi:

-Baban çöküntü altında kalmış ve vefat etmiş dedi. Beni kollarının arasına alarak ağlamaya başladı. İşte şimdi babamsız gecem ve gündüzüm beni zifiri karanlığa mahkûm bıraktı. Ben, babam beni umursamıyor diye düşünürken o beni varlığıyla yokluğuna alıştırmış meğer. Onun eksikliğini hep hissedeceğim. İşten gelirken ona hoş geldin diyemedim. Ama her iş çıkış saatinde mezarının başına gidip hoş geldin baba çok özledim seni hoş geldin diyerek inlettim ıssız mezarlığı feryatlarımla.

***Betül Kaya-Hilvan Kız AİHL
Danışman Öğretmen: Nihal İmrak**

Biz Babadan Böyle Gördük

Melisa Keşküş*

Güneş bugün de doğmuştu. Yine mutlu mutlu parlıyor, gözleri kamaştırıyordu. Hava gerektiğinden fazla neseliydi sanki. Kuşlar ise her zamanki gibi gökyüzünde kaygıyla uçuşuyorlardı. Başlamıştık yine yeni bir güne. Yaşamak, nefes almak, gülümsemek Filistin’de sıkıcı ve yorucu gelmeye başlıyordu.

Bugün günlerden pazardı. Babam evdeydi. İşe gitmeyecekti. Birazcık da olsa günün ve hayatın sıkıcılığı azalmış olacaktı. Kahvaltı yapmak için masaya geçmiştik. Ben her zamanki gibi babamın yanındaki sandalyeyi kapmıştım. Ağabeyim umursamazdı ama küçük kardeşim sorun çıkarırdı. Çünkü o da babamın yanına oturmak isterdi. Küçük kardeşim sorun çıkarınca annem ile babam o sandalyeden kalkmam gerektiğini söylerlerdi. O an hiçbir şey demeden kalkardım ama içimde sessizce fırtınalar kopardı. Tam içimde fırtına kopmaya başlayacakken babam beni sözleriyle teselli ederdi. Öyle güzel, öyle anlamlı konuşurdu ki bir anda bütün üzüntüm ve sinirim buharlaşıp yok oluverirdi. Ben diğer sandalyeye oturduktan sonra babam şöyle söyledi bana: “Bazen insan diğer insanlara tolerans göstermeli, büyüklük bende kalsın demeli, fedakârlık göstermeli, sakın ve sabırlı olmalı, abla ne demek onu öğrenmeli ve öğretmeli.”

Babam böyle deyince üzülüğümü anladığımı anladım ve babamı üzmemek için “Haklısın babacığım.” deyip konuyu kapatmaya çalıştım. Kahvaltımızı yaptıktan sonra

babam ile biraz vakit geçirmek istedim. Ve babamın benimle vakit geçirmesini umut ederek yanına gittim.

“Baba, bana hikâyeler ve fıkralar anlatıyordun ya yine anlatır mısın?” diye sordum.

Babam da “Elbette geç bakalım şuraya.” diyerek odanın köşesinde bulunan pembe koltuğu işaret etti. Koltuğa hızlıca ve heyecanlı bir şekilde oturmuştum. Babamın anlattığı hikâyeleri ve fıkraları dinlemek çok keyifliydi. Sabırsızlıkla babamın ne anlatacağını bekliyordum. Babam tam ağzını açıp fıkra anlatmaya başlayacakken annem babamı çağırdı ve akşam misafir geleceğini ve o yüzden markete gidip alışveriş yapması gerektiğini söyledi. Hemen araya girip “Misafir de kim, akşam kim gelecek buraya?” diye sordum. Annem de “Amcaların, dayıların ve dedenler gelecek kızım.” diye cevap verdi. O an çok hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü babamla istediğim gibi vakit geçiremeyecektim. Gün gitgide daha kötüleşiyordu benim için. Sinirli ve üzgün bir şekilde sert adımlarla odama koşarak geçtim. Odaya geçtikten sonra kapıyı sertçe kapattım. Annem yanıma gelip “Neden böyle yapıyorsun, neden kapıyı bu kadar sert kapattın?” diye sordu. Ben ise “Bir şeyim yok, kapıyı yanlışlıkla öyle sert kapattım.” diyerek annemi geçiştirmeye çalıştım. Annem ise “Tamam o zaman ben mutfığa gidiyorum.” diyerek odamdan çıktı. Yatağıma girip sessizce ağlamaya başlamıştım. Her şeyden ve herkesten, babam hariç çok sıkılmış gibiydim. Bir anda kapı çaldı “Gelebilir miyim?” diye sordu babam. Hemen ayağa kalkıp, gözyaşlarımı silip “Evet gelebilirsin babacığım.” dedim.

Kapıyı açıp içeriye girmişti babam. Gözlerimin içine bakıyordu sanki. Ağladığımı anlamıştı galiba. Babam sanki yine içimdeki fırtınayı durdurmaya gelmişti. O zeytin gibi siyah gözleriyle masum masum bana bakıyordu. Ben düşüncelere dalmışken bir anda babam konuşmaya başladı. Babam bir anda şöyle dedi “istersen sen de benimle alışveriş yapmaya gelebilirsin, hem yolda sana bir fıkra anlatırım ne dersin?”

Evet, doğru hissetmiştim, babam yine içimdeki fırtınayı durdurmaya gelmişti. Mutlu ve heyecanlı bir şekilde

“Evet evet, gelmek istiyorum.” diye cevap verdim. Benim için önemli olan babamla vakit geçirebilmek, eğlenmek ve gülmektir. O yüzden mekân fark etmiyordu. Yeter ki yanımda babam olsun. Bir anda annem içeriye girdi ve bana “Kızım, kardeşin durmuyor. Onunla ilgiler misin?” diye sordu. Ben ise “Olmaz ben babamla alışveriş yapmaya gideceğim, kardeşimle ilgilenemem, ağabeyim ilgilenir.” diye cevap verdim. Annem “Ağabeyin ders çalışması gerekiyor çünkü ödevi var.” diye cevap verdi. Araya babam girdi ve “Kızım annene yardım etmen gerekiyor, ben sana sonra da fıkra anlatırım.” dedi bana. Yine planımız bozulmuştu. Ben yine bütün mutluluğumu kaybetmiştim. Aslında yine annem planımızı bozmuştu. Annem beni anlamıyordu. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi, ne yapıp ne yapmak istemediğimi bilmiyordu. Belki de bu yüzden ona kendimi yakın görmüyordum. Benim için bu hayatta sadece babam varmış gibiydi. Sadece babamla gülebiliyor ve eğlenebiliyordum. Herkesin, gözlerinin içine baktığında mutlu ve huzurlu hissettiği bir kişi vardır, benimki de babamdı. Tüm bunları düşünürken başka çare kalmadığını gördüm. O yüzden mutsuz ve isteksiz bir şekilde kardeşimin yanına gittim.

Kardeşimle ilgilenirken babamın alışveriş yapmak için evden çıktığını gördüm. Yine düşüncelere dalmıştım. Ben her gün aynı şeyleri yaşamaktan sıkılmış durumdaydım. Böyle sanki her gün aynı olayı yaşıyor gibiydim. Sanırım ben farklılık istiyordum. Aslında ne tür bir farklılık istediğimi de tam olarak bilmiyordum. Bir anda kardeşim ağlamaya başlayınca daldığım düşünce deryasından uyandım. Kardeşimle ilgilenip onunla oyunlar oynadım. Tabi bunları yaparken hiç zevk almıyordum. Bir anda kapının zili çaldı annem koşar adımlarla kapıyı açtı. Babam gelmişti. Annem babamın elindeki poşetleri taşımaya yardım etti. Annem akşamki misafir için yemek telaşına düşmüştü. Babam da bir süre ona yardım etti. Ağabeyim de zaten odadan çıkmayıp ders çalışıyordu. Derken birkaç saat geçti. Annem ve babamın misafirleri için hazırlığı bitmişti. Ben ise kardeşimle ilgilenmekten yorulmuşum. Tam o sırada babam yanıma gelip “İstersen odana gidebilirsin kızım, kardeşinle ben ilgilenirim.” dedi.

Sanki babam gözlerimin içine baktığında ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlıyordu. Onu bu kadar sevmem ve ona bu kadar değer vermem belki de beni çok iyi anladığı içindir. Babam bana öyle deyince bende “Tamam o zaman ben odama gidiyorum.” diyerek cevap verdim. Odama gidip müzik dinledim bir süre. Sonra biraz ders çalıştım. Biraz hava almak için balkona çıktığımda misafirlerin geldiğini gördüm. Hemen anne ve babamın yanına gidip misafirlerin gelmek üzere olduğunu söyledim. Tam o sırada kapı çaldı. Annem kapıyı açtı. Misafirlere hoş geldiniz deme faslı bittikten sonra biraz sohbet ettiler kendi aralarında. Ben ise bir köşeye çekilmiş, onları dinleyip izliyordum. Akşam yemeği yeme zamanı gelmişti. Yemek için masayı hazırlamaya yardım ettim. Masa hazırlanıp yemekler yenilmişti. Ben böyle ortamları sevmediğim için çok sıkılmıştım. O yüzden oradan ayrıлып odama gittim. İnternette gezinirken bir soruyla karşılaştım. Soru şuydu: “ Hayatta en çok değer verdiğiniz kişi kim ve neden o kişiye değer veriyorsunuz?”

Bu soruyu görünce direkt aklıma babam geldi. Canım da sıkılıyordu zaten. Sorulan soruya cevap yazmak istedim. Soruya şöyle cevap verdim: “Benim en çok değer verdiğim kişi: Beni anlayan, bir bakışıyla beni sakinleştiren, beni mutlu edip eğlendiren babamdır. Baba demek, sırtını yasladığım duvar demek. Baba demek,, özgüveninin arkasındaki güç kaynağı demek. En çok babama değer veriyorum çünkü bana hayatın güzelliğini de kötülüğünü de o öğretti. Benim için babam kalbimdeki perdenin arkasındaki gizli kahraman demek.”

Soruya cevap verdikten sonra aşağı inip misafirlerin yanına gittim. Misafirler eve gitmek için hazırlanıyorlardı. Nihayet misafirler eve gitmişti. Bizde uyumak için odalarımıza gitmiştik. Bugün hiç hayal ettiğim gibi geçmemişti. Babamla zaman geçirip onunla eğlenip fıkralar dinleyeceğimi umuyorken hiçbiri olmadı. Bütün hayal ve ümit ettiğim şeylerin sonu kötü sonla bitmesi giderek can sıkıma başlamıştı.

Kafamdaki düşünceleri durdurmak için uyumaya karar vermiştim. Bence uyumak dünyadaki en güzel şeylerden

biri çünkü hiçbir şey düşünmeden, hissetmeden zamanını geçiriyorsun. Derken çok korkunç bir ses gelmişti. Hemen anne ve babamın yanına gitmişim. Herkesin gözündeki korkuyu görüyordum. Ne olduğunu anlayamamıştık hep birlikte dışarıya çıktık. Bütün insanlar dışarıya dökülmüştü. Yine korkunç bir ses geldi. Babam bizi kollarının arasına alıp “Korkmayın ben buradayım.” diyordu. Her ne kadar öyle dese de korkmamak elde değildi. Sokaktan geçen adam “Filistin bombalanıyorrrrrr, Filistin bombalanıyorrrrrr.” diye bağırıyordu.

Yeni anlamıştık. Şehrimiz bombalanıyordu. Ne yapacağımızı bilmiyorduk, nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Arabaya binip sadece yolda gidiyorduk. Yoldan geçerken ağlayan insanlar, korkudan bağırان çocuklar görüyordum. Bir yandan telefon çalıyordu. Akrabalarımız arıyordu, biz akrabalarımızı arıyorduk. Deli gibi korkuyordum. O an anlamıştım, evde sakince oturup kardeşime bakmanın kıymetli olduğunu. O an anlamıştım her gün aynı şeyi yaşamamanın kıymetli olduğunu. O an anlamıştım elimdekilerin kıymetini. Derken bir bomba sesi daha geldi, ardından bir tane daha ve bir tane daha... Giderek daha korkunç bir vaziyetin içinde buluyorduk kendimizi. Yolda giderken bir anda durduk. Çünkü yolun ortasında insanlar duruyordu. Bir kalabalık toplanmıştı. Babam arabadan inip bize “Ben ne olduğuna bakıp geleceğim. Sakın arabadan inmeyin.” dedi.

Babam ne olduğuna bakmak için aşağı inmişti. Babam kalabalığa doğru ilerlerken bir anda silah sesi geldi. Babam bir anda yere yığılmıştı. Ben, annem, ağabeyim ve kardeşim arabadan fırlamıştık. Babamın yanına koşmuştuk. Babam vurulmuştu. Hepimiz ağlamaya başladık. O anki acı çok kötüydü. Her şey bana rüya gibi gelmeye başlamıştı. Babama sesleniyordum ama cevap vermiyordu. Kolunu kaldırıyordum, kolu tekrardan yere düşüyordu. Ben nefes almakta güçlük çekiyordum. Peki, şimdi ne olacaktı, ben nasıl nefes alacaktım, kim beni mutlu edecekti, ben hiç mutlu olamayacak mıydım, kim bana fıkra anlatacaktı, kimin gözlerine baktığımda huzuru bulacaktım, içimdeki fırtınayı kim durduracaktı? Ne yapacağımı bilmiyor bir halde yere yığıl-

mıştım, ayaklarım vücudumu taşıyamıyordu sanki. Yıkılmış-
tım adeta. Bağlanacak, tutunacak bir dalım kalmamıştı. Hiç-
bir şey demeden ve yapmadan babamın cansız bedeninin
yanında ağladım. Her şey rüya gibiydi, daha düne kadar
babam bana fıkrâ anlatamıyor diye ağlıyordum. Şimdi ise
babam yoktu. Yok olmak ne demek biliyor musunuz, anla-
yabiliyor musunuz? Yalnız kaldım, kimsesiz kaldım, babasız
kaldım. Bunun açıklamasını kim, nasıl yapacak? Bunun
hesabını kim verecek? Benim babamı kim geri getirecek?

Aradan neredeyse bir saat geçmişti. Bomba sesleri
gelmeye devam ediyordu. Annem ve kardeşlerim ağlamak-
tan helak olmuşlardı. Gözüme babasını yolun ortasında bir
kenara çekmeye çalışan bir çocuk ilişti. Hemen yanına gidip
yardım etmeye çalıştım. Çocuğun babası ayağından vurul-
muştu. Derken yanımıza bir haber spikeri geldi. Bana “Ba-
şında ağladığım kişi baban mıydı?” diye sordu. Ben de keke-
leyerek “Evet” diye cevap verdim. Spiker bana yeni bir soru
yöneltti: “Peki şu an burada ne yapıyorsun?” diye sordu.
Şöyle cevap verdim: “Evet şu an orda en değer verdiğim kişi
olan babamın cansız bedeni yerde yatıyor. Evet, şu an acımı
içime gömüp başka bir çocuğun en değerli varlığının hayata
tutunması için çabalıyorum. Evet, fedakârlık gösteriyorum.
Bunların hepsini yapıyorum çünkü babam bana böyle öğret-
ti. Çünkü biz babadan böyle gördük.”

Ne olacaktı şimdi? Benim babamın yerini kim dol-
duracaktı? Bir kuş gibi elimden uçan babamı kim geri geti-
recekti? Ben babamın gölgesine dahi benzetecek bir şey
bulamıyorken onun yokluğuyla nasıl yaşamaya devam ede-
cektim.

Normal bir sabah olacağını düşünüp başını rahatça
yastığa koyup uyuyan bir anne bilemezdi evlat acısının ne
demek olduğunu, bir baba bilemezdi çaresizliğin bu kadar
acı olduğunu, bir çocuk bilemezdi hayallerinin, umutlarının,
ümitlerinin bir anda toz olup uçacağını, Filistin’de yaşayan
bir insan bilemezdi nefes almanın bu kadar güç olacağını.
Ama bildi. Bu acımasız hayat bu insanlara acımasız bir şe-
kilde öğretti. Hem de en acımasız şekilde öğretti.

Peki, Filistin’de yaşıyan kaç çocuk daha babasız kalacak, kaç çocuk daha babasızlığın ne demek olduğunu öğrenecek, kaç çocuk daha ağlamaktan halsiz düşecek, kaç çocuk daha içindeki bitmek bilmeyen fırtınaya maruz kalacak?

Peki, Filistin’de yaşıyan insanlar daha kaç sevdiğini kaybedecek, sevdiği kaç kişinin gözünün önünde ölmesini bekleyecek? Ne zamana kadar her nefes aldıklarında sırtlarına bir hançer saplanmışçasına acı çekecek, o hançer ne zaman sırtlarına saplanmaktan vazgeçecek?

Bu katliam ne zaman bitecek, kim dur diyecek bu zulme. Kan ve gözyaşı ne zaman duracak, nefes almak ne zaman güç olmayacak?

Ne zaman?

***Melisa Keşküş –Yahya Kemal Beyatlı Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen: Emine Bebe**

Sessiz ıglık

Pınar Kaya*

O, hayata karşı direnç kazanmak zorunda bırakılan bir can. Kaderin boyunduruğu altında ezilen bir can... Işıklar söndü, gece konuştu. Dünya kızgındı, nefretini kustu. İnsanoğlu çaresizce çırpındı, bir nefsin peşine düştü. Tozla çevrelendi tüm atmosfer, gökyüzü görülmez oldu. Sabah oldu fakat güneş doğmadı. Yağmur yağdı, gözyaşına dönüştü. Gök gürültüsü kulakları sağır eden sesiyle seslendi yer küreye, harekete geçirdi onu. El birliğiyle yıkıldı tüm hayaller tek tek. Sustu gece, konuştu yıkılan hayallerin üzerlerine düşen yağmur damlaları ve çaresiz haykırışlar. Korku, bir sis gibi çökürmüştü bir anda; koşuşturan, ölen, yardıma muhtaç insan sürüsüne. Küçük kız çocuğunun kısık ve ağlak sesleri ilişiyordu kulağına. "Belki de hala bir şansım vardır." diye düşündü. Teselli etmeye çalıştı onu, umudunu ona da aşılacak istedi. Korkmamayı bilirdi, soğukkanlı yaklaşırdı her duruma. Fakat öyle anlar gelirdi ki göğüs kafesi daralırdı insanın. Derdine derman bulamamaktan korkardı ve şimdi cefa çukurunda kalmış aciz bir kuldu. O, ölmeyi beklemeyi yeğlemeyecekti; ümidini kaybetmek demek, cehennem derinliklerinde acı çekmekle eşdeğerdi gözlerinde. Kurtulacaktı bu korku dünyasından, kızını da alacak, arkasına bakmadan kaçacaktı bu karanlıktan. "Kızım, beni duyabiliyor musun?" Ses kesildi, cevap veren olmadı.

Asaf'ın kalbine ilk defa bir bıçak saplandı. Dünya durdu onun için. Bıraktı dakikaları saymayı. Bütün ihtimaller kayboldu. Sadece o korkunç düşünce oturdu yüreğinin ortasına. Şokun etkisinden olsa gerek panikleyemedi bile. Sadece seslenmekle yetindi. Fakat çok geçmeden kavraya-

bilmişti; saatlerini geçirdiği bu sıkışık ve oksijensiz yerden artık çıkmak istemiyordu. Beklediği kurtuluş, uçup ta dönmeyen bir serçeyi anımsatıyordu zihninde. Neden kimse gelmiyordu, neden kimse yardım etmiyordu? Bir şansı vardı hala, küçük te olsa bir umut... Dakikalar birbirini kovaladı. Artık seslenmeyi bırakmıştı, perişan bir halde kadere boyun eğmek ve buradan asla çıkmamak istiyordu. Eşini kısa bir süre önce kaybetmiş bu genç adam hayat amacı olan küçük kızın artık sesini duymuyordu. Bunca dünya yükünün arasında, yaşama sebebiydi bu kız çocuğu. Her şeyden önce, eşinin ona emanetiydi. Her yüzüne baktığında hüznlenir, eşinin o melek yüzünü hatırlar ve çocuğuna sarılıp sessiz gözyaşları akıttırdı. Kader şimdi de onu mu alacaktı? Çaldıkları yetmezmiş gibi birde bu masum canı mı kendisinden koparacaktı? Asaf bunu kaldıramayacağını düşündü. Eğer buradan kurtulursa kendini hep suçlu bulacağı kanısına vardı. Fakat unuttu... Umudunu kaybettiği an, Tanrısız bir kâfire dönüşürdü. Hissetti, içinde hala umut vardı; kaybetmemişti, umudun ışığı parıldadı adeta yüreğinde. Hala bir şansı vardı, sezebiliyordu. Harekete geçmesi gerekiyordu, ama nasıl? Açtı, susuzdu, nefesi kesiliyor ve üşüyordu. Tıkılıp kaldığı bu delik, artık canını yakıyordu. Hiç bir şey görmüyor ve bu kendine olan güvenini de yitiriyordu. Yeryüzünde koşuşturmalar bir saatin ilerleyişinden farksızdı. Fakat o saat insanlık için durmuş, ilerlemeyi kesmiş ve tıkanıp kalmıştı. Gök kubbe çok kızgındı, durmadan çığlıkları Tanrının yaratmış olduğu kâinatı inletiyor, insanoğlu ise kahrını çekiyordu. Kalpler parçalanmış, zihinler yas ilan etmiş bir şekilde donuklaşmıştı. Asaf, artık uzuvlarını hissetmiyordu. Nefesi boğazına diziliyor, Tanrıya dua ediyordu.

Yardım gelecekti, sezebiliyordu. Belki kızının sesini duyamıyordu ama kalbi attığı sürece her zerresini umutlandırıyor. Bütün kötü senaryoları kafasından silmeye gayret ediyor, ümidi onu en azından biraz olsun güçlü tutuyordu. Tıkırtılar başladı anlayamadığı bir anda. Asaf'ı kendisine getirdi. Bağırmaya çalıştı fakat sesi neredeyse çıkmıyordu. Haliyle toz, toprak içerisinde kaldığından boğazı kilitlenmişti ve onu kısıtlıyordu. Her ne kadar sinir bozucu olsa da hiç

istifini bozmadı ve kulak kabarttı. Boğuk bir ses geliyordu tekrar tekrar kulağına, anladığı kadarıyla "Sesimi duyan var mı?" diyordu. Çıkmıyordu ki boğazdan o lanet tını, varmıyordu özgür gökyüzüne, inletmiyordu tüm cihanı. Bu kadar zor olmamalıydı seslenmek... Boşta kalan elini kullanmaya çalıştı çaresizce, parmaklarıyla aralıklı olarak zemine vurmaya başladı. Ses kesildi ve tıkırtılar tekrarlandı. Sonu olmayan dakikalar birbirini kovaladı, ses oldukça yaklaştı. Fakat Asaf'ın gücü tükeniyordu. Artık gerçeklik algısını yitirmeye başlamıştı, ara ara gözleri kapanıyor ve uykuya daldıktan sonra tekrar kendine geliyordu.

Kendinden geçtiği bir sırada üzerinde biriken ağırlığın hafiflediğinin farkına vardı ama hareket edemedi. Mecali kalmamıştı, gözlerini açmak bile tonlarca ağırlığa eşdeğerdi sanki. Onunla konuşmaya çalışan bir erkek sesine zar zor cevap verdi. Kızım, diyordu fakat devamını getiremiyordu. Kalbi sancılıydı, konuşsa neler diyecekti lakin yaşama tutunacak ne gücü ne de umudu kalmıştı. Ölüm, onu sömürüyordu. Ruhu acı çekiyor, yüreği patlayacakmışçasına çırpınıyordu göğüs kafesinde. Bitmişti artık belki de her şey, bu korkunç dünyada tek başına kalmış bir insandı farkına varabildiği kadarıyla. Düşündü, Tanrı onu cezalandırmıştı diğer tüm insanlık gibi. Rüya değildi bu, gerçeğin ta kendisiydi. Evet, galiba Tanrı onu sınamıştı. Yoklukla, güçsüzlükle. Fakat o küçük can... Ruhu çekilir oldu, kulakları tamamen sağırlaştı. Tüm yaşamı, onun gözünde soyutlaştı, kayboldu. Ta ki o sesi duyana kadar."Asaf, kızın yaşıyor. Senden önce onu aldık, hadi aslanım." Kulakları ilk defa duyan bir insanın mutluluğunu yaşadı adeta. Boğuk bir şekilde kulağına ilişen bu müjdeleyici ses, uzun bir süre sonra ilk defa nefes alıyormuşçasına yaşama tutunmasına yardımcı oldu. Sevinç çığlıkları atmak, koşarak uzaklaşmak ve kızının yanı başında ona destek olmak istiyordu. Geçti, kurtulduk tüm kötülüklerden demek ve hayatını sadece kızına adanmak istiyordu.

Yaşama arzusuyla yanıp tutuşan bedeni ne yorgunluk bildi ne de içinde bulunduğu ortamı. Kendini zorlamaya çalıştı, kalkmak istedi. Fakat iki el ona engel oldu, kalkması sakıncalıydı. Belki de her zerresi ölmek için, ruhun beden-

den alınmasını bekliyordu ama hayır. Bu, yepyeni bir başlangıçtı. Huzurlu düşünceler içerisine dalıp gitti. Sessizlik istedi, yüreğinin tınısını dinlemeye çalıştı. Anladı, dönüm noktası olan bu saatler boyu süren yaşam savaşı kazanılmıştı. İkinci bir doğum olmuştu Asaf için, hayata ikinci bir başvurusu gerçekleşmişti. Hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı muhtemelen, elinde olan varı yoğu gitmişti belki de. Ama o küçük kız yaralarına merhem olacak, onu hayatta tutacak enerjyi gülümsemesiyle Asaf'a armağan edecekti.

***Pınar Kaya- Eyyübiye Ayhan Şahenk MTAL
Danışman Öğretmen: Emine Çidem**

Baba Bir Direniştir

Yusuf Baran Yetim*

Merhaba, ben Ümeyme. Babam, ablam ve ben; Filistin'in kalbinde, Gazze'de yaşıyoruz. Yaşadığımız bölge küçük bir bölge, yıllardır işgalci İsrail kuvvetleri gözlerini bürüyen toprak ve para hırsıyla bu bölgeye hâkim olmaya çalışıyor. Küçük bir bölge olmasına küçük bir bölge Gazze ama işgalciler bu bölgeye tüm bir ülkeyi yok edebilecek kadar hava saldırısı yapıyorlar senelerdir. “Onlar için bizim yaşama hakkımız, eğitim hakkımız ve özgürlüğümüz önemli değil, onlar sadece paradan ve düşmanlıktan anlarlar” diyor babam.

Annem, dünyanın en yüce yürekli insanıydı. Her an, sadece kendi iyiliğimizi değil, aynı zamanda toplumsal iyiliğimizi düşünürdü. Yaşam koşullarımız ne olursa olsun, bize elinden geldiğince her şeyi sağlamaya çalışırdı. Çektiğimiz zorluklara rağmen sevgisi hiç eksilmezdi; bize daima yanımızda olacağını söylerdi. Babam, bölgede gönüllü olarak doktorluk yaparak topluma hizmet eden bir hekimdi.

İki bin on beş yılı hayatımızın dönüm noktasıydı. O gün evimizde yiyecek bulunmuyordu. Dışarıda ise çatışmalar ve hava saldırıları devam ediyordu. Açlıkla baş başa kalmıştık. Annem ve babam, Müslüman devletlerden gelen yardımları almak için dışarı çıkmaya karar verdiler.

O zamanlar daha küçüktüm ve bomba patlaması ile çatışmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyordum fakat acı bir şekilde o gün öğrenecektim.

Annem ve babamın ayrılmasından yaklaşık yarım saat sonra, babam koşarak geri döndü; kucagında yatan annemin duru-

mu çok kötüydü. Şok halinde, gözleri açık, neredeyse göz kırpmayan bir halde kanlar içindeydi. Erzak almaya giderken işgalciler yakınlarındaki binaya hava saldırısı düzenlemiş ve anneme şarapnel parçaları isabet etmişti. Annemi kanlar içinde gördüğümde, hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Beni gören ablam, etkilenmemem için hemen beni diğer odaya götürdü. Annem, o gün gözlerini hayata yumdu.

O günü dün gibi hatırlıyorum. Annemin çığlıkları, acısı ve ölümü... Anneme cenaze töreni düzenlemeye bile fırsat bulamadık. Annesizliği kim anlatabilir? Hangi şiir paramparça olmuş bir anneyi anlatabilir ki şimdi? Hiçbir dize, hiçbir şair anlatamaz... Babamın gözleri kızarmış, sesi incelmışti; ağlamış gibi gözüküyordu ancak yanımızda hiç ağlamamıştı. Her şeye gücü yetenin Allah olduğunu, yaşadıklarımızın kaderimizde olduğunu ve Allah'ın yardımı ve kudreti ile bu zorlukların bir gün sona ereceğini bize söylüyordu.

O günden beri, ailemizin tüm yükü yalnızca babamın omuzlarında.

Babam, Gazze'nin derinliklerinde gönüllü bir şifacı olarak görev yapıyor. Her gün, bombaların dehşet verici sesleri ve çatışmanın karanlık gölgesiyle umutsuz bir gelecek aşılama-ya çalışan baskıların altında, umut ışığı taşıyan gözleriyle ve bütün gücüyle insan hayatlarını kurtarmak, ülkemiz Filistin'e katkıda bulunmak için özveriyle çabalıyor.

Her bir günü, başka çocukların annelerini kaybetmemesi, başka yüreklerin acı çekmemesi için adanmış bir çaba ile geçiyor. Sabahın ilk ışıklarında evimizden ayrılıyor, uzun ve tehlikeli yolları kat ederek işine doğru ilerliyor.

Ülkemizin her köşesi, işgalcilerin acımasız kuşatması altında ve sürekli saldırgan tehditlerin etkisinde. Buna rağmen babam sebatla çalışıyor, eve akşamın karanlığında elinde sadece birkaç parça ekmekle dönüyor, hatta bazen bize hiçbir şey getiremediği de oluyor.

Yiyecek ve suya olan erişimimiz işgalci güçler tarafından kısıtlanmış durumda. Türkiye Cumhuriyeti Devleti dâhil birçok ülkeden gelen insani yardım gönderileri, sınır-

larda durdurularak bize ulaştırılması engellenmeye çalışılıyor.

Babam eve bir şey getiremediği günler hep mutsuz oluyor, bizden özür diliyor; neden özür diliyor bilmiyorum, biz özür dilenecek bir şey yapmıyoruz ki. Hatta bir keresinde onu ağlarken gördüm. Gece vakti kimse yokken gizli gizli ağlıyordu, ellerini semaya açıp sürekli Allah'a dua ediyordu.

Çok şaşırılmıştım çünkü babamı hiç ağlarken görmemişim, o bizim yanımızdayken hep dimdik olur, onun yüzü hep güler, bize hep güçlü olmamız gerektiğini söyler. Bizim yanımızda hep neşe dolu olur ve içindeki sıkıntıları bize hiç yansıtmaz.

Babam benim onu izlediğimi gördüğünde hemen gözlerini sildi. Tekrar neşe dolu bir hâle büründü ve beni yanına çağırdı, gittim ve dolu gözlerimle babama sarıldım. Saçımı okşadı ve konuşmaya başladı. Bana, Allah'ın hep bizimle beraber olduğunu söyledi, zalim bastırrsa da, zor günler olsa da Allah'ın kudretinin hep bizimle olduğunu söyledi. Allah'ın ben ve benim gibi tüm çocuklara merhamet edeceğini ve tüm İslam ülkelerinin öncelikle Allah'ın rızasını gözeterek ve insani görevlerinin bir gereği olarak bize yardım ettiğini, acılarımıza her daim ortak olduklarını söyledi. Peygamber efendimizin "Doğu'da bir Müslümanın ayağına diken batsa Batı'daki Müslümanın onun acısını yüreğinde duyması gerekir" sözlerini hatırlattı.

Gazze'deki yoksulluk, yaşam koşullarımızı her geçen gün daha da zorlaştırıyor. Babamızın sırtındaki yükü taşıması, sadece ekonomik zorluklarla değil, aynı zamanda bölgedeki sürekli çatışma ve güvensizlikle başa çıkması anlamına geliyor. İşe gitmek için saatlerce yol kat etmesi, geri döndüğünde ise yorgunluktan bitap düşmesi, her günü onun için ayrı bir mücadele süreci haline getiriyor.

Evde yiyecek bulmak için bazen komşularımızdan yardım almak zorunda kalıyoruz. Onlar da bizimle aynı şartlarda yaşasalar da paylaşmanın rızkı artıracağını söyleyerek yiyeceklerini bizimle paylaşıyorlar. Allah paylaşmanın rızkına bolluk ve bereket verirmiş.

Babamızın gözlerindeki umut ışığı hiç sönmüyor. Her gün, bize geleceğe dair umut dolu bir bakış sunuyor. Başkaları bana okuyarak kendimi bu zorlu koşullardan kurtarmamı, farklı ülkelere kaçmamı ve orada mutlu yaşamamı söylüyorlar ama babam bizim iyi bir eğitim alıp, bu zorlu koşulları daha kolay hale getiren kişilerden olmamızı; kaçmamızı değil, kötü olan koşulları iyileştirmemizi söylüyor. Kaçmanın korkakların ve acizlerin işi olduğunu, direnişi ve birliği başarılı kılacak yegâne şeyin cesaret olduğunu söylüyor.

Her akşam, yorgun bedeniyle bize hayallerimizi gerçekleştirmemiz için cesaret ve destek veriyor. Bize her zaman eğitimin; özgürlüğün ve değişimin anahtarı olduğunu söylüyor. Bize Allah'ın ilk emirinin dahi okumak olduğunu söylüyor.

Benim en sevdiğim ders matematik. Matematikteki başarılarımı gören öğretmenim, beni cesaretlendirip, gelecekte bir matematik öğretmeni olmam için beni teşvik ediyor. Ablam ise tarih dersini çok seviyor. Günümüzün karmaşık yapısını ancak tarihten ders alarak açıklayabileceğimizi söylüyor. Ablamın hayali, bir gün tarih öğretmeni olmak ve öğrencilere geçmişi anlatarak geleceği şekillendirmek.

Babam ikimizin de hayallerini gerçekleştirmek için sürekli çaba sarf ediyor, akşam eve yorgun döndüğünde bile bize ev ödevlerimizde yardımcı oluyor. Bizim hep mutlu ve geleceğe karşı umutlu olmamızı söylüyor.

Bu zorlu yaşam şartlarına rağmen, ailemizin bir arada olması ve birbirimize destek olmamız bize güç veriyor.

Evimiz, bombalara ve çatışmalara dayanıklı olmayan basit bir yapıdan ibaret olsa da Allah'ın gücü ve kuvveti bizi koruyor. Evimizin içindeki sıcaklık ve birlik duygusu bizi bir arada tutuyor. Gazze'nin dar sokaklarında, işgalcilerin bizi karamsarlığa sürüklemek istediği her an biz umut dolu anlar yaşamaya çalışıyoruz. Onlar bizi umutsuz bir hayata sürüklemek istedikçe biz daha da umutlanıyoruz, daha da direniyoruz.

Babamız, işten yorgun döndüğünde bile bize ev ödevlerimizde yardımcı oluyor, bize sadece matematik ve

tarih dersleri vermekle kalmıyor, aynı zamanda yaşamın güzelliklerini ve küçük mutluluklarını fark etmeyi öğretiyor.

Biz dayanışma ve dostlukla dolu bir Gazze'nin varlığını sürdürmeye çalışıyoruz. Gazze'deki yaşam koşulları zorlu ancak içimizdeki umut ve kararlılık, bizi her gün daha da g clendiriyor. Gelecekte, belki de bu hikâye, yaşadığımız zorluklara rağmen hayallerimize ulaşmamızın bir öyküsü olacak. Bu hikâye, direncin, sevginin ve umudun, tüm yükünü yoksul bir babanın taşıdığı bir ailenin tüm zorluklara rağmen nasıl galip gelebileceğini anlatan bir destan olacak. İşgalciler, umutsuzluk yayanlar ve Allah'ın kudretine g venmeyenler ise bu destanda bir cümle kadar bile yer kaplamayacak.

Kötüler ve kötülükten yana olanlarla hesaplaşmak üzere! Allah'a emanet.

***Yusuf Baran Yetim:Yahya Kemal Beyatlı Anadolu Lisesi
Danışman  ğretmen: Celal Canbeyli.**

İsimsiz Baba

Zeliha Köken*

Kar yağıyordu usul usul... Saf, masum bir beyazlık sarmıştı her yeri... İçeriye karın soğuk rüzgârı vızıldayarak sızıyordu eskimiş camların izola bantla tutturulmuş çatlaklarından. Kapının altına sıkıştırılmış eski namazlık yıllara meydan okuyordu. Gazel odasında muhabbet kuşu mahbube hanımla konuşmaya dalmıştı. Muhabbet kuşunda bir haller vardı bu gün ama hayrolsundu inşallah... Karanlığın karamsarlığı çökmüştü üzerine. Bak, diyordu, Gazel. “Bak ne güzel kar yağıyor. Sen neden böyle titreyip duruyorsun?” Meraklı bakışlarla muhabbet kuşunu süzüyordu. Çırpınıverdi mahbube Hatun. Bir iki cik ciklendi ama yok, tadı yoktu bugün.

Ansızın kapının gıcirtısıyla irkildi. Tatlı bir irkilmeydi bu. Odanın dışından yansıyan yoğun ışık içeriye bir gölge düşürüyordu. Bu gölge babasının gölgesiydi. Gazel kapıya doğru döndü ve babasına koşup sarıldı. Kömür kokan bir kış akşamı sevgiyle ısınmış insan diye düşündü, kömür kokan babasına sarılırken. Hele bu sevgi babasının ise...

Mutfaktan “kim geldi? Baban mı geldi? diye bağırdı ninesi. Bağıırken yine öksürüğü tuttu. öhhö... öhhö... öhhö...

-Evet nine babam geldi, dedi Gazel

Yemek hazır, gelin hadi, dedi. Gazel, sofrayı getirip serdi. İçindeki sulanmış yufka ekmekleri katlamaya çalıştı. Ninesi bulgur pilavını getirip koymuştu sofraya. Aay ay ay

diye sızlandı biraz. Bu sızlanmalardan mahcup oldu Gazelin babası. Yine çok yoruldun değil mi ana dedi. Baba, önüne baktı, ana da... Gazel anlıyordu aslında bu sessizliğin anlamını. Sessiz sedasız yenildi yemek. Gazel, ninesinden önce uzandı sofraya. Bir çırpıda sofrayı topladı, bulgur pilavının lengerini de üstüne koyup mutfığa doğru koyuldu.

Gazel, mutfağı temizlerken içten içe de düşünüyordu. Nineme ev işlerinde yardım edersem yani belki ninem eskisi kadar yorulmazsa babam, o zaman annemin yerine kimseyi getirmez. Hem zamanla yemek yapmayı da öğrenirim. Aslında yapardım yapmasına da ocağa yaklaştırmıyor ki ninem” diye geçirdi içinden.

Gazel’in babası genellikle suskun ve yorgundu. Dünyanın yükünü taşımak, baba olmak böyle bir şeydi belki de. Bundan ötürü yetişkin olmak zorunda kalmıştı belki de. Zengin baba, yoksul baba yoktu. Baba vardı Gazel’in kitabında.

Babası, Gazel’i gördüğü zamanlar tüm dertlerini unutturdu. Bu akşam da öyle olmuştu. Ama babayı akşam yemeği sonrası bir karamsarlık kaplıyordu. Kızı yemekten çay yapıyordu. Kızı bulaşık yıkıyordu. Baba, çayını yudumlarlarken bunları düşünüyordu. Terliklerini giydi, mutfığa doğru yürüdü. Mutfakta kızının çalıştığı gören babası ona eğilerek

-Güzel gözlüm, kadife seslim hem yarın okula gideceksin hem geç saatlere kadar bulaşık yıkama telaşı. Neden gidip yatmıyorsun artık.

Gazel, elinde çay bardağı ile babasını mutfak kapısında görmüştü. Babasının sözlerinden çok gözlerindeki tuhaf dikkat kesilmişti. Acaba başka bir şey daha mı söyleyecekti. Söylemedi, söylemeyince Gazel de rahatladı. Babasına masumane bir bakışla cevap verdi.

“Babacığım, seni sadece akşamları görebiliyorum. Biliyorsun; yaptığım iş ailemizle daha güzel bir gelecek yaşamamız için vardır. Ama güzel bir gelecek için bugünü-müzü öldürüyoruz. Hem geçmişteki dünler bir zamanlar yarınlardı. Ya önümüzdeki yarınlarda... Nasıl emin olabiliyoruz her şeyin daha güzel olabileceğine? Ya bir gün ayrılır-

sak...” dedi. Babası yorgun ve mahzun bakışların ardından ama çalışmak da zorundayız güzel kızım dedi.

Beraber salona geçtiler. Gazel’in babası kitaplıktan bir kitap çıkardı ve bir sayfa açıp okumaya başladı. “Ayrılık diye bir şey yok. Bu bizim yalanımız. Sevmek var aslında, özlemek var, beklemek var.” ve ekledi: “Kalpleri bir olan ayrılmaz güzel kızım. Hem vedalar, gözüyle sevenler içindir. Sevmek en zor sınavdır. Çünkü sevmek özlemeyi gerektirir. Ama gözün değil, gönlün arar sevdiğini. Ve sevdiğimiz de yüreğimizin bir parçası olduğu için ayrılık yoktur aslında, sadece özlemek var. Ama unutma ki her şeyin sonu varsa ayrılıkların da sonu vardır. Bak, görüyorsun ya döndüm dolaştım yine yanı başındayım. Kızımın yanındayım.” Daha yüksek ve canlı bir tonla “Her neyse, vuslat zamanı çoktan geldiğine göre bir çayını da daha alırım artık.” dedi.

Gazel, babasının sözleri üzerine tam olarak tatmin olmasa da biraz daha mutlu ve umutlu bir şekilde mutfağa gitti. Gazel, çayı doldururken babası o esnada cebindeki sigarasını çıkarıp yaktı. Sigaranın dumanı beyaz bir perde gibi gözlerini bürüdü. Baba, bir an için kendini o dumanların içinde kaybetmişti. Duman adeta bir zaman çarkına dönmüştü. Kızını kucığına aldığı ilk an geldi aklına. Sanki daha dünmüş gibi...

Gazel’in doğum esnasında ölen hanımının ölümü üzerine duyduğu hüznün ile baba olmanın verdiği mutluluk birbirine karışmıştı o an. Bunları düşünürken gözleri yaşardı ve bir anda vücuduna zehir boşalırçasına karısını son defa gördüğü vakit aklına geldi. Artık onun ölmüş bedeninde yaşayan tek şey “hatıralardı”. Ancak o güzel günlerden geriye kalan sadece bir bileklikti. Hatırlıyordu, o gün de o bileklik karısının beyaz, ince ve daha kızına bile dokunamamış bir annenin yani karısının bileğindediydi.

Hatıralara dalan babayı, çay uzatan bir el çekiverdi dünyasından. Babasının gözleri, kızının elindeki bilekliğe takılmıştı. Kızının elleri annesinin elleri gibiydi. Bu dalgınlıklar silsilesi kızının kendisine seslenişiyle tekrar dağıldı. Gazel, sitemli bir yüzle babasına

-Hani bir daha sigara çekmeyecektin baba. Bakıyorum da sözlerimi hiç dinlemiyorsun babacığım. Hem sana çay vereceğim diye ağaç oldum burada, dedi.

Babası; kızının bu tepkisiyle derin hayallerden, eski hatıralarından arındı, yaşadığı dünyaya geri döndü. Kendisini biraz daha toparlayarak sigarasını söndürdü. Keşke acı hatıralar da bu kadar kolayca söndürülebilseydi.

Oturduğu yerden doğrudu ve kızına baktı.

-Babalar, bazen böyle dalabilirler, kızım. Evlatlara düşen ise onları biraz alttan almaktır. Hem sen onu bunu boş ver de heyecanlı mısın yarın için? Okul için hazırlandın umarım.” dedi.

Gazel, gözlerini yere çevirerek babasına seslendi.

-Ah babacığım hââ hazırlanmadım. Doğrusu şu an düşündüğüm tek şey muhabbet kuşum. Hasta görünüyor. Şey... Babacığım yarın Mahbubeyi veterinere götürebilir miyiz?” dedi. Babası elini alınına koyarak düşünceye daldı. Kızı geçen hafta hastaydı diye zaten izin almıştı. Bir daha izin alabilir miydi ki? Ancak kızının muhabbet kuşuna karşın duyduğu sevgiyi çok iyi biliyordu. Götürme Gazel çok üzülecekti. Kızının gözlerinin içine baktı sonra da sıcak bir gülümseyişle evet dercesine salladı. Gözler yürekleri birbirine bağlamıştı. Zaman durmuştu. Zamanı durduran sevgiden başka bir şey değildi. Ancak sonra tekrar akmaya başladı zaman. Daha nereye kadar akacaktı zaman, bu bir muamma-ya dönüşmüştü. Bilinen tek şey zaman, yaşayanlar için vardı.

Gazel, bu olumlu cevapla rahatlamıştı. Babası, Gazel'e "Artık geç oldu kızım. Uyusan iyi olur." dedi. Gazel, babasına sarılıp odasına çekildi. Karanlıkta derin düşüncelere dalmıştı baba. Kırık aynanın karşısına geçip içinden "Aynalar da yorulmuş. Yorgun yüzleri çehresinde taşıyarak kahrolurmuş." diye düşündü. Sonra gözü masadaki fotoğrafa ilişti. Fotoğrafta karısı, kızı ve kendisi vardı. Ailecek çekildikleri bir fotoğraf değildi. Kızının bir fotoğrafını kesip eşiyile çekildiği fotoğrafına yapıştırmıştı. Oysa fotoğraflar birleşebiliyorken kader ağları ayrı bağlanmıştı.

Fotoğrafa bakan babanın gözlerine siyah bir perde çekilmiş ve baba rüyalar âlemine dalmıştı. O sırada dışarıda

güçlü bir rüzgâr esiyordu. Kim bilir belki kader ağlarını bile değiştirebilirdi. Hüzün, esir almıştı bu şehri. Saatler tik tak, tik tak ilerliyordu. Tehlike öncesi bir sessizlik kaplamıştı her yanı. Tik tak, tik tak... Saatler 04.15'i gösteriyordu. Muhabbet kuşu ötmeye başlamıştı. Baba, ötüşü yakarışa benzeyen bu kuşun sesiyle uyandı. Neydi bu kulakları tırmalayan ses, neydi bu ötüşün sebebi, neydi? Ayağa kalktı ve muhabbet kuşuna doğru yöneldi. İçini kötü bir his sarmıştı. Tik tak, tik tak...

Saat tam 04.17'ydi. Saatler durmuştu. Bir tıkırtı duymaya başladı. Yer yerinden oynamaya başlamıştı. Deprem oluyordu! Kızı, kızı geldi aklına. Onu kurtarmalıydı! Gazel'in çığlıklarını duydu bir anda baba:

-Baba, baba! Kızını kurtarmak için koşmasıyla binanın çökmesi bir oldu. Sadece bina mı çökmüştü. Hayır! Hayaller, umutlar ve en önemlisi de bir babayla kızının hatıraları kalmıştı enkazın altında. Bir anlığına sessizlik kapladı her yanı. Ölüm bile bu kadar sessiz değildi. Baba uyandı. Üzerinde hissettiği ağırlık yıkık duvarlar mıydı? Yoksa baba olmanın ağırlığı mıydı? Kızına seslenmeye çalıştı. Ses yoktu. Kıyamet mi kopmuştu? Yoksa rüya mıydı bunlar? Rüya olmasını diledi. Uyanınca geçerdi belki. Oysa şu an geçmiyordu. Ama hayır! Rüya olamazdı. Kolunu dayanılmaz bir acı sarmıştı. Sesler duymaya başladı: "Sesimi duyan var mı?" Ses yaklaşmaya başladı. Gazel'in babası bağırmağa başladı:

-Duyuyorum, lütfen kızımı kurtarın.

Acılı babanın haykırışına karşı "önce sizi çıkartmalıyız. Kızınızı bulacağız, merak etmeyin. Ancak sakın olmanız gerekiyor." Dediler arama kurtarma ekipleri. Saatlerce süren uğraşın ardından baba enkazdan çıkarıldı. Ancak hâlâ üzerinde bir ağırlık hissediyordu. Bu ağırlık kızını kaybetme korkusu ve baba olmanın ağırlığıydı. Bir an önce kızına kavuşmak istiyordu. Hastaneye kaldırılmayı reddetti.

Onun tek isteği kızıyla olmaktı. Bir babanın en çaresiz anıydı. Buna rağmen dünyanın üzerindeki acı lekesi gitmiyordu çünkü dünyadaki en somut şeydi acı. Baba, bu arada annesini unutmuştu. Ama anne babayı unutmamıştı. En-

kazda il çıkarılan Gazel'in ninesiydi. Oğlum, nerde, torunum nerde diye attığı çılgınlıklar iniltiye dönüşmüştü.

Babası, önce annesini sağlık ekiplerine teslim etmiş ve kızını can havliyle aramayı sürdürmüştü. Kızını ararken bir el gözüne çarptı. Bu elde bir bileklik vardı. Bu kızının eliydi. Gazel'in eliydi. Oraya doğru koşmaya başladı. Koş-tukça takılıp düşüyordu. Ayakları kan revan içindeydi. "Kı-zım! Beni duyuyor musun? Bak, baban geldi. Demiştım... Ayrılık yok sadece özlemek var diye." dedi ağlarcasına. Konuştukça boğazına bir yumru iniyor ve gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Elleriyle enkazı kazmaya başladı. Tırnakları ve toprak birbirine girmiş, elleri paramparça olmuştu. Ancak o, acıyı bedeninde değil yüreğinde hissediyordu. Umudu tüke-niyordu. Bir an kızının ellerini tutup bayıldı.

Etrafta kopan feryatlar figanlar birbirine karışmıştı. Enkazın altından ansızın bir ses geldi. Bu muhabbet kuşu Mahbube'nin sesiydi: Gölgele ülkesindeyiz şimdi. Biz yo-kuz, yalnızlığı taşıyan gölgelerimiz var. Yağmur yağıyor sonra. Şehre değil, boş makberlere...

Ardından fark ediyoruz ki tüm ölüler aramızda ve makberlerde diri bedenler var. O bedenler biziz. Ölülele ya-şarken, hayallerimizde kendimizi yitirmişiz. Dilimizde bir türkü... Ah mutlu hatıraları ne kadar çok eskitmişiz. Ga-zel'in evdeyken sürekli okumasıyla muhabbet kuşu bu sözle-ri ezberlemişti. Birkaç saniyenin ardından Mahbube Hatun da ölmüştü. Muhabbetin bittiği yerde ölüm başlamıştı. Bir kadın, kız ve muhabbet kuşun ardından bir isimsiz baba kalmıştı...

***Zeliha Köken- Şanhurfa Kız AİHL.
Danışman Öğretmen: Sevgi İleşmek**

Yirmi Bir Ekim

Ash Kaya*

Buğulu bir camdan dışarıyı izlemenin huzurunu yaşıyorum. Yağmurun sesi kasvetli, koşuşturan ayaklar telaşlı. Rüyaları süsleyen bir sokak... Sonbaharın kokusunu içime çektim. Kahvenin kokusu yanına yakışırım der gibi hatırlattı kendini. Yerimden büyük bir istekle kalkıp mutfağın yolunu tuttum. Şaşırtıcı olan şeydu ki orada görebildiğim bir kahve yoktu. Peki ya burnuma gelen bu kahve kokusu, o nereden gelmekteydi? Bunu düşünmeye fırsat bile vermeden kendime bir kahve yaptım ve sakince oturma odasının yolunu tuttum. Normalde gözüm kapalı bulabileceğim bu odayı, elimde şimdi kahve varken yolu bilmiyormuşçasına yürümek zorunda kaldım. Ne tuhaf değil mi? Unutulmuş bir yer gibi elinde o kahve varken onu izleye izleye yürürsün varacağın yere.

Otuz beş yıldır hayatımda neler değişmişti de, oturduğum şu tekli koltuk bir türlü değişmemişti. Kahveden bir yudum aldım, dudaklarıma değdiği andan itibaren yavaş yavaş etkisini hissettirdi, içime sıcak bir şeyler yayılmaya başladı. Kahveyi koklayarak yanı başımda duran sehpanın üzerine bıraktım. Gözlerimi kapattım. Acaba az önceki o kahve kokusu nereden geliyordu?

Kafamı hafifçe kaldırıp az evvel buğulu olan camdan dışarıya baktım "Taze kahve çekirdeği ve kahvenin elli tonu satılır." yazıyordu bir tabelanın üzerinde. Bir an iç çekip kokuyu doya doya hissettim. Keşke dedim keşke, bu koku her zaman evimin içinde olsaydı.

Gözlerim yavaş yavaş açtım, başımı hafifçe yan tarafa çevirdim. Bu sefer kitaplığın bir köşesinde duran plaklara takıldı gözlerim. Kalktım. En pikaba en sevdiğim şarkının plağını koydum. Çok güzel bir müzikten sonra Müzeyyen Senar'ın sesi odaya yayılmaya başladı:

*"Fikrimin ince gülü /Kalbimin şen bülbülü
O günkü gördüm seni /Yaktın ah yaktın beni"*

Tekrar kitaplığa döndüğüm zaman Oğuz Atay'ın "Tutunamayanlar"ı karşıladı beni. Alıp koltuğuma oturdum. Müziğin nağmeleri insana huzur veriyordu. Yıllardır Müzeyyen Senar'dan başka kimseden dinlemediğim bu şarkı adeta içime işlemiş gibiydi. Elimdeki kitaba uzun uzun baktım. Olric ve çok kıymetli efendisi. Olric, efendisinin iç sesi; aynı zamanda efendisinin en kıymetli arkadaşı idi. Kaldığım yerden bir kaç sayfa ilerlemiştim ki şarkı bitti. Kitap benim için hiçbir zaman şarkısız ilerlemez; o yüzden onu da elimden bıraktım.

Pencereyi açtım. Bu sefer çok sevdiğim başka bir diğer koku geldi burnuma. Islak toprak kokusu... Uzunca bir süre içime çektim. Hava fazlaca soğuktu. Yağmur dinmiş, soğuk bir sonbahar günü kalmıştı geride. Komşu apartmanın bahçesindeki ağaçların sarı yaprakları sağa sola savruluyordu. Daha fazla üşüyüp hasta olmamak için pencereyi kapattım. Odanın içine döndüğüm sırada aklıma geldi; her gün mutlaka bir yaprağını kopardığım takvimin bugünkü yaprağını koparmayı unutmuşum. Takvimin olduğu tarafa yürüdüm. Baktım: 21 Ekim... Demek yirmi beş yıl olmuş. Babamsız yirmi beş yıl. Burnumun ucu sızladı. Gözlerim nemlendi. Bıraksam ağlayabilirdim. Babam olsa "Böyle sulu gözlü olma." derdi bana. Sanki varmış gibi toparladım kendimi.

Bir gün daha geçmişti. Yatak odama doğru yürürken kafamda yarının planı ve programı şekillenmeye başlamıştı. Babam olsa memnun olurdu. Aradan yirmi beş yıl geçti. Babamın gölgesi hiç terk etmedi beni.

***Aslı Kaya -Şanhurfa Kız Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen: Sevgi İleşmek**

Baba Olmak

Hilal Naz Alican*

Ayşe son ders zilinin çalmasını beklerken heyecanını çok istemsizce belli ediyordu. Öğretmeni Ayşe'ye:

-Hayırdır Ayşe neyin var, çok heyecanlı görünüyorsun? dedi.

Ayşe:

- Öğretmenim okul çıkışı babamla bir planımız var. Dışarıda gezip bir güzel vakit geçireceğiz, dedi.

Ayşe'nin babası Yasin itfaiyeciydi. Yirmi yıla yakın bu meslekte çalışıyordu.

İtfaiyeciliğin çok kutsal bir meslek olduğuna inanıyordu. Her zaman bir daha dünyaya gelsem yine itfaiyeci olurum, derdi. Yangından korkan itfaiyeci olmaz, cesur olması lazım diyen gözü kara itfaiyecilerdendi. Birçok yangın, deprem, sel ve kurtarma operasyonlarına katılmıştı. Bir gün sanayi sitesinde bir yangına müdahale etmeye gitmişlerdi. Yangına müdahale ederken birden sanayi tüpü patlamış. Açtığı hortum kısa gelmesinden ötürü yangına müdahale edememiş ve alevlerin içinde kalmıştı. Onu bir arkadaşı kurtarmıştı.

Eğer arkadaşı onu kurtarmasaydı yanmış olacaktı.

Yasin'in kızı Ayşe'den başka iki oğlu daha vardı. Onlar, Ayşe'den yaşça büyüklerdi. Ayşe, evin en küçük çocuğu olduğu için kızına biraz daha fazla ilgi gösteriyordu. Haftada birkaç kez kızını okul çıkışında okuldan alır, gez-

meye götürür ve birlikte vakit geçirirlerdi. Bu arada Ayşe ilkokul beşinci sınıfa gidiyordu.

O gün iş çıkışında okula gitmiş ve kızını alıp alıp Dergâh'a, Halilürrahman Gölüne götürmüştü. Yasin ile kızı Ayşe birlikte Dergâh'taki kuşlara, Balıklıgöl'deki balıklara yem atmışlardı. Urfalılar, halk ağzında bu tarihî göle Harrahman da diyordu. Dışarıdan gelen ziyaretçiler ise göldeki balıklara nispetle Balıklıgöl diyorlardı.

Ayşe ile babası, akşam vakti eve gelmişlerdi. Annesi, Urfa'nın sofralarını şenlendiren meşhur geleneksel yemeği olan çiğköfteyi yoğuracaktı. Malzemeleri hazırlamıştı. Baba gelince erkek elinin çiğköftesi daha lezzetlidir diyerek yoğurma işini ona bırakmıştı. Ayşe'nin annesi Anzılha Hanım'dı. Anzılha ismi Urfa'da Aynızeliha isminin kısaltılması idi.

Efsaneye göre Hz. İbrahim'in âşık olduğu kral Nemrdu'un kızı Aynızeliha imiş. Aynı Zeliha yine Balıklıgöl'ün yanındaki diğer gölün adımı. Kral Nemrud, Hz. İbrahim'i ateşe atınca Anzılha da kendini ateşe atmış. Hz. İbrahim kendi adıyla anılan Halilürrahman gölüne Anzılha da bugünkü Aynızeliha gölüne düşmüşmüştü. Tabi onlar göle değil tam ateşin içine düşerken Allah'ın emriyle ateş suya, odunlar da balıklara dönüşüvermişti.

Anzılha Hanım, çiğköftenin yanında helva iyi gider diye küçük tüpün üstünde bir helva yapmıştı. Çiğköfteden sonra helva iyi giderdi. Çiğköftenin acısından sonra helva yemek Urfa'da bir adet olmuştu. Kaçak çayını da demlemeyi unutmamıştı evin hanımı Anzılha Hanım.

Çiğköfte yenildi, helva yenildi, çaylar içildi. Annesi, kızına babasıyla nereleri gezdiklerini söyledi. Kızı da ona gezdiği yerleri ballandıra ballandıra anlatmıştı. Ayşe'nin annesi Dilek Hanım baba-kızın bu diyaloglarını görür, tebesüm eder ve sohbetlerine eşlik ederdi. Günler böyle geçip giderdi.

Şanlıurfa'ya çok nadir kar yağardı, o yıl Şubat ayında Şanlıurfa'ya kar yağmıştı. Hafta sonu tatili olduğu için Yasin de izinliydi, okullar tatildi ve herkes gibi Yasin de çocuklarıyla beraber kartopu oynadı. Gün boyu güzel zaman

geçirdiler. Akşam sıcacık evlerinde yemeklerini yediler, çaylarını içtiler. Ayşe, babasının boynuna sarılıyor, şirinlikler yapıyor; annesiyle ve abileriyle şakalaşüyor, evin en küçüğü olduğu için biraz da şımarıklık yapıyordu derken günün yorgunluğuyla erkenden uyudu.

Yasin de görevinin hassasiyeti gereği telsizini açık bir şekilde başucunda bırakarak uyudu.

Yasin o gece huzursuzlukla bir sağa bir sola dönerek uyumaya çalıştıysa da doğru düzgün uyuyamadı. Saat 04.17'yi bulduğunda büyük bir sarsıntıyla yatağından fırladı ve bugüne kadar yaşayıp hissettiği depremlerin en şiddetlisiyle karşı karşıyaydı...

Bir yandan telsiz anonsu, “tüm ekiplerin dikkatine, herkes görev yerlerine ivedilikle ulaşsın” bir yandan telefona gelen aramalara cevap veremeyerek, çocuklarını bir araya getirmeye çalışıyordu, “sakın merdivenlere yönelmeyin, durun, sakın olun, çekyat ve yatak kenarlarında oturun!..” derken sarsıntı biraz durunca, tüm ailesini dikkatlice süzdü emniyetlerinden emin olduktan sonra kızı Ayşe’yi öperek evden ayrılıp görev yerine gitti.

Art arda anonslar haberler gelmeye başlamıştı. Yağmur yağıyor, insanlar dört bir yana telaşla koşturuyordu. Tam bir kargaşa ortamı; yıkılan bina sayısının çok fazla olduğu haberleri, kirli bilgilerle beraber çok sayıda insanın enkaz altında kaldığı haberleri de art arda geliyordu.

Yasin, arkadaşlarıyla birlikte ihbar aldıkları, yıkılan binaya ulaştığında binanın tamamen çöktüğünü gördü, enkazdan gelen sesleri duydu ve depremin asıl büyüklüğünü tam da orada fark etti.

Birçok kurtarma ve yardım ekibi gelmeye başlamıştı, günün ilk ışıklarında enkazdan ilk kurtarmaları gerçekleştirmeye başlamışlardı.

Daha önce İzmir depreminde, Elazığ depreminde görev almıştı, tecrübeliydi fakat 6 Şubat depremi gördüğü diğer depremlerden çok daha büyüktü.

Deprem üçüncü günüydü. Yasin ve arkadaşları halen canla başla, var güçleriyle çalışıyorlardı. Canlı cansız

onlarca insanı enkazdan çıkarmışlardı, ne evlerini arayabilmişler ne ailelerini sorabilmişlerdi.

Binanın giriş katlarından birinde yaşayan insanlar vardı. Tüm ekip ara ara tam sessizlik istiyor, ortam sessizleşince hep bir ağızdan; “kimse var mıı?!” diye bağıyorlardı. Yine tam sessizlik sağlandığında hep bir ağızdan bağırdı “kimse var mıı?!” Enkazdan inilti halinde bir ses duyuldu; “buradayım!” Tüm ekip oraya yöneldiğinde Yasin en öndeydi, sesin sahibi küçük bir kızdı.

Yasin, küçük kızı konuşurmaya çalışıyordu;

-Adın ne?

-Şeyma

Şeyma korkma, seni kurtaracağız, yanında kimse var mı?

-Babam var ama benimle konuşmuyor!

Şeyma’ya ulaşmaya çalışırken onun baba ve annesinin cansız bedenini çıkarmışlardı...

O an Yasin’in aklına kızı Ayşe geldi, bir yandan o soğukta terliyor, bir yandan ağlıyor diğer tarafta çocuklarını düşünüyor ve Şeyma’yı kurtarmaya çalışıyordu.

Yasin’i ve oradakileri uykusuzluk, yorgunluk ve soğuk hava bitâp bırakmıştı. Yasin bu düşüncelerden bir an sıyrıldı, o an Şeyma için yaşam koridoru açılmıştı, Yasin, Şeyma’yı konuşurmaya çalışıyordu;

-Şeyma beni duyuyor musun?

-Şeyma, benim adım Yasin, bana Yasin amca diyebilirsin...

-Şeyma az kaldı, sana su vereceğim...

Şeyma bilincini kaybetmek üzereydi ki onu görebildiler. Yasin Şeyma’ya elini uzattı Şeyma, Yasin’in eline dokunur dokunmaz “baba sen mi geldin” dedi...

Yasin donup kaldı. Hiçbir şey diyemedi, kızı Ayşe’yi ve diğer çocuklarını yıllardır görememiş gibi özlediğini hissetti ve yüreği büyük bir sarsıntıya uğradı... Ağlayarak Şeyma’yı kurtardılar, diğer birçok kişiyi kurtardıkları gibi.

Bu deprem, her ne kadar profesyonel ve tecrübeli de olsa, Yasin’i meslek hayatında en çok etkileyen olay oldu.

Yasin, o günden sonra kızına her dokunduğunda, saçlarını okşadığında, öptüğünde, sevdiğinde aklına hep Şeyma geliyordu ve içten içe utanarak hüznle kızına sarılabiliyordu.

Böylece günler günleri kovalarken Yasin normale dönmek istese de hep aklına Şeyma ve babasız çocuklar geliyordu.

Yasin yine işten gelmiş evde haberleri izlerken Gazze’de İsrail’in bombalı saldırılarında yıkılan binaların enkaz görüntüleri geçiyordu ve enkaz altında vefat etmiş küçük kızını kucağına almış bir babanın görüntüleri esnasında boğazı düğümlendi. Yüreğine bombalar düşmüştü adeta. Bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Çocuklar, babalarını böyle görünce “baba neyin var, ne oldu?” dediler.

Yasin, gözyaşlarını saklamaya çalışıp “baba olduğunuzda anlarsınız” dedi. Başından geçen bir olayı anlatmaya başladı.

-Ben annemi çok erken yaşta kaybettim biliyorsunuz, babam da annemin vefatından sonra tekrar evlenmiş, ben bu yüzden babamı hep suçlardım, neden evlendi evlenmeseydi gibi kafamda farklı farklı şeyler düşünürdüm, babama tepki gösterirdim.

Yaşım on yedi ya da on sekiz civarıydı. Babam bana hep “eve erken gel, geç kalma, herkesle arkadaşlık yapma, neredeydin, kiminleydin” gibi şeyler söylerdi, çoğu zaman sözünü dinlerdim fakat bir gün babamla bir konu yüzünden tartıştım ve avlulu evimizin demir sokak kapısını hızla çarparak evden çıktım...

Gece geç saatte eve geldim. Herkes uyumuştı, sadece babam uyanıktı ve beni beklemişti. Ben yatağıma geçtim, uyuyormuş gibi yaptım. Babam başucuma geldi, saçlarımı okşayarak kulağıma “bir gün baba olunca, beni anlayacaksınız” diye fısıldadı.

Sabah kalktım ve babamdan özür diledim. Özürümü kabul etti ama babam bana “o çarptığın kapı değil oğlum, kalbimdi” dediğinde çok utanmıştım.

Ben sizler doğunca baba oldum ve babam vefat edince babalığın ne olduğunu, çarptığım kapının baba yüreği

olduğunu anladım. Çünkü artık kimse babam gibi beni düşünerek, babam kadar iyiliğimi isteyerek herhangi bir hatamda, kusurumda ve yaptığım yanlışlarda doğruyu söyleyemeyecek bana.

Bu yüzden babasını kaybeden evlatları, evladını kaybeden babaları, ister Urfa'da ister depremde, isterse Filistin'de olsun her gördüğümde babasızlık özlemim beni derinden etkiliyor ve hiçbir zaman unutmayın, yarın bir gün sizler de birer anne baba olacaksınız ve bir gün anne baba olunca beni anlayacaksınız...

***Hilal Naz Alican- Urfa Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen-Serkan Gökbulut**

Babanın Kokusuna Sarılmak

Yazgöl Bozkuş*

Az önce gök gürültülü güzel bir yağmur yağdı. Ağaçların yapraksız gövdelerinden çizgiler hâlinde damlalar dökülürken benim de yüzümden inci tanesi gibi gözyaşlarım dökülüyor. Cennet kokusu gibi güzel bir koku var etrafımda. Toprak kokusunu daha önce bu kadar sevdiğimi hatırlamıyorum. Etrafımdaki bedensiz ruhlar kalabalığı içerisinde kendimi çok yalnız hissediyorum. Boş gözlerimle defalarca mezar taşında yazan tarihi okuyorum. Hâlâ canım babama konduramadığım şeyler var. O bu topraktan perdenin karanlığında yatacak kadar aciz değildi, çok cevvaldi. Onu örten toprağın üzerinde çiğ damlaları var. Kırmızıya çalan toprak da hüznümlenip benimle ağlamış. Avuçladım babam kokulu toprağı; kokladım, süründüm. İçimdeki boşluğu dolduramasa da dertleşti biraz. Babamın toprağıyla, ruhuyla...

Gazze benim için çocukluğum demekti. Güzel bir şehirdi. Gelip göreni kendine hayran bırakırdı. Gazze'm. Gazze deyince kendi hâlinde, güzel gelenekleri olan, güçlü aile bağlarına sahip bir şehir canlanırdı zihnimde. Ki öyleydi de. Babama amcamdan kalan küçük bir bakkal vardı. Babam orayı işletirdi. Geçimimizi iyi kötü bu bakkaldan sağlardık. Babam ve annem aynı mahallenin çocuklarıydı. Büyüyünce de büyükbabamın isteğiyle evlenmişler. Bu mutlu evlilikten iki çocukları oldu. Ben on üç yaşındaydım, kardeşim de

altıncı ayını doldurmak üzereydi. Çocukluğumdan beri sevdiğim rutinlerim vardı. Bunlardan biri de babamın bakkaldan gelişini beklemektir. Zihnime kazıdığım bir tasavvurdu bu. Önce bir gölge belirirdi. Anlardım babamın geldiğini. Pencerayı savunmasız bir kale gibi kaderine terk edip bu sefer kapıya koşardım, kapıda beklerdim. Kapıda koştuğumda annem yemek masasını kurmakla meşguldü. Benim hâlime sitem etse de alışmıştı. Ama söylenmeyi eksik etmez “Kızım büyüdün hâlâ kapıya koşuyorsun.” Babamın anahtarı vardı, benim kapıda beklediğimi bildiği için kapıyı çalardı. Kapı çalındı. Çalınması ile açılması bir oldu. Sarıldım babama. Şakalar eşliğinde içeriye geçtik. Yemek hazır. Annemin seslenişleriyle keyifli, bol sohbetli bir akşam yemeğine oturduk. Yemekten sonra çay faslına geçmeden halam bize geldi. Hem de en sevdiğim kuzenimle. Hasan ile ben aynı okulda okuyorduk. Hasan benden iki yaş büyüktü. Halam dul bir kadındı. Eşini bir trafik kazasında kaybetti ama yaşam neşesini hiç kaybetmedi. Halamın gelişıyla büyükler arasında koyu bir muhabbet başladı. Bizde kuzenimle okul ile ilgili konuşmaya başladık. Güzel bir akşamın ardından halamları uğurladık ve uyumaya geçtik.

Sabah neye uğradığımızı şaşırдық. Yüzümüzde şaşkınlık ifadesiyle hepimiz salona koştuk. Gece huzurla uyuduğumuz o sabah, lanet İsrail’in bombasıyla gelenleri kendine hayran bırakan güzel Gazze’ın yerle bir olmanın ilk saatlerindeydi. Annem beni babam da erkek kardeşimi aldı ve kuytu bir yere saklandık can havliyle. Bomba sesleri kesilince arka sokakta oturan halamlara gittik. Babam çok korkmuştu ama belli etmiyordu. Alışkındı bu durumlara. Çünkü onun küçüklüğü savaş içinde geçmişti. Gazze için bombalar, saldırılar, işgaller yeni bir şey değildi. Halamlara gittiğimiz zaman onlar da çok korkmuştu. Bomba bize yakın bir yere düşmüştü. Evlerimiz şimdilik zarar görmedi. Hep beraber halamlarda otururken babamı izlemeye başladım ve birden gözlerim doldu. Ya onu kaybedersem ya ben de tıpkı onun, babasını kaybettiği gibi babamı kaybedersem babamı? Hayır, hayır olmayacaktı böyle bir şey. Ona bir şey olursa ben yaşayamam. Korku dolu bekleyişlerden sonra açlık ve yor-

gunluk başladı bizde. Bomba sesleri eşliğinde akşam oldu, karanlık bize bir şeyler öğretir gibi bomba sesleri ile fısıldıyordu. Hepimiz yatsı namazını kıldık. Erkek kardeşim çok ağlıyordu, biberonu evde kalmıştı. Birinin gidip getirmesi gerekiyordu. Ben ve halamın oğlu Hasan; biberon, su, mama, ekmek ne bulduysak almaya alıp gelecektik. Biberonu almak için eve girdiğimizde büyük bir patlama oldu. Hasan beni hızlıca yanına çekerek masanın altına girdik. Seslerin hafiflediği esnada hemen halamların evine hızlıca koştuk. Gördüğümüz manzara karşısında adeta buz kesildik. Birden büyük bir çığlık attım. Hasan yardım edin diye bağırdı.

Kimse yoktu. Ne ses var ne seda. Beraber olabildiğince taşları, enkazları kaldırdık ve birden halamın sesi geldi. Sakin olun, iyiyiz dedi. Halam ve annem mutfakta olduğu için aynı yerdeydi ama babam ve erkek kardeşimden ses yoktu. Sabaha kadar ağlayarak bekledim. Güneş doğmuştu ama içimiz karanlıktı. Birden kurtarma ekibi sokağa daldı. Ben ve Hasan el sallayarak buraya gelmelerini sağladık. Bizimkilerin yerini tespit ettiler ve enkazı kaldırmaya başladılar. Annem ve halamı enkazdan çıkardılar. Annem kolundan, halam ise bacağından yaralıydı. Babamlardan hâlâ ses yoktu. Ağlamaya başladım, Hasan beni teselli etmeye çalışıyordu. Annemi ve halamı hastaneye götürdüler. İkisinin durumu iyiydi, sadece hafif yaralıydılar. O günün akşamı babamı ve erkek kardeşimi de buldular, çıkardılar. Erkek kardeşim hastaneye yetişmeden öldü. Yerle bir oldum. Küçükük bebektir o, ne günahı vardı. O an onunla olan anılarım aklıma geldi. Babamın durumu ağırdı. Her şey böyle üst üste gelirken halam ve annemin durumu iyi olduğu için onları taburcu ettiler. Hasan beni, annemi ve halamı dışarı çıkardı. Biri boğazıma yapışmış, sıkıyordu sanki. Nefes alamıyordum. Temiz havanın iyi geleceğini düşündüm. Annem paltosunu içerde unutmuştu, almak için tekrar hastaneye girdi ve girdiğinde büyük bir çığlık attı. Kapının önünde onu beklediğimiz için ne olduğunu anlayamadık. İçeri girdiğimizde babamın o pamuk elini üzerindeki beyaz çarşaftan sarkmış bir şekilde gördüm. Babam, evet babam ölmüştü. Dünyam başıma yıkıldı. Bir yandan evimiz, bir yandan erkek karde-

şim, bir yandan babamın kaybı... Bağırsam, haykırsam, çığlık atsam duyarlar mı? Ya da yaksam burayı görürler mi? Bunu yaşayan tek ben değilim, annem değil. Nice babalar, anneler, aileler şu an benimle aynı kaderi yaşıyordu. Neden dünya bu olanlara sessiz kalıp katliamları önlemek için bir şey yapmıyorlardı.

Babamı morga götürüyorlardı. Koşabildiğim kadar koştum ve babamın sarkan elini öptüm. Sonra da sanki incinecekmiş gibi yavaşça çarşafın altına koydum. Bütün dünyanın içi rahat olsun. Bir evlat daha babasız kaldı...

***Yazgöl Bozkuş- Siverek-M. Ragıp Karcı KAİHL
Danışman Öğretmen: Ayşe Kızıltoprak**

Vicdan Azabı

Eyyüp Beylem*

Sekiz katlı binanın beşinci katında büyükçe dairenin geniş mutfağında bulunan orta yaşlı, kısa boylu, kısa beyaz saçlı bir kadın şöyle bağırdı:

-Reyhan kızım!

Hemen yan odadan cevap geldi:

-Efendim anne!

-Marketten iki yumurta getirebilir misin?

-Tamam anne!

Kahverengi gözlü, uzun kumral saçlı, orta boylu, genç kız Reyhan hemen hazırlanıp çıktı. Market mesafe olarak eve yakın olduğu için hemen vardı. Markete girdi. Yumurta aramaya başladı bulamayınca da kasada bulunan elemana sordu:

-Yumurtalar nerede acaba?

Kasadaki eleman hemen yanında bulunan yumurtaları eliyle işaret etti, kaç tane dercesine Reyhana baktı.

-İki tane

Uzatılan yumurtaları aldı parasını verdi arkasını döndü; tam o sırada kıyafetlerinden anlaşılacağı üzere maddi durumunun pekiyi olmadığı anlaşılan esmer bir çocukla çarpıştı. Çocuk taşıdığı çayları çarpmanın etkisiyle Reyhan'ın üstüne dökmüştü.

-Dikkat etsene kardeşim! Dedi Reyhan çıkışarak ve delikanlı ise:

-Kusura bakmayın efendim diyebildi sadece utanarak. Market sahibi durumu fark etmiş olacak ki hemen içeriye koştu.

-Reyhan kızım bir şeyin yok değil mi?

Çocuğa aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra:

-Yok, Mehmet amca sağ ol

-Yusuf, git burayı toparlamak için bir şeyler getir.

Yusuf, bir şeyler getirmek üzere marketin deposuna gitti.

-Reyhan kızım, çocuğun üstüne gitmeseydin keşke kendisi zaten yeni babasını kaybetmiş.

Reyhan biraz duraksadı. Pişmanlık yaşamaya başladı. Çocuğun üstüne o kadar gitmemeliydi. Hem herkes hata yapar. Babasını kaybetmiş biri olarak çocuğun neler yaşamış ve yaşıyor olabileceğini anladı. Belki de üzgündü dalgındı.

-Neyse kızım, sen kusura bakma Yusuf adına ben özür dilerim.

-Estağfurullah ne özrü, önemli değil, deyip evin yolunu tuttu. Acaba babası nasıl ölmüştü? İş kazası falan mı yoksa araba kazası mıydı? Babası öldükten sonra ailenin tüm iş yükü üstüne binmiş olmalıydı. Çocuğu ilk kez görüyordu. Yeni taşınmış olmalıydı. Bunları düşünürken eve ulaştığını fark etti. İçeri girdi, yumurtaları annesine verip odasına çekildi. Tekrar onu düşünmeye başladı.

Yatağında onu düşünerek uykuya daldı. Kalktığında sabah olmuştu, elini yüzünü yıkayıp annesinin hazırladığı kahvaltıyı yedikten sonra üstünü değiştirip dışarı çıktı. Markete gidecekti, Yusuf tan özür dilemek için. Markete ulaşınca gözleri Yusuf'u aradı, bulamayınca da kasadaki elemana Yusuf'un nerede olduğunu sordu. Eleman ise:

-Yusuf daha gelmedi, dedi

-Yusuf'u bu mahallede ilk kez görüyorum ne zaman gelmişler buraya haberin var mı?

-Bir iki hafta önce falan gelmişler.

-Niye taşınmışlar peki

-Babası bir grup genç tarafından öldürüldükten sonra oranın kendileri için tehlikeli olduğunu düşünüp buraya gelmişler.

-Nasıl yani babası öldürülmüş mü, niçin?

-Babasının Suriyeli olduğu anlaşılınca bir grup genç, kız kardeşime baktı iddiasıyla sokak ortasında vurmuş.

Bu anlatılanlar Reyhana çok ağır gelmişti

-Tamam, sağ ol

-Önemli değil.

Marketin kapısından dışarı çıktı, daha düşünmeye fırsat bulamadan karşısında hızlı hızlı soluyan bir köpek gördü. Kulakları ve kuyruğu kesilmiş, bir deri bir kemik kalmış, aklıktan bitap düşmüş bir köpek. Tekrar markete girerek mama ve su alıp köpeğe verdi

İnsanlar çok acımasızdı. Sırf konuştuğu dil kendi dillerinden farklı olduğu için öldürülen bir baba ve yetim kalan çocukları...

Söylenecek söz yoktu. Reyhan kendini iyi hissetmiyordu. Biraz dolaşmak kendisine iyi gelecekti. Yolda yürürken yanından bir genç mahallenin park tarafına telaşlı bir şekilde koşuyordu ne olduğunu anlamak için sordu. Gençse:

-Parkın yanındaki gecekonduca yangın çıkmış, dedi.

-Onlar zaten boş değil mi niye bu kadar telaşlısın?

-Hayır, boş değil. Buraya Suriyeli bir aile taşınmış.

O olamazdı yoksa o muydu? Hayır, hayır değildi; olamazdı eğer oysa vicdan azabından yaşayamazdı. Emin olmak için gençle birlikte o tarafa koştu, bir kalabalık vardı. Alevler yükseliyordu kalabalığın içinden birine kimin evi? Diye sordu.

-Yeni taşınan Suriyeli ailenin eviymiş. Hatta Mehmet amcanın marketinde çalışan çocuğun ailesiymiş

Hayat Reyhan için durmuştu. Beyninden vurulmuşa döndü vicdan azabından yaşayamayacaktı orada bayıldı Reyhan'ı tanıyanlar onu annesine götürdü ayıldığında tüm olanları annesinden dinledi sabaha karşı evleri yakılmıştı. Hiç kimse sağ çıkamamıştı.

***Eyyüp Beylem- Prof. Dr. Necmettin Erbakan AİHL
Danışman Öğretmen: İbrahim Mol**

Kimsesizler Diyarı Gazze

Ahmet MÜcahit Belet*

Burası mermilerin yağmur gibi yağdığı, bombaların yıldırım gibi düştüğü Gazze... Gazze’li bir baba olarak yaşadıklarımı yazıyor olmak çok zor. Savaştan önce Şucaiyye Mahallesi’nde yaşayan bir aileydik. Zor da olsa geçinip hayatımızı düzene koymaya çalışıyorduk. 7 Ekim sabahına uyandıığımızda, Hamas’ın İsrail’e saldırı girişiminde bulunduğunu öğrendik. Mahallelinin ne düşündüğünü anlamak için dışarı çıktım. Bir kısmı seviniyor bir kısmı ise neler olacağını biliyordu. Başımıza gelebilecek şeyler hakkında konuştuk. Eşim Sahra, erzak ve elbiselerimizi acil bir durumda kolayca alabileceğimiz bir şekilde hazırlamıştı bile.

En büyük oğlum Zübeyr’e, bana bir şey olursa “annen ve kardeşlerin sana emanet” demiştim. Bu yükün ona ağır geleceğini biliyordum. Her şey olabilirdi ama buna hazırlıklı olması gerekiyordu. İsrail Başbakanı peş peşe açıklamalar yapıyor, hakaretler ediyor ve sert bir tepki koyacaklarını söylüyordu. Öyle de olmuştu. Hamas güçleri geriye püskürtülmeye başlamıştı. Savaş her açıdan kötüye gidiyordu. Hepimiz çok tedirgindik. Şehir ve mahalle sessizlik içerisindeydi. Ailece çok korkuyorduk. Çocuklar durumun ciddiyetinin farkında değillerdi. Birkaç gün sonra İsrail’in havadan saldırılar yapmaya başlayacağını haberini aldık. Çaresizce bekleyecektik, nereye kaçabilirdik ki? Her yer tehli-

keliydi. İkiizlerimiz Muaz ve Muavizi ve tek kızımız Ümmü Gülsüm'ü yanıma çağırdım. “Şehirde bir oyun oynanıyor. Yüksek sesler duyduğunuzda sakın korkmayın, gülümseyin. Her gülüşünüze benden bir çikolata...” Dedim. Çok sevindiler. Bense içten içe ağlıyordum. On beş yaşındaki oğlum Yafes'le ayrı konuşmam gerekiyordu. Çünkü o, olanların oyun olmadığını biliyordu. “Yafes, biz savaştayız.” dedim. “Biliyorum, baba.” dedi. “Korkuyor muyorsun?” diye sordum. “Korkuyorum baba ama Allah bizi koruyacak, değil mi?” Oğluma sarıldım ve “Evet.” Dedim. Bir gün sonra, akşam vakti bombalar diğer semtlere düşmeye başladı. Ben, eşim ve Zübeyr kaskatı kesilmiştik.

Çocuklar söylediğim oyunu oynuyor, gülümsüyordu. Yafes de onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Bombardıman sabaha doğru sona ermişti. Zübeyr ile beraber dışarı çıkıp bombanın düştüğü yerlere yardıma gittik. Binalar enkaza dönmüş, yüzlerce kişi altında kalmıştı. Enkaz altında kalanları kurtarmaya çalıştık. Kimisinin ayağı kopmuş, kimisinin boynu kırılmış, kimisiye ezilerek can vermişti. Şuursuzca kurtarma çalışmalarını yürütmeye çalışıyorduk. Sonunda otuz beş yaşlarında bir adamı enkazdan çıkardık. Bir boşluğa düşmüş ama çok zarar görmemişti. Çıkar çıkmaz “çocuklarım ve karım” diye bağırmaya başladı. O an kendi ailem aklıma gelmiş, çok kötü olmuştum. Onlarla birlikte sağ salim ayakta olduğumuz için Allah'a şükrediyordum.

Gece olunca eve döndük. Şehirde elektrikler kesilmişti. Çocuklar görmeden hemen kanlı kıyafetlerimizi değiştirdik. Eşime olanları anlattım. Aynısı başımıza gelir diye çok korkuyorduk. O gün gördüklerimden sonra kollarımıza ve bacaklarımıza isimlerimizi yazma kararı almıştım. Düşüncesi bile beni ağlatıyor ama bir bomba düştüğünde kim olduğumuzu bilsinler diye bunu yapmamız gerekiyordu. Gözyaşımızı sildik ve çocukların yanına gittik. Çocuklara masallar anlatarak birbirimize isimlerimizi yazdık. Çocukların kulaklarına pamuk tıkayarak seslerden mümkün olduğunca az etkilenmesini sağlamaya çalıştık ve uyuduk. Gece bomba sesleriyle uyandık. Neyse ki çocuklar hala uyuyorlardı. Biraz zaman geçtikten sonra dışarı çıktım. Aşağıdaki

birkaç sokağa bir bomba düşmüştü. Herkes feryatlar içinde yardım istiyordu. Kanaması olanlara ilk yardım uyguladık. Durumu ağır olan çok yaralı vardı. Cerrahi müdahale gerekiyordu ve yapabileceğim bir şey yoktu. Dostlarım, akrabalarım, arkadaşlarım ve memleketim yok edilirken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ağlayarak evlerimize döndük çünkü bulunduğumuz bölge çok tehlikeliydi. Gazze'nin güneyine gitmemiz gerekiyordu. İsrail o bölgeyi vurmayacağını söylemişti. Eşyaları arabaya yükleyip yola koyulduk. Mahallemizin yarısı enkaz içerisindeydi. Çocuklar, anne, babalarını sayıklayarak ağlıyorlardı. Ailece susmuştuk, içten içe ağlıyorduk.

Selahaddin ve Reşit caddelerinde Gazze'nin güneyine giden üç kabile vardı. Biz de onlardan birine katıldık. Mola verdiğimiz esnada arabadan çıkıp biraz dolaşmak istedim. Yafes de benimle geldi. Yürürken oğluma, savaştan sonra ne yapmak istediğini sordum. Gevşemesini istiyordum. Asker olacağını söyleyince oğlumla gurur duydum. Yanımıza aldığım suyla abdest alıp namaz kıldık. Araca dönerken uçakların sesi duyuldu. Bombaların etkisiyle benle Yafes bayılmıştık. Ufak tefek sıyrıklar dışında bir şeyimiz yoktu. Ama gördüğümüz manzara yıkıcıydı. Kabile tamamen bombalanmıştı. Yafes baygın gibiydi bense güçlkle ayakta duruyordum. Karşımda yüz elli yaralı ve yüze yakın ölü vardı. Araçların her biri bir tarafa uçmuştu. Gözlerim bizim arabayı arıyordu ama göremiyordum. Korktuğum başımıza gelmişti.

Yafes'i uyandırıp aracımızı aradık. Belki kurtulmuşlardır diye düşünürken gözüm yerdeki bir araca takıldı. Arabam parçalanmıştı ama ailem görünürde yoktu. Dünyam başıma yıkılmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yafes ağlıyordu. Her taraftan feryatlar yükseliyordu. Yafes'e dönüp "Üzülme" dedim "Onlar şehit oldular, hadi onları bulalım." Başını salladı. Vücudum titriyordu, bayılacak gibi oluyor ama oğluma belli etmemeye çalışıyordum. Bir yandan da çocuklarımı ve eşimi arıyordum. "Belki yaralıdırlar, hastaneye yetiştiririm" diye düşünüyordum.

Yerde iki çocuk gördüm. Muaz ve Muaviz'e benziyorlardı. Birinin sol ayağı kopmuş, diğerinin kolları kopmuştu. Yüzleri tanınmıyordu. Kollarına isimlerini yazdığımızı hatırladım. Çocukların kıyafetini yukarı sıyırdım. İki çocuğumu da kaybetmişim. İki çocuğum önümde yatıyordu. Yüzleri tanınmayacak haldeydi. Cansız bedenlerine sarılıp hüngür hüngür ağladım. "Allah'ım, şimdi ne yapacağım ben?" diye geçiyordu içimden.

Yafes, kardeşleri için ağlıyordu. On beş yaşındaki bir çocuğu bu durumda nasıl teselli edebilirdim ki? "Şehit oldular." dedim ağlayarak. Oğullarımın cansız bedenlerini bir kenara çektim. Bulabildiğim vücut parçalarını toplamaya çalıştım. Üstlerini elbisemle örttüm. "Allah'ım, al canımı, kurtar beni" diyordum. Eşimi ve kızımı da bulmam gerekiyordu. Yafes'i yerden kaldırdım. "Kalk" dedim "anneni ve kardeşini de bulalım." dedim. Ayrı yönlere yürüyüp aramaya başladık. Oğlumun "Baba!" diye bağırdığını duydum. Hemen ona doğru koştum. Arkası dönük yatan bir kadını gösterdi. Kucağında da bir çocuk vardı. "Baba, anneme ve kardeşime benziyor." dedi. Evet, eşim Sahr'a'ydı. Sırtı ve bacakları paramparçaydı. Yirmi üç yıllık hayat arkadaşım kucağında kızımızla, paramparça yatıyordu. Zavallı yavrumu kucağıma alıp öptüğümde teninin hala sıcak olduğunu fark ettim. "Yaşıyor, yaşıyor" diye sevinçle bağırdım. Oradaki sağlık görevlilerine götürdüm. Gülsüm'ü onlara emanet ettim. Hemen El-Ahli Hastanesi'ne götürdüler. Yafes'le birlikte eşimin ve çocukların yanına geldik. Onlara bir mezar kazıp gömdük. Hemen oradan çıkıp hastaneye doğru yola koyulduk. Ne yazık ki hastane de bombalanmıştı. Kızımı götüren ambulans şoförünü gördüm. Kızımın ameliyatta olduğunu söyledi. Yafes bir köşeye geçip sessizce izliyordu.

İsrail, tam bir soykırım yapıyordu. Hastaneleri, okulları, yerleşim yerlerini hedef alıyordu. Hamas güçleri onlara karşı koyamıyordu. Gazze'de herkes perişan durumdaydı. Enkaza bizi yaklaştırmıyorlardı. İki gün sonra oğlum Zübeyr'in, ondan üç gün sonra da kızım Ümmü Gülsüm'ü kaybettik. Onları da annelerinin ve kardeşlerinin yanına gömdük. Yedi kişilik ailede sadece oğlumla ben kalmıştık. Artık

yaşamamızın tek amacı yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmektir. Hemen en yakınımızdaki bomba düşen yere gittik. Ben yaralılara ilk yardım tedavisi uyguluyordum. Yafes de kurtarma çalışmalarına yardım ediyordu. Bombadan on beş dakika önce dışarı çıkıp kurtulabilen bir aileyi gördüm, Yanlarına gittim, çocuklarını kucakadım, sevdim. Benim çocuklarım çocuklarım aklıma geldi.

Cebimde çocuklarıma veremediğim bir bisküvi vardı. Onlara verip kurtarma çalışmalarına kaldığım yerden devam ettim. O kadar çok acı çekiyorum ki sayfalarca yazsam anlatamam. Ellerimde çocuklarımla kaniyle milletime yardıma koşuyordum. Etraftan ceset kokuları yükseliyor, yaralılar acı içinde inliyordu. Ne hastane vardı ne de doktor. Ölüme terk ediliyoruz. Ve bunun farkında olmak gerçekten çok acı veriyor. Komşu ülkelerimiz ve kendi ırkımız bizi yalnız bıraktı. Ne yiyecek ne giyecek bir şeyimiz var. Kedi mamasını öğütüp ekmek yapıyoruz. Yaşamak için ne bulsak onu yiyoruz. Günlerdir uyuyamıyor, uyusak da kâbuslar görüp uyanıyoruz. Yafes her gün annesini sayıklayarak uyandırıyor. Nereye baksak ceset görüyoruz. Yardım gelmemesine de yalnız kalmaya da alıştık. Her şeye alıştık. Beş ay oldu ve yirmi beş bine yakın şehit verdik.

Gazze’de baba olmak, anlattığımdan daha zor. Bunlardan daha kötü şeyler yaşayan babalar da var. Ben halime şükrediyorum. Allah’tan geldik yine Allah’a döneceğiz. Yalnız bırakılan bir Gazze’den herkese elveda. Belki yarın ben de öleceğim...!

***Ahmet Mücahit Belet- Eyyübiye Anadolu Lisesi
Danışman: Ömer Karadeniz**

Bir Tahavvül Hikâyesi

Elif Nur Haşlak*

Evden gelen çığlık sesleri ve Sitare'nin feryadı bütün sokağın aşinası olduğu bir sestti. Sitare ve çocukları yine kocasının gazabına uğramıştı Bu evde sürekli dayak vardı.

Gafur, ailesine niye böyle davranıyordu. Altında ne vardı. Çocukluğundan beri tatmadığı baba sevgisi miydi? Onun öfke ile çocuklarına yaşattığı ızdırıp ailesini perişan ediyordu. Bir müddet sonra Gafur, çocuklarına işkence etmeyi bırakmıştı. Kesilen çığlık sesleri onun çocuklarına duyduğu şefkat değil yorgunluğuydu.

Gaffur her zamanki gibi sabah erkenden meyhaneye doğru yol almıştı. Öfkesini yansıtan keskin bakışları, onun ne kadar gaddar ve zalim olduğunu. Meyhane; içerisi loş, ağır sigara dumanıyla ve alkolün keskin kokusuyla dolmuştu. Her zamanki masasına ilerlerken tüm gözler yine onun üzerindeydi. Otururken "Her zamankinden!" diye bağırdı. Garson, korku ve panik içerisinde istediğini getirmiş ve titreyen elleriyle içecekleri bırakmıştı.

Gaffur, garsona "Git!" dercesine elini savurup içmeye başladı. Akşama kadar aldığı alkolün tesiriyle matiz bir vaziyette hesabı ödemiş ve keskin kokuların dindiği meyhaneden çıkmıştı. Uzun İstanbul sokaklarında yavaş ve yorgun bir halde ilerlerken bile insanlar ondan korkuyor, çekiniyorlardı. Eve varana kadar şiddetli bir baş ağrısı ile kıvrandı. Nihayet eve vardığında en küçük kızı Elif, sırtındaki ve bacaklarındaki morlukların acısı ve kuruyan gözyaşlarıyla uyuyakalmıştı. Raci, diğer bir köşede, başında ve

gözlerindeki morlukların acısıyla ağlamaktan yorulmuş, uyumaya çalışıyordu. Yalnız en büyük kızı Dilaşüb bir kenara ilişmiş kalın bir deftere bir şeyler yazıyordu. Gözyaşlarını akıtarak elinde henüz iyileşmeyen yarasından damlayan kanıyla yazıyordu. Babasının geldiğini görünce panikleyip defteri bir kenara sakladı, korkuyla gözlerini kapattı. Eşi ise içinde bulunduğu durumdan dolayı hala ağlıyordu. Gaffur, Sitare'ye doğru yürüdü. Bir sebep yokken onu yine dövmeye başlamıştı. Kadın, yüzüne gelen tokatlar ve bacağına isabet eden sopa darbeleriyle bayılmıştı.

O gece de gözyaşları sessiz çılgınlıklarla devam etmişti. Bir sonraki gün rutin bir sabah aydınlığı...Sabahın berrak ve masum güneşi Gaffur'un ailesi için korkunç bir güne doğuyordu. Gaffur, her zamanki gibi evden erken çıkmış, meyhaneye doğru gitmişti. Yolda ilerken, kaldırımda bir baba ve evladının kahkaha dolu sohbetlerine tanık oldu. Gördüğü manzaradan çok etkilenmişti. Hatırına babası geldi. Ardından evlatlarına gösterdiği babalığı düşündü. Bir an tebessüm etti, sonra gözleri doldu. Kendini uyandırıcasına silkeledi ve yoluna devam etti.

Meyhaneye vardığında yine aynı masaya kuruldu. Bu defa hiç yapmadığı bir şey yaptı. Garsondan bir çay istedi. İlk defa bağırmadan bir şey istedi. Çelimsiz garson, bu duruma çok şaşırılmıştı ama belli etmedi. Bir vukuat çıkmasın diye çay getirdiler. Gaffur, bir bardak çay içti. Hesabı ödeyip sessizce meyhaneden ayrıldı. Saat on iki sularında yolda yürürken aklında hala o baba ile çocuğu vardı. Yine hatırına kaybettiği babası geldi. Aslında herkesin korktuğu Gaffur babasızlık özleminin tesiriyle etrafına kin kusuyordu.

Gaffur evine varmak üzereydi. O esnada büyük bir hengâmeyle bütün İstanbul sallandı. O güne kadar hiç korkmayan Gaffur, depremden dolayı ilk kez korkmuştu. Yıkılan evler, çılgık sesleri, kan kokusu, enkaz altında cansız bedenler. Gördüğü manzara karşısında şaşırılmış, bir süre olduğu yerde kaldı. Yıkılan evinin altındaki ailesini kurtarmak için hızlıca enkazın içine girdi.

Enkazın altında kalan eşini ve çocuklarını aradı. Taşları tek tek kaldırdı. Elleri kanamasına, tırnakları param-

parça olmasına rağmen vazgeçmeden aramaya devam etti. Ağır taşları hızlı hızlı kaldırıırken bir kol gözüne ilişti. "Baba! Kurtar bizi n'olur." Diyen Elif'in sesini duydu. "Elif! Geldim kızım korkma!" dedi ve kızının canını acıtmamaya gayret göstererek o ağır enkazdan çıkarmaya çalışıyordu. Kızına her yaklaştığında içinde bir sevinç duyuyor ve aynı anda kızının canını acıtacağına dair bir korkuya kapılıyordu. Nihayet o minik bedeni enkazdan çıkardı. O gaddar ve zalim baba gözyaşı dökerek kızına sarıldı. İçinde; pişmanlık, panik, korku ve sevinçle karışık bir duygu yaşadığı yüzüne yansiyordu. Kızını bulabildiği güvenli bir yere götürdü. Enkazı, kanamış eli ve parçalanmış dizleriyle birlikte kazmaya devam etti. Etrafındaki insanların yardımıyla birlikte enkazı, saatlerdir elleriyle kazıyordu. Adamın biri ona su uzattı. Arkasından gelen sese doğru yavaş yavaş ilerledi. Bir anda ayağına bir şey takıldı ve eğilip baktı. Gördüğü şey kalın, eski, yırtılmış bir defterdi. Merak edip baktı. İlk sayfada çocuklarının ismi yazılıydı. Hemen diğer sayfaları araladı:

"8 Temmuz 1894." tarihli bir yazı başlıyordu. Yazıda. "Babam eve kötü bir vaziyette geldi. Anlamadığım bir sebepten beni, kardeşlerimi ve annemi dövdü. Niye bize böyle davranıyordu, bilmiyordum. Ama elbet bir gün bizi sevecek. Buna inanıyorum. Daha çok şey yazmak isterdim ama elimde damlayan kan buna izin vermiyor..." Yazıyı okuduğunda öylesine üzülmüş ve ağlamıştı ki herkes ona üzülerken bakmıştı. Kızkardeşi Dilâşûb bu hatırayı yazmıştı. Yazı her aklına geldiğinde göğsüne inen ağır darbelerle bir süre kalakalıyordu. Suyunu içmeden Elif'i daha güvenli bir yere götürürken düşündü: "Onlara yaşattığım bütün günleri telafi edeceğim." Sözü biter bitmez bir gürültüyle arkasına döndü. Ailesinin olduğu binada büyük bir yangın çıkmıştı. Yangının içinde ailesi de vardı. Hiç düşünmeden koştu herkes "Yapma Gaffur Abi!" deyip onu tutmaya çalışıyorlardı. Gaffur ağlayarak "Ailem orada ben yanayım onlar yanmasın." diyordu. Ama ne yazık iş işten geçmişti. Ailesi de o yangın ile yanıyordu. Bir anda aklına kızı Elif geldi. Hemen onu bıraktığı yere gitti. Elif "Baba çok üşüyorum. Ateşin yanına gidip biraz ısınalım." dedi. Kızına belli etmeden ağlıyor, ailesinin

yanan bedenleriyle ısındıkça aklına onlara yaptığı zulümler, hakaretler, ağır darbeler geliyor ve yine ağlıyordu.

Zaman geçiyor Gaffur da İstanbul ile yavaş yavaş iyileşiyordu. Çalışıp bir ev almıştı. Kızıyla birlikte yaşıyorlardı. Elif ise yıllar geçtikçe büyümüş, çok güzel, olgun genç bir kız olmuştu. Zaten zeki bir kız dı Elif. Derslerine de gerekli gayreti göstererek istediği bölüm olan Tıp fakültesini kazanmıştı. Gaffur, kızına hem güzel bir hayat hem de eğitim hayatının sorunsuz geçmesi için canını dişine takarak çalışıyordu. Okulu bitiren Elif'in, üniversitedeyken Naci ile tanışmıştı. Bir sohbetlerinde Naci'nin de yıllar önce olan depremde, babasını kaybettiğini öğrenmişti. "Ne kadar da güçlüsün Naci, eğer benim babam vefat etseydi ben dayanamazdım. Ben çok küçükken bana, kardeşlerime ve anneme çok kötü davrandığını hayal mayal hatırlıyorum ama şu an çok iyi benim babam ve beni, Rabbim müsaade ettikçe bırakmayacağını söylüyor. Tanışsanız seni de sever." dedi. Naci'yi babasıyla tanıştıracığı için çok heyecanlıydı.

Gaffur, bugün eve erken gelmişti. Yemeği çoktan yapmış, kızını ve Naci'yi bekliyordu. Kapı çaldı ve heyecanla kapıyı açtı. Kızı ve Naci gülümseyerek ona baktı. Ev, mis gibi yemek kokuyordu. Hemen ellerini yıkayıp yemeğe başladılar. Uzun bir sohbetten sonra konu depreme geldi. Gaffur ağlamaya başladı. Naci ve Elif onu teselli etmek için yanına gittiler. Elif: "Baba" Dedi. "Zamanında yaptığın yanlışlar, tamamen senin suçun değildi. Sen de baba sevgisinden mahrum kalmışsın. Belki bizi dövmen onu unutmak içindi. Ama bak birlikteyiz. Sen hayatımda gördüğüm en fedakâr babasınsın." Gaffur, bir süre sonra Naci'yi ve Elif'i karşısına alıp "Bakın evlatlarım, baba olmak her şeye ve herkese rağmen zorluklar karşısında çocukları için her şeye göğüs gerebilmektir." dedi. "Eğer bir baba çocukları için hiçbir şey yapmıyorsa, onlar için emek göstermiyorsa o bir baba değil sadece cinsiyetiyle erkek olan bir insandır. Eş olmak ise her zaman onun yanında olmak, onunla geçirdiği her an için Rabb'ine gerekli şükür edebilmektir. Zorlukta, darlıkta, sağlıkta gerek iyi gerekse kötü günlerinde yanında olabilmektir. Eğer bana hangisi zor dersenez size vereceğim cevap elbette

"baba olmak" olur. Naci, oğlum sen de benim gibi kızına sahip çıkan bir baba ol. Naci hem şaşkın hem de sevinçle karışık bir ses tonuyla "Önce Allah'a sonra size söz veriyorum ki hem çok iyi bir baba hem de çok iyi bir eş olacağım."

Elif ve babası erkenden uyanıp namazlarını kıldılar. Kur'an-ı Kerim okuduktan sonra ailelerine dua ettiler. Gaffur ve kızı bugün çok heyecanlıydılar. Çünkü bugün Elif ve Naci'nin mezuniyet töreni vardı. Elif çok heyecanlı olsa da aklında hep ailesi vardı. "Keşke annem ve kardeşlerim de burada olsaydı. Ne güzel olurdu..." Diye geçiyordu içinden. "Kızım sandıkta sana çok yakışacak bir elbise var onu giy istersen." Dedi babası. Elif, şaşkın ve heyecan içerisinde odaya gitti. Sandık öylesine sertti ki açmakta zorlandı. Nihayet açtı ve elbiseyi göremeyince sandığı eşelemeye başladı. Eşelerken gözüne bir defter takıldı. Hayli eski, yırtık ve yazısı dağılmış bir günlük olduğunu anladı. Merak edip açtı. Dilâşüb, Raci ve kendi ismi yazıyordu. Hemen okumaya başladı. Sanki ablası Dilaşup onunla konuşuyordu. Bir sayfada şöyle yazıyordu: "Babam yine bizi dövdü. Elif'in gözleri morarmış, Raci'nin ise kollarındaki kemer izleri kanıyor, benim de başıma yediğim ağır sopa darbelerinden ötürü başım ağrıyor... Sonra görüşürüz."

Elif günlüğü sonuna kadar okumuş, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Ağlamaktan bitap düşmüş, hıçkırıklara boğulmuştu. Sesleri işiten Gaffur, odaya koştu. Kızının her şeyi öğrendiğinden bihaber odaya gelince korktu ve hemen "Ne oldu sana Elif?" dedi. Elif, elindeki yırtılmış eski günlüğü göstererek: "Sen ne kadar zalim bir babaymışsın! Ben senin yaptığın her şeyi bilmiyormuşum. Annemi ve kardeşlerimi acımasızca dövmüştün. Yazıklar olsun! Deprem olduğunda beş yaşında olmama rağmen bir şeyler hatırlıyordum ama senin yaptıklarını tam olarak anlamak için büyümem gerekiyormuş." Dedi. Bu ağır sözlere dayanamayan baba ağlayarak evden çıktı. Elif ise okudukları hatırladıkça ağlıyor ve ağladıkça yeniden hatırlıyordu ablasının yazdıklarını. Uzun saatler sonra bir anda kapı çaldı. Elif'in gözleri ağlamaktan şişmişti, kendini iyi hissetmiyordu. Kapıyı açmak için ayağa kalktı. Naci, onu mezuniyet törenine götür-

mek için gelmişti ama gördüğü manzara karşısında afalladı. Hemen "Elif ne oldu sana? "dedi. Elif, günlüğü işaret etti. Gaffur'un ailesine yaşattıkları tüm detaylarıyla yazıyordu.

Naci bir süre öylece kaldı ve tek bir söz söylemeden Elife sarıldı. "Ben hiçbir şey anlamazken ablam, abim ve annem ne büyük ızdıraplar çekmişler. Annem, ablam ve abimin her akşam yediği dayaktan ötürü uyuyamamışlar, günleri cehennem gibi geçmiş." Dedi Elif. Heyecanla beklediği mezuniyet töreni artık umurunda değildi. Naci güçlükle onu ikna etti ve törene doğru yola koyuldular. Kimisi babası, annesi veya kardeşleriyle gelmişti. Elif'in içi buruktu ama ağlamayacaktı. Annesi, ablası, abisi ve Naci için dik durmak zorundaydı. Herkes yerlerini aldıktan sonra sırayla diplomalar verildi. Bölüm birincisi olduğu için önce Elif'in ismi okundu ve Elif sahneye doğru ilerledi. Naci de Elif'le ilerliyordu. Bu sırada baba törene gelmiş bir köşede kızını seyrediyordu. Elif, tören konuşması için mikrofona uzandı: "Herkes iyi akşamlar." dedi. "Elimdeki bu diplomayı vaktiyle bize zulmeden, sonrasında depremden sadece beni kurtarabilen, yaşattıklarını telafi etmek ve vicdanını yatıştırmak için bana bu süreçte hep destek çıkan babama borçluyum.

Unutulmasın ki baba olmak, elimde tuttuğum diplomayı almaktan daha zor ve meşakkatli bir şeydir. Tüm fedakâr babalara selam olsun." diyerek sahneden ayrıldı. Bu sözleri işiten Gaffur'un gözlerinden mutluluk gözyaşları dökülmüştü. Çünkü kızı hâlâ ona değer veriyordu. Ama kalbi, yaşadığı ağır duyguları daha fazla taşıyamadı, aniden yere yığıldı. Kalabalık Gaffur'a doğru ilerledi. Bir kişi nabzını kontrol etti. Kalbi çoktan durmuştu. Kalabalığı gören Elif ve Naci de oraya doğru koşular. Elif, yerdekinin babası olduğunu görünce diz çöktü. "Hayır, ölmedi." dedi. "Yaşıyor." Feryat ediyordu. Naci gördüklerine dayanamadı. O da babasını hatırladı ve babasızlığın getirdiği çaresizlikle kalabalığın içinde büyük bir yalnızlık yaşayarak ağlıyorlardı.

***Elif Nur Haşlak- Eyyübiye Anadolu Lisesi
Danışman: Ömer Karadeniz**

Dağdır Baba

Emine Alma*

Ben Leyla. On beş yaşımdayım. Üç kardeşin en küçüğüyüm. Annem beni doğururken vefat etmiş. İyi ki babam var. O olmasaydı ne yapardık. Hiç bilmiyorum. Yıllarca bize hem anne hem baba oldu. Ben doğuştan yürüme engelliyim; bundandır belki hayat benim için hiç kolay olmadı. Bir kız çocuğu için annesinin olmaması hem de böyle bir durumdayken çok zordu. Bir ablam ve abim vardı. Ablam elinden geldiği kadar bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Abim ise annemin ölümünden hep beni sorumlu tutuyordu.

Hayatta iken annemi çok seven babam ondan kalan bir hatıra olsa gerek hep yanımda durdu. Hayat arkadaşını, eşini kaybetmek çok zordu onun için, ama bundan hiçbir zaman beni sorumlu tutmadı. Ailenin bütün sorumluluğu onun üzerindeydi. İnşaatta çok zor koşullarda çalışıyordu. Onun aksine abim evde yatmaktan, babamın parasını yemekten başka hiçbir işe yaramıyordu. Ablam ise tıp fakültesi birinci sınıf öğrencisiydi.

Hastalığımı bir buçuk yaşına geldiğim halde yürüyemeyince anlamışlar. Doktor, tedavi olmazsam yürüyemeyeceğimi, ama tedavinin de çok pahalı olduğunu söylemişti. Bunun üzerine babam, bir ümitle iki üç yerde birden çalışmaya başlamış. Ama o parayı biriktirmesi imkânsız bir şeymiş. Üstelik bu arada abimi ve ablamı da okutuyordu. Bize destek olacak ne bir akraba ne başka tek bir insan vardı. Yalnızca babam ve biz... Hem eve ekmek getir hem çocuk okut hem de beni tedavi et...O şartlarda olacak iş değil. Üstelik anne yok. Hem babalık hem annelik yapacak babam...

Zaman geçtikçe tedavi olma ihtimalim azalmış, altı yaşına geldiğimde ise tedavim tamamen imkânsız hale gelmişti. Ben, bu durumu kabullenmeye çalıştım, ama babam bir türlü kabullenmiyordu. Size yetemediğim için kendini affedemiyordu.

En iyi baba, en iyi sırdaş, en iyi arkadaşı. Benim aslan babam bize sadece baba değil her şey olmuştu. Dünya üzerinde bu kadar kötü baba varken o bizim mucuzemizdi. Ama abim, ah abim öyle değildi. Büyüdü ve esas felaketimizin sebebi oldu.

On dört yaşına girmiştim. Bir gün ablam okuldan dönmüş, bize yemek hazırlıyordu. Abim her zaman olduğu gibi evde değildi. Babamın gelmesi gereken zaman gecikmişti. Ablamla tedirgin olmaya başlamıştık. Biraz sonra ablamın telefonu çaldı. Arayan babamın iş yerinden arkadaşığıydı. Babamın inşaatta bayıldığını, hastaneye kaldırıldığını söyledi. Çok korkmuştuk. O bizim her şeyimizdi. Onu kaybedersek nasıl yaşayabilirdik? O giderse ne yapardık?

Ablam, babamın başka bir arkadaşını aradı ve bizi hastaneye götürmesini rica etti. Hastaneye gittiğimizde doktor bizi bekliyordu ve bize babamın ileri derece akciğer kanseri olduğunu söyledi. O an dünyamız başımıza yıkıldı. Bir süre hastanede kalacak, sonra aralıklarla kemoterapi alacakmış. Yapılacak bir şey yoktu, katlanacaktık. Bir süre hastanede yattı. Bereket versin ki babam tedaviye olumlu tepki vermiş, hastalığı iyileşme yolunda ilerlemeye başladı. İki haftalık hastane sürecinden sonra taburcu olduk. Artık haftada bir gidiyor, geri kalan günlerde çalışıyordu. Doktor ona çalışmaması gerektiğini söylese de o, canını tehlikeye atmak pahasına çalışıyordu. Zaten canının kıymetini hiç bilmezdi ki. Onun için önemli olan sadece bizdik. “Siz iyi olun, mutlu olun, gerisi benim için önemli değil.” derdi hep.

Bir gün odasında yatsı nazmını kılmış, dua ediyordu. Kapının aralığından onu izliyordum. Hem dua ediyorm hem hıçkırma hıçkırma ağlıyordu: “Allah’ım! Bana güç kuvvet ver. Ben ölürsem çocuklarıma kim bakar? Leyla’ma kim sahip çıkar? Lütfen Allah’ım! Beni, bana nasip ettiğin üç yavrumdan ayırma. Çaresizim. Ey dermansızların dermanı! Bana

yardım et...” Yine bizi düşünüyordu, sadece bizi. Ölümünden bile biz, yalnız kalırız diye korkuyordu. Bir kere daha “İyi ki böyle bir babam var.” diye şükrettim Allah’a.

İnşaatlarda çalışmaktan nasır tutmuş elleriyle göz yaşlarını sildi. Yine taş ve çimento taşımaktan mahvolan belini tutarak yerden seccadesini toplayıp sehpanın üzerine koydu. O anda beni gördü. Yanına çağırdı, gittim. Sarıldık, ikimiz de ağlamaya başladık. “Seni her zaman çok sevdim.” dedi. “Bundan sonra da seveceğim. Sen bana Allah’ın lütfusun. Nadide çiçeğimsin. Ben senin hiçbir zaman böyle doğmana üzülmeydim, aksine hep şükrettim. Bugüne kadar sana en iyi şekilde bakmaya çalıştım. Ama seni tedavi ettiremedim. Sana ve kardeşlerine iyi babalık yapamadım. Hakkını helal et Leyla’m.” dedi.

Çok duygulandım. “Size babalık yapamadım.” diyen adam, bana göre dünyanın en iyi babasıydı. “Asıl sen hakkını helal et babam dedim.” boynuna sarılarak. “Sen bana hep en iyi şekilde baktın. Annemin yüzünü hiç görmedim, anne kokusunu bir kere bile çekemedim içime. Ama sen onu yerini olabilecek en iyi şekilde doldurdun. Asıl sen hakkını helal et canım babam.”

Sabah oldu. Abim kapıya dayanmıştı. On beş gün sonra ilk defa eve gelmişti. “Baba! Baba!” diye bağırmaya başladı. Kendinde değildi, çok farklı davranıyordu. Belli ki uyuşturucu kullanmıştı. Babam kapıya çıktı. Çok üzgündü. “Nedir bu halin oğlum? Ne verdiler sana yavrum? Kim girdi kanına?” diye dertli dertli konuşmaya başladı.

Abim hiç orali değildi. “Ne verdilerse verdiler! Sana ne?” diye bağırdı. Arkasından babamı ve bizi üzecek bir sürü kötü söz söyledi. Yerinde duramıyor, oraya buraya vuruyor ve ha bire para istiyordu.

Babam yalvardı, yakardı, ama ne çare. Abim vazgeçmiyordu. Nihayet babam, “Biliyorum vereceğim parayla bu zikkımı alacaksan. Onun için sana para mara veremem.” dedi. “Ablanın ve benim çalışıp çabalayıp kazandığımız üç kuruş parayı bu işlere harcamana izin veremem. Bugüne kadar bana bir faydan olmamasına rağmen her zaman arkanda durdum. Sana yardımcı olmaya çalıştım. Seni kimseye

ezdirmedim. Hepinizi kendimden çok sevdim. Her zaman sizin için çabaladım. Bu muydu hak ettiğim değer?”

Bu arada konu komşu da birikmiş, uzaktan bize bakıyordu. Kimse müdahale etmiyordu.

Sonun da abim;

“Sen şimdi parayı vermiyor musun?” diye bağırdı.

Babam da “Vermiyorum!” diye cevap verdi.

Bunun üzerine abim babamın üstüne atıldı ve cebinden çıkardığı bıçağı gözünü kırpmadan babamın karnına sapladı. O kadar hızlı oldu ki herşey biz bir şey yapamadık. Babam oracıkta can verdi. Abim dediğimiz yaratık -kendi canını, kanını- babasını öldürmüştü. Sadece onu değil, ablamla ikimizi de can evimizden vurmuş, hayatımızı karartmıştı. Annemizden sonra babasız da kalmıştık. Her şeyimizi almıştı.

Sonrası korkunç bir film gibiydi. Kalabalık, hastane, morg, cami, tabut, mezarlık... Ve hep acı, hep gözyaşı...

Aradan bir yıl geçti. Babasız, çok acılı, uzun bir yıl.

Kim bilir kaç kez ziyaret etmiştim mezarını. Başında hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. İçimden neler geçiyordu?

“Baba diyardır, ocaktır baba. Kaşları çatık olsa bile seni düşünendir baba. Kapıdır baba, limandır, duvardır. Koskocaman bir dağdır arkanda. Gözyaşlarını omzunda dindirebileceğin, güvenebileceğin tek varlıktır baba. Bir şey olduğunda gözlerinin aradığı tek kişidir. Kâh güler, kâh ışıldar, ama her zaman yardır baba. İlk sevdadır. Çok şeydir baba, bazen her şeydir baba.

Baban giderse dağın gider, aklın gider, iki kapılı hanın gider, öpülecek elin gider ve en sonda çocukluğun gider. Mecburen ve hazır olmadan büyürsün. Hayata karşı yapayalnız kalırsın.

Sen gideli bir yıl oldu baba. Ama sanki bin yıl olmuş. Seni asla unutmayacağım.

İyi ki benim babamdın. Sadece babam da değil, annemdin. Sırtımı yasladığım dağımydın. Hayattaki en büyük şansımydın baba.”

***Emine Alma-- Karaköprü Hatice Kübra Kız AİHL
Danışman Öğretmen: Sultan Kanlıpıçak**

Bir Kızın Babaya Özlemi

Medine Bican*

Baban öldü mü hayatının anlamı ölür; mutluluğun, hayallerin ölür. Sığındığın, dayandığın ölür. Karşılıksız sevenin, yüzündeki tebessümün ölür. Bekleyenin, güvendiğin ölür. Sarıldığında rahatladığın koskoca yürek ölür.

Ben çok şanslı bir çocuktum, tâ ki babam ölene kadar. İlkokula giderken babam bana bir şeyler getirdiğinde sadece bana getirmezdi, bütün çocuklara getirirdi. Bu yüzden bütün çocuklar babamı çok severdi. Hepsi bana “Böyle bir baban olduğu için çok şanslısın.” derdi.

Bir kış günü idi. Çok kar yağmıştı ve yollar kapanmıştı. Bu yüzden okula gidememiştim. Durumu babama anlatınca babam “Olmaz öyle şey! Okulundan geri kalmazsın.” demişti ve hemen beni omuzlarına alıp okula kadar götürmüştü. Dahası dersler bitinceye kadar dışarıda beklemişti. “Niçin eve gitmedin?” diye sorduğum zaman da “Kızımın ayakları üşümesin.” diye cevap vermişti. Yüreğinin güzelliğine bakar mısınız? İşte benim babam böyle bir adamdı. Böyle güzel düşünceli bir insandı. O yüzden arkadaşlarıma hak veriyordum. Gerçekten şanslı bir çocuktum.

Kış bitmişti ve mevsim bahara dönmüştü. Güzel, güneşli bir günde bahçede dolaşıyordum. Arkadaşlarım geldi yanıma. “Hadi Medine, hava çok güzel, bisikletle dolaşalım.” dediler. İyi de benim bisikletim yoktu ki! Tabii ki üzülmiştim, ama aklıma bir fikir geldi. Bisikletim yoktu, ama arkamda dağ gibi babam vardı. Niye üzülüyordum? Nitekim yanılmamıştım. Gidip babama “Arkadaşlarımla bisikleti var. Ben de istiyorum.” demem yetmişti. Ertesi

sabah gelip beni uyandırdı. “Canım kızım, sana bir sürprizim var.” Çok heyecanlandım. “Nedir diye?” sordum hemen. “Sürpriz dedim ya! Balkona çık da gör.” Elini tuttuğum gibi balkona fırladım. En sevdiğim renkte bir bisiklet... Gözlerime inanmadım. Büyük bir sevinçle babamın boynuna sarıldım.

Onunla unutamadığım bir anım daha var. Asla unutamayacağım bir yazdı. Çok sıcaktı. Babam her ayın yirmi ikisinde maaşını almak için sabah saat altıda kalkıp giderdi. Yanında abimi de götürürdü. Bir gün ona dedim ki “Niye hep abimi götürüyorsun? Bir gün beni de götür.” O da hemen “Hadi bakalım, hazırlan o zaman. Bugünü seninle babakız günü yapalım.” dedi. Hazırlanıp yola çıktık. O gün hayatımın en güzel günlerinden biri oldu. Babamla beraber çok eğlendik. Babam beni her fırsatta sevindirdi, hep mutlu etti. Bunlar gibi daha birçok anımız var demek isterdim, ama öyle olmadı, biraz kısıtlı oldu.

Bir gün abim bir trafik kazası geçirdi ve ağır yaralandı. Babam bu durumdan çok etkilendi ve sonrasında felç oldu. O sırada yanındaydım. Birden bire titremeye başladı. Ne yapacağımı bilemedim, donakaldım. Abilerim hemen arabaya koyup hastaneye götürdüler. Bir süre sonra telefon geldi. Abim “Babama felç inmiş.” dedi. Büyük bir şok geçirdik. Daha sonra abilerimin anlattığına göre doktor demiş ki “Sizler onun titreme anında yüzüne su çarpsaydınız belki de felç olmazdı.”

Babamın yanına gittiğimde göz göze geldim ve ağlamaya başladık. O an babamla olan anılarımız geldi aklıma; hepsi birer birer gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Daha sonra babam eve geldi. Yaklaşık bir yıl konuşamadı. Bir yılın ardından yavaş yavaş kendine geldi. Hem konuşabildi hem de yürümeye başladı, ama bizim yardımlarımızla.

Babam ölmeden bir ay önce sürekli eski eşinin, annesinin ve annemin adını sayıklıyordu. Biz buna bir anlam veremiyorduk ve hala veremiyoruz. Babam ölmeden bir gün önce yanında oturuyordum. Birden yine annesinin, eski eşinin ve annemin adını sayıklamaya başladı. Bana “Elimi tut Medine.” dedi. Elini tuttum, hem de çok sıkı bir şekilde, ama

o tutmuyorsun diyordu, yani hiçbir şey hissetmiyordu. O an abilerim ambulansı çağırdılar ve babamı sedyeye aldılar. Babamın o son bakışını hiç unutamıyorum. Bize ve eve öyle bir baktı ki sanki bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi. Öyle de oldu. Babam abime hastanedeyken şöyle söylemiş: “Medine sana emanet.”

Babamın vefat etiği günü de unutamıyorum. Çok kötü bir gündü. Yatağa uzanmış karamsar düşünceler içinde oyalanıyordum. Uyuyakalmışım. Akşama doğru baş ağrısı içinde uyandım. Yüreğim param parçaydı. Derken abim odaya girdi ve “Babamın kalbi durmuş, bizi çağırıyorlar.” dedi. Telaşla hastaneye gittik. Hastaneye girdiğimde ayaklarımı hissetmiyordum. Hep, ya babam bizi bırakıp giderse ne yaparım? Onsuzluğa nasıl dayanırım? Düşüncesine bile tahammülüm sorular... Yine de umudumu diri tutmaya çalışıyordum. Fakat babamın yattığı odadan çıkan doktor “Maalesef onu kaybettik.” diyerek bütün umutlarımı tüketti. Yere çöküp ağlamaya başladığımı hatırlıyorum. Sonra da kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda evdeydim. Bir an babamın ölmediğini ve bunun bir rüya olmasını diledim, ama içerdeki feryatlar bunun tamamen tersini söylüyordu. Kendimi salona zar zor attığımda annemin ağladığını gördüm. Babamın öldüğünü o zaman iyice anladım. Ve ben de annem gibi ağlamaya başladım. İçim param parçaydı. Tarifi imkânsız bir acı içinde kıvranıyordum.

Babamı cenaze arabasıyla son kez eve getirdiler. Onun hastaneye gitmek üzere evden ayrıldığı o son güne gittim. Sedyeye konulduğu, ambulansa bindirildiği, dönüp eve ve bizlere baktığı anlar canlandı gözlerimde. Aile fertlerinin hepsi onu gördü, ama bana göstermediler. Ne kadar yalvardıysam izin vermediler. Gerçi hastanenin morgunda görmüştüm. Yanına gidip mis kokusunu içime çeke çeke öpmüştüm. Ama evimizde de görmeyi çok isterdim. Olmadı, göstermediler. Sonra cenazesini evden çıkardılar. Biz de arkasından gittik. Babamın gömüleceği yer çoktan hazırlanmıştı. Orayı gördüm, daha da ağlamaya başladım. Sevgili babacığım o karanlık yerde nasıl duracaktı? Ya üşürse... Ya bir şey isterse... Biliyorum, bunlar çocukça sorular, ama

elimde değildi. Babamın üstüne her toprak atıldığında sanki benim içimdeki çocuğun üstüne atıyorlardı. Ben zaten bir köşede oturmuş sadece izliyordum.

İnsanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Herkes gitti, sadece biz aile fertleri kaldık. Sonra abimler hadi biz de eve geçelim dedi. Ama ben o akşamı orada babamla, yani çocukluğumla geçirmek istiyordum. Öyle de yaptım. Mezarın başında uyuyakalmışım. Ertesi sabah abilerim gelip beni almışlar. Gözümü açtığımda evdeydim. Bütün aile bir aradaydık. Tek eksiğimiz babamdı, çınar ağacımızdı.

Onsuz bir hayat nasıl olurdu, aklım almıyordu, ama oluyormuş. Bir yerlerden duyduğum bir söz vardı. Allah kullarına şöyle dermiş: “Kimi benden daha çok seversen, onu senden alırım. Kim için onsuz yaşayamam dersen, seni onsuz yaşatırım.” Doğruymuş. Yaşayarak gördüm. Şimdi o yok ve ben yaşamaya devam ediyorum.

İşte bu benim hikâyem. Şu an genç bir kıyım. Babam dünyaya gözlerini yumalı üç yıl oldu. Evet, tam üç yıldır babamı görmüyorum. Gittikçe sesini unutuyorum. Babam öldükten sonra onun eşyalarını sağa sola dağıttılar. Ben onların içinden dört parça aldım; üç tişört ve bir tesbih. Şu an babamın kokusu bu eşyaların üstünde. Babama her ihtiyaç duyduğumda o tişörtlere sarılıp kokusunu içime çekiyorum. Şimdi babam olmayabilir, ama ben onu hep yanımda ve kalbimde hissediyorum. Ona ihtiyaç duyduğumda gözlerimi kapatıp elimi kalbime koyuyorum ve onu orada hissediyorum. Düşünüyorum, bu kalp atmasa babamı bir daha hissedemem. Hayatımın sonuna kadar kalbim onun için atacak.

Hani insanlar derler ya zamanla her şey unutulur, yaralar kapanır. Ben hiçbir zaman babamı unutmadım. Babama olan özlemim her geçen gün azalmak yerine artıyor. Elimden sadece ona dua etmek geliyor. Allah ona ve ölmüş bütün babalara rahmet etsin.

***Medine Bican –Ceylanpınar Murathı Çok Programlı AL.
Danışman Öğretmen: Nuran Demirkaya**

Adsız Hikâye

Hamza Reviş*

Bizim mahallemizdeki insanlar o kadar da zengin değildirler durumları da ancak kendi karınlarını doyurmaya yeter. Sadece mahallenin küçük bir kesiminin durumu iyidir, durumu iyi olanların içinde ise nadiren iyi kalpli insanlara rastlanır. Bu iyi kalpli insanlardan biri ise Mahmut Amcadır. Mahmut Amca uzun boylu, beyaz saçlı, beyaz bıyıklarının içine tel tel siyahlıklar karışmış tatlı bir beyefendi idi. Mahmut Amca bir sabah her zaman olduğu gibi saat dokuzda uyandı, lavaboya doğru yürüyüp ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra güzelce kahvaltısını yaptı. Daha sonra ise bahçesinde ekili olan domates ve biberleri topladı ve evine gidip onları buzdolabına yerleştirdi. İkinci ezanı okunmuştu Mahmut Amca camide namazını kıldıktan sonra her gün yaptığı gibi mahalle kahvehanesine gitti. Mahmut Amca bir süre kahvehanede diğer amcalarımız ile sohbet ettikten sonra evine doğru yürümeye başladı. Yolda yürürken çöpleri karıştıran on bilemedin on iki yaşlarında bir çocuk Mahmut Amcanın dikkatini çekti. Mahmut Amca çocukla konuşmak için yaklaştığında çocuk çok korkmuştu, topladığı çöpleri durduğu yerde yere fırlatıp kaçmaya başladı. Mahmut Amca, küçük çocuğun bu hareketine çok şaşırılmıştı, bir an çocuğu korkutacak bir şey yapıp yapmadığını düşündü ama öyle bir şey yapmamıştı. Mahmut Amca evine gittikten sonra akşam yemeğini yedi ve biraz televizyon izledikten sonra uyumak için yatağına girdi ama akli hala o çocuktaydı. Neden kaçtığını bir türlü anlayamamıştı, birkaç saat sonra zor olsa da uyuyabilmişti.

Sabah uyandıĝında alelacele kahvaltısını yapıp kahvehaneye doĝru yol almaya başlamıştı Mahmut Amca. Kahvehaneye ulaşınca bir iki el tavla oynayıp diĝer amcalara konuyu açtı. Amcalar olan biteni Mahmut Amcaya anlattı, Mahmut Amca şimdi küçük ocuĝun neden kendisinden katıĝını öğrenmişti. Küçük ocuĝun babası bir yıl evvel hayata veda etmişti, babasının borçları amcası şerif'e kalmıştı. Amcası şerif ise "Babanın borçlarını sadece ben demeyeceĝim" diyerek Efe'yi, okuldan çıkarıp p toplatarak çalıştırmaya başlamıştı. Amcası, küçük Efe'ye şiddet uyguladıĝı için başkalarının da ona şiddet uygulayacaĝını düşünüp herkesten kaçıyor, kimseyle konuşmuyordu. Birkaç gün sonra Mahmut Amca Efe'yi yine aynı p karıştırırken gördü, usul usul yanına yaklaştı tatlı ocuĝun. Efe korkmuştu, tam kaacaĝı sırada Mahmut Amca Efe'ye seslendi "Efe dur kaçma sana zarar vermeyeceĝim !" Efe biraz rahatlamış, birazda tedirgin bir şekilde Mahmut Amca'nın yanına yaklaştı ve konuşmaya başladı "Adımı nereden biliyorsun" dedi Efe. Mahmut Amca yumuşak bir ses tonu ile "Sana yardım etmek istiyorum Efe izin verir misin ?" diye sordu. Efe "Hangi konuda yardım edeceksin ki sen bana ?" diyerek biraz mesafeli bir cevap verdi. Mahmut Amca "Ailenin ve senin başına gelenleri duydum, amcanın nasıl kötü bir insan olduĝunu öğrendim sana ve ailene yardım edebilirim" dedi. Küçük Efe çok mutlu oldu ama bir o kaddarda şaşırmıştı. Efe cevap verdi "Neden bana yardım edesin ki bu dünyada anem ve kardeşim dışında hiçbir insan iyi deĝildir" dedi sonrasında uzun bir sessizlik ve hüzün kapladı ortamı. Mahmut Amca sessizliĝi bozarak konuştu "Allah rızası için evlat, Allah rızası için" diyerek Efe'nin iini ısıtacak samimi bir cevap verdi. Efe, Mahmut Amca'yı sevmişti "İyide sen bize nasıl yardım edebilirsin ki ?" diyerek meraklı gözlerle Mahmut Amca'ya baktı. Mahmut Amca "Evlat benim çok param var hem de çok fazla ama evlatlarımı kaybettim için paramı onlar için harcayamıyorum, paramı evlatların için harcamadıktan sonra ne önemi var ki ?" dedi Mahmut Amca gözleri dolarak. Küçük Efe, Mahmut Amcanın gözyaşlarını minik parmaklarıyla sildi ve "ocukların için çok üzüldüm"

diyerek Mahmut Amca'yı teselli etmeye çalıştı. Efe'nin bu inceliği Mahmut Amca'nın çok hoşuna gitmişti onu evladı gibi sevmiştir.

Onlar sohbet ederken Efe'nin zalim amcası Şerif geldi, arkasından da Efe'nin annesi Meryem koşuyordu. Şerif bağırarak Efe'ye "Haylaz velet! Yediğin dayaklar yetmedi herhalde çalışsana ne aylıklık ediyorsun burada ?" dedi öfkeli bir şekilde. Tam elini kaldırmıştı Efe'ye vuracaktı ki Mahmut Amca araya girdi ve "Bundan sonra Bu çocuğun kılına bile dokunamayacaksın, eğer Efe'nin annesi de kabul eder ise artık tüm masraflarını ben karşılayacağım, Efe'nin babasının ne kadar borcu varsa da iki katını ödeyeceğim "dedi. Şeref, Mahmut Amca'nın teklifini hemen kabul etti, zaten onlara bakmayı istemiyordu. Efe'nin annesi Meryem ise çok mutlu ama biraz da mahcup bir şekilde kabul etti. O günden sonra Mahmut Amca, Efe ve ailesine güzel bir ev aldı, her türlü ihtiyaçlarını karşılıyor tek bir şeylerini dahi eksik etmiyordu. Efe'yi de tekrardan okula yazdırdı. Herkes çok mutluymuştu kimsenin herhangi bir sıkıntısı kalmamıştı güzelce hayatlarını sürdürdüler.

***Hamza Reviş- Prof. Dr. Necmettin Erbakan AAİHL.
Danışman Öğretmen İbrahim Mol**

Gazzeli Bir Baba

Cudi El Mustafa*

Ben Mahir; otuz iki yaşında bir İngilizce öğretmeni-yim ve Gazze’de yaşıyorum. Çocukluğumdan beri öğretmen ve baba olma hayalini kuruyordum. Öğretmen olma hayalim ilkokulumdaki öğretmenimin sayesinde olmuştu. Bu öğretmenimin herhangi bir saldırı anında bizi koruması, elinden geldiği kadar bize bilgiyi aktarmaya çalışması öğretmenliğin ne kadar anlamlı ve önemli bir meslek olduğunu gösterdi. Babalık hayalim ise babamın bize karşı sevgi, şefkati ve saygısıyla oluştu.

Babamın dışardaki şartlar ne olursa olsun isteklerimizi yerine getirmesi, bizi okutmak için ömrünü çalışarak harcaması ve var gücüyle bizi koruması babalığın bir fedakârlıktan ibaret olduğunu gösterdi. Çok saldırıya uğrayan bir şehirde yaşamama rağmen bu hayallerimi gerçekleştirmek için hiçbir zorluğa yenilmeden devam ettim. Lise son sınıf öğrencisi olunca gelecekte yapacağım meslek hakkında karar vermeliydim. Öğretmenlik hayalim ile İngilizce dersindeki hayalim ve İngilizce dersindeki başarımla İngilizce öğretmenliğini seçmemi sağladı. Sınav senem çok hızlı geçti sınavlar başladı ve çabuk bitti. Yüksek bir puan alabildim ve istediğim bölümü okumak için hiçbir engel kalmamıştı diyecek iken annem karşı çıktı. Neden karşı çıktığımı sorunca şöyle bir cevap verdi “Oğlum anlıyorum seni öğretmenlik senin hayalin ama okuyacağın üniversite şehir merkezinde. Bildiğin gibi orası saldırıya çok uğrayan bir yer. Ben de seni kaybetmek istemiyorum” Konuştukça akan annemin gözyaşlarını silerken bunları söyledim “Annecim anlıyorum seni

ama her genç bu tehlikeden korkup eğitimini tamamlamaması düşmanın isteğidir. Unutmayalım ki cahil millet silah kullanmaya gerek kalmadan sadece söz ile yenilebilir. Bizde birer genç olarak düşmanın bu isteğini yerine getirmemeliyiz” bu sözlerimi duyan annem cevap vermedi ve sadece bana sarıldı. Böyle bir tepki vermesi annemin bana anlayış gösterdiğinin ve bu sözlerine içtenlikle inandığını kanıtladı.

Sıra lisede mezun olma gününe geldi. Çok heyecanlıydım. Hazırlandım ve evden çıktım. Tören çok iyi gidiyordu ama törenin sonuna doğru okula onlarca İsrail askeri tarafından silahla saldırı yapıldı. Hepimiz sınıflara doğru koşmaya başladık. Sınıflara doğru koşarken birçok okul arkadaşımın cesedini görmezden gelmeye çalıştım, yapamadım. Her yer kan içindeydi. Sonunda bu saldırı bitti ama en yakın arkadaşımın vefatı ve sol elimin üç parmağını kaybetmemle sonuçlandı. Her öğrencinin hayali olan bu tören adeta benim için kâbusa dönüştü. Kendimi bir süre toparlayamadım ve eve kapandım. Ailemin ve arkadaşlarımın desteğiyle yavaş yavaş toparlanmaya başladım. Babam ile şehir merkezine giderek istediğim bölümü okumak için üniversiteye başvuru yaptım ve başvurum onaylandı. Üniversiteye başlayarak sosyalleşmem ve yeni arkadaşlıklar kurmam toparlanma sürecini hızlandırdı. Bu süreçte bazı zorluklara karşılaştım ama her bir zorlukta karşılaştıkça da anneme söylediğim sözlerim aklıma geliyordu. Daha motive olup, pes etmedim.

Dört yıl süren üniversite hayatımdan sonra mezun oldum ve üç ay sonrada atanabildim. Atandığım okul evime yakındı. Çalıştığım okulun ilkokul olması benim için çok iyi olmuştu. Öğrencilerimi çok seviyordum, adeta çocuklarım gibi olmuşlardı. Babalık duygusunu baba olmadan da yavaş yavaş tatmaya başladım.

Sıradan bir pazartesi gününde hazırlandım ve okula gittim. Sınıfa yeni girmiştim. Aniden bir patlama sesi duyuldu. Öğrencilerim çok korktu ve ağlamaya başladılar. Telaşa kapılmamaya çalıştım. Öğrencilerimi çökmelerini ve sıranın demir kısmına tutunmalarını söyledim. Şükürler olsun ki uzun sürmedi. Okulun bazı kısımları zarar görmüş olsa da hiç kimse zarar görmedi. Saldırı bitince de hayatım boyunca

unutmayacağım bir anım oluştu. O anım da saldırının bittiği zaman öğrencilerimin koşarak bana sarılması ve içlerinden yetim olan Ali'nin bana baba sözünü kullanmasıydı. Üç yıllık öğretmenlikten sonra ailem ile konuştum ve evlenmek istediğimi bildirdim. Ailem bana uygun bir kız buldu ve tanıştırdı. Sekiz ay süren nişanlılık süresinden sonra sıcak yuvamı kurabildim. Bir yıl süren evlilikten sonra da eşim hamile olduğunu söyledi. Bu haberi duyunca mutluluktan ağlayarak eşime sarıldım. Dokuz ayın bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Eşim ile gelecek çocuğumuzun kız olduğunu öğrendik ve odasını hazırlamaya başladık. Bu hazırlık ile beklenti süreci çok mutluluk vericiydi. Sonunda o beklediğimiz gün geldi. Doktor kucağıma kızımı verdi. Mutluluktan ağlarken Hiba adını verdiğim kızımın kulağına ezanı okudum. Hiba'nın her gün gittikçe büyüdüğünü görüyordum. Sonunda her anlamıyla baba olmuştum. Sıradan bir Salı günü okula gittim. Son ders müdür okulu sınıf sınıf dolaştı ve duyuru yaptı. Yaptığı bir duyuru ise bir mahallenin çok vahşi bir saldırıya uğraması ve orda yaşayanların çoğunun can verdiğini söyledi. Ona mahallenin adını sorunca da bizim mahallenin ismini verdi. Koşa koşa okuldan mahallemize doğru gittim. Gördüğüm manzara benim dakikalar boyunca gözümü kırpmadan olduğum yerde durmam için yeterliydi. Her yer enkaz altında ve ruhsuz cesetlerle doluydu. Taş üstüne taş yoktu. O an ki çaresizliğim ile kızımın ve eşimin cesedini ararken telefonum çaldı. Arayan kişi eşimdi. O an içim çok rahatlamıştı. Telefonu açtım ve eşime olanları söyledim. O da bana sabah annesinin biraz halsizleştiği için kızım ile yanına gittiğini ve haberi duyunca beni aramak istediğini söyledi. Eşimin yanına gittim ve gördüklerimi daha doğrusu evimizi de kaybettiğimizi söyledim. Eşim altınlarımı bana verdi, bende bankada birikim olarak sakladığım parayı çekmeye karar verdim. Çok üzgün olduğumu gören eşim bana şunu söyledi “ İna lillah ve inna ileyhi raciun” dedi. Bu sözü beni toparlamak ve bana destek vermek için yeterliydi. Topladığım para ile barınacağımız bir ev tutabildik. O gün kendime şöyle bir söz verdim “karşılık ne olursa olsun kızımı en iyi şekilde ve hiçbir eksiği olmayacak

şekilde büyüteceğim” artık gelirimini arttırmam gerekiyordu çünkü içinde olduğum zor şartları atlatmam gerekiyordu. İnşaatta bir iş bulmam gerekiyordu. Okulda 7 saat çalıştıktan sonra ara vermeden çalıştığım inşaata yöneliyordum. Orda da 7 saat çalıştıktan sonra gece eve dönüyordum. İnşaatta çalışmak çok zordu özellikle de sol elimi tam verimle kullanamamam da zorlaştırıyordu. Eve döndüğüm zamanda ki yorgunluğumu Hiba'nın gülüşü ve yavaş yavaş büyüdüğünü görünce unutuyordum. Üç ay süren bu iş rutininden sonra bedenim çok yorulmuştu. Bunu fark eden eşim inşaattaki işimi bırak, dedi. Ona kendime verdiğim sözü söyledim.

Yedi Ekimdeki büyük olay başlayınca Gazze çok zarar görmüştü. Bu duruma üzülmüşken beni daha da üzecek bir olayla karşılaştım. Eşim ve kızım hastalandı. Yapılan vahşice saldırılardan dolayı iyice tıbbi müdahale yapılamadı onlara. Hiba bu hastalıkla savaşırken ilk kelimesini söyledi. İlk kelimesi “Baba” olmuştu. Çok mutlu olmuştum ama o gece uyuyamamıştım. Kızımı ve eşimi kaybetme korkusu benim uyumamı engelliyordu. Bir ay süren bu olanların verdiği üzüntü daha büyük bir üzüntü ile devam etti. Aynı günde hem kızım Hiba'yı hem de eşimi kaybettim. Bu olanların altından kalkamadım. Günlerce süren eve kapanmam ve depresyondan sonra yaşadığım şehrin uğradığı saldırılar, ölen ve yetim kalan çocuklar, dul kalan kadınlar üzüntümü arttırdı. Bir türlü toparlanamıyordum. Bir gün rüyamda kızım Hiba'yı gördüm. Sarıldım ve ağlamaya başladım kızım gözyaşlarımı sildi ve benimle konuştu. Bana şunları dedi “baba seni çok seviyorum ve özlüyorum. Sen kendine verdiğin sözü tam anlamıyla yerine getirdin şuan ben çok uzaktayım. Bana bir şey yapamasan da kendilerine çok şey yapabileceğin ve sana ihtiyaçları olan çok çocuk var. Sen onların da babası olmalısın. Unutma ki sen muazzam bir babasın” ağlayarak uyandığım bu rüyadan sonra kızımın bana dediklerini düşündüm. Toparlanmaya çalıştım.

Dışarı çıktım ve etrafımda araştırmalar yaptım. İlk karşılaştığım çocuk yetim olan ve bana ilk kez baba sözünü kullanan Ali isimli öğrencimdi çok kötüydü. Sakinleştirdim ve evime götürdüm. Yemek yedik ve onunla konuştum. Ba-

na bu vahşî saldırıdan on gün sonra annesini ve erkek kardeşini kaybettiğini söyledi. Anlatırken ağlıyordu ve bana sarıldı. Yüzüme bakarak şöyle bir cümle kurdu “ben annemi ve kardeşimi kaybettim gidecek bir yerim kalmadı. Sen beni bırakmazsın baba değil mi ?” uzun zamandır duymadığım baba kelimesini duydum. Saçını okşadım ve onu hiç bırakmayacağımı söyledim. Ali ile yaşamaya alışmaya başlarken yapmam gerekenlere devam ettim. Haberlerde gördüğüm, ailesini ve tüm akrabalarını kaybeden Hiba adlı bir kız gördüm. Onun da babaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Üç gün süren araştırmadan sonra Hiba’yı bulabildim ve yanıma alabildim. Ölen kızıma hiç benzemese de bana sürekli onu anımsatıyordu. Artık evimde iki çocuğum vardı. Kızıma verdiğim sözü tuttum. Elimden geldiği kadar Hiba’ya ve Ali’ye en iyi şekilde baktım.

Gazetede olup bitenleri iletmek için muhabir olarak çalıştım. Bu görevi karşılıksız yapmak istedim. Çünkü bu vatanıma yaptığım küçük bir yardımdı. Karşılığı beklenmez. Bir yanda çalışarak bir yandan da muhabirlik yaparak hayatımı sürdürebildim. Artık toparlandım ve çocuklarıma bakıyordum. Zamanında eşimin bana söylediği sözü “inna lillah ve inna ileyhi raciun” hatırladım. Bu sözü tam anlamıyla kavradım ve şunun farkına vardım. Allah bizden ne alırsa karşılığında da bir şey verir. Yüce Rabbime şükrettim.

Herkes söyleyeceğim iki şey var; yaşadığımız şartlar ne olursa olsun pes etmeyin ve unutmayın ki kadınların ve çocukların öldürüldüğü, hastane ve okulların bombalandığının hiçbir dava haklı değildir...

***Cudi El Mustafa- Mehmet Güneş Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen: Gülseren Polat**

Oyunun Gizemi

Mehmet Altın*

Babamın yanında çalışırken babam bana dedi ki:
-Oğlum git ambardan erzak al gel.

Erzak almaya ambara gittim. Ambarda erzak ararken ayağım bir perdeye takıldı. Perdenin arkasında eski bir oyun ve bir tüplü televizyon vardı. Oyunu televizyona koydum ve aniden sert bir Rüzgâr esince gözümü kapattım toz girmesin diye gözümü açtığımda bir korsan gemisindeydim. Kaptan aniden “gemide kaçak var, gemide kaçak var!” diye bağırdı. Tüm güverte etrafıma toplandı. Kılıçlarla mızraklarla beni köşeye sıkıştırıp direğe bağladılar. Sonra kaptanları gelip “demek ganimetinizi gemiye girip çalmaya geldin he” bunlar beni biriyle karıştırıyordu. Bende “hayır ben de buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, lütfen beni serbest bırakın ben sizin ganimetinizi çalmaya gelmedim, beni başka biriyle karıştırıyorsunuz.” Kaptan tam konuşacakken sırtından bir okla vurulup üstüme düştü. Ben de hançerini alıp iplerimi kopardım. Düşman gemi ile uğraşan tayfa beni görmeden kendimi sandala attım. Gemi talan olmuştu. Ben de kürek çekerek oradan uzaklaştım. Bir saat falan kürek çektikten sonra dinlenmeye çalıştım. O sırada dev bir dalga üstüme doğru geldi. Bilincimi kaybetmişim. Kalktığımda dalgalar beni bilmediğim ıssız bir adaya sürüklemişti. Bu ıssız adada etrafta kimsecikler yoktu. Ben de akşam olmadan kendime bir baraka yapmaya çalıştım. Ve küçük bir ahşap baraka yaptım. Sonra kafama bir şey düştü. Baktım, içimden “bu nedir acaba”

dedim. Bu bir elma ağacıydı. Ve yanında bir muz ağacı vardı. Karnımı doyurmak için bunlardan yemem lazımdı. Yemeğimi yiyip uyudum.

Sabah kalkınca ucu taştan bir mızrak yaptım. Denizin oraya gidecekken birtakım sesler duydum.

“İmdat yardım edin, gelme!” Arkasından bir yerli grubu elinde mızraklarla bana doğru koştuklarını gördüm. Yerliler, bana değil sesime doğru koşmuşlardı. Yani beni görmemişlerdir. Ama beni gören başka birileri vardı. Yakalanmamak için yerlilere yerimi fark ettirmeden koşarken bir ağacın arkasında saklanan birisi “İşt gel buraya, koş” ve yanıma gelince beraber barakaya gittik. Artık anlamıştım. Burada bizden başkaları da vardı. Ona “ismin ne evlat?” deyince o da “benim adım Robin” dedi. Acaba bu adaya nasıl düşmüş, merak ediyordum. Robin’e sordum “Ee! sen bu adaya nasıl düştün” Robin “bunları yemekten sonra konuşsak.” Ben de “Peki fazla üstüne gelmeyeceğim.” Robin acaba kaç gün aç kalmıştı. Ölesiye yemek yiyordu. Neyse yemeğini yedi, konuşmaya başladık, sorduğum soruyu yine sordum. “Ee sen bu adaya nasıl düştün?”

“Ben bir dağ köyünde ailemle mutlu bir hayat yaşıyordum, istediğim her şeye sahiptim. Annem, babam, kardeşlerim, bir de otlattığım keçilerim vardı... Deniz kenarına keçilerimle indiğim bir gün korsanlar beni kaçırdılar. Köle pazarında 100 altına beni Vikinglere sattılar. Vikinglerin gemisinde artık kürek çeken bir köleydim.

Bir gün gemimiz fırtınaya yakalandı. Dalgalarla boğuşuyorduk. Büyük bir dalga gemiye talan etti. Ben de buraya kadar sürüklenmişim. Kalktığım da yamyamlar benim etrafımı sarmış. “Hong ga ga ga” diye bağıryorlardı. O an altımda bir ısı olduğuna fark ettim. Etrafıma baktım, bir kazanın içinde olduğumu anladım. Can havliyle kazanı devirip kaçmaya başladım. Sonrasında işte seninle karşılaştım.”

Onun hikâyesi benimkine benziyordu. Sonra Robin sen buralara nasıl düştün, anlatsana demişti. Hikayem Robin’e pek inandırıcı gelmeyebilirdi. Yine de anlatmaya başladım. “Ben babamın yanında çalışıyordum. Babam beni

ambara erzak almaya gönderdi. Ben de ambara gittim. O vakit ayağım bir perdeye takıldı. Perdenin arkasında eski bir oyun ve bir tüplü televizyon vardı. Oyunu televizyona taktım. Aniden sert bir rüzgar esti . Toz girmesin diye gözlerimi kapattım.

Gözümü açtığımda bir korsan gemisindeydim. Kaptan aniden “gemide kaçak var, gemide kaçak var” diye bağırdı. Tüm güverte etrafıma toplandı. Kılıçlarla mızraklarla beni köşeye sıkıştırıp direğe bağladılar. Sonra kaptanları gelip “Demek gemiye girip ganimetinizi çalmaya geldin ha!”

Bunlar beni biriyle karıştırıyordu. Ben de “hayır ben de buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Lütfen beni serbest bırakın. Ben sizin ganimetinizi çalmaya gelmedim. Beni biriyle karıştırıyorsunuz.” Kaptan tam konuşacakken sırtından okla vurulup üstüme düşmüştü. Ben de onun hançerini alıp iplerimi kopardım. Gemi ile uğraşan tayfa beni görmeden kendimi sandala attım. Gemi talan olmuştu. Ben de kürek çekerek oradan uzaklaştım. Bir saat falan kürek çektikten sonra dinlenmeye çalıştım. O sırada dev bir dalga üstüme doğru geldi. Bilincimi kaybetmiştim. Kalktığımda dalga beni bir adaya sürüklemişti. Benim de hikayem böyle..” Robin şaşırmişti. Robin sonra dedi ki “şu yerlilerin mantikasını bulmamız lazım “Ben de tamam dedim.

Adayı didik didik ettik ama yerlerini bulamadık. Sonra Robin bir yere bastı. Ve çığlık atarak aşağı düştü. Robin galiba yerlilerin mantikasına giden yolu bulmuştu. Onunla beraber aşağı indik Robin biraz tedirgin ve biraz da korkuyordu. Bunu fark ettiğimde Robin’in omzuna elimi koyup şöyle dedim. “İçin rahat olsun, yanında ben varım” dedim. Sonra tüneli takip ederken yerlilerin “Hu hu ha ha” diye sesleri geliyordu. Tamamen yaklaştığımızda yerlileri gördük. Ayın yapıyorlardı. Uzaktan yerlileri seyre daldık. Robin, yerlilere dalmışken bir barut fıçısını devirdi. Yerlilerden biri fıçıyı kontrole gelirken hemen yanımdaki meşale ile bir barut fıçısı elime alarak yerlilerin ortasına atıp kaçtık. Ve o gümlene seni yerlilerin mantikasını yok etti. Ve sonra Robin’e dedim ki “yerlileri de ortadan kaldırdığımızı göre burada yaşabiliriz. Bence bir sakıncası yok.” Robin dedi ki

“Olabilir, hemen bir güzel ev yapalım kendimize” dedi. Evin ahşap malzemelerini topladık. Sonra evi yapmaya başladık. Evimizi iki günde bitirmiştik. Sonra boş bir arazide buğday ekmek aklımıza geldi. Gemide buğday vardı. Ve gemi karaya sürüklenmişti. Gemi enkazına gidip bir miktar buğday aldık. Boş arazide buğday ektik. Gemide diğer meyve ve sebzeleri de almıştık, tohumlarını çıkarıp ekmiştik.

Sonunda evimize girip rahat rahat oturuyorduk yerlilerin korkusu yoktu. Bir gün Robin yanıma gelip “bu adadan gidelim, daha rahat bir yere.” Ben de dedim ki “Niye rahatına ne battı ki gidelim diyorsun.” O esnada Robin’in sesi kesilmişti. Sonra bir korsan gelmişti. Bir okla Robin’i akciğerinden vurmıştı. Robin oracıkta yere yığılmıştı. Ben, Robin’in yanına koşacakken bacağıma da bir mızrak saplandı. Oracıkta Robin’in yanına düştüm. Kaptanları yanıma gelip ölüleri kontrol ederken benim ölmediğimi fark etti. Yarama ayağıyla basmıştı. Basarken şunu söyledi “Bir ayak yarasıyla yere çakılacaksın. Sen bu dünyada olmamalıydın diyerek kılıcını bana sapladı. Kılıç darbesiyle ambarda uyanmam bir olmuştu. Daha tüplü televizyondaki oyun açıktı. Oyunun ekranında “tekrar dene” yazıyordu. Şükürler olsun evimdeydim. Bir daha da o oyuna dokunmadım. Mutlu, mesud yaşadım.

***Mehmet Altın-Prof. Dr. Necmettin Erbakan AİHL.
Danışman Öğretmen İbrahim Mol**

İsimden İbaret

Merve Balcı*

Benim adım Yılmaz. Hayattaki tek servetim ailem. O sıralar evi geçindirmekte güçlük çekiyordum ve çocuklarımın geleceğine bir fayda sağlayabileceğini düşündüğüm yeni bir işe daha başlamıştım. Ek olarak yaptığım bu iş iyi bir fırsattı. Çok yorgundum ama bunların geçeceğini biliyordum. Çünkü çocuklarıma alacağım bisikletlerin onları nasıl mutlu ettiğini görürsem bu yorgunluğum da bitip gidecekti.

Sabah erken kalktım ve çocuklarımla öpüp onları ne kadar çok sevdiğimi onlar uykudayken kulaklarına fısıldadım. Aslında ben çok mutlu bir babaydım. Çünkü çocuklarımın neşesi beni mutlu ediyor, onlar için çabalayıp güçlü kalmaya çalışıyordum. Ve işime gitmek için yola koyuldum. Bugün yürüyerek gidecektim. Çünkü yürümeyi çok seviyordum. Yollar, yollar, yollar... Yüzümdeki yorgunluğu görebiliyorlar, içimdeki haykırımları duyabiliyorlar. Sonunda çalışacağım inşaata ulaştım. Sabahları inşaatlarda çalışıp, akşam lokantada bulaşık yıkardım. Ve bugün de eve geç gidecektim. İşimi yaparken ailemi düşünüyordum. Onlar benim için o kadar değerliler ki onlar için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirdim düşünceler içerisinde işimi bitirmiştım. Ama yüreğimde durduk yere ağlatacak kadar tuhaf bir his vardı. Çocuklarımla özlemiştım. Leyla'mı, Esin'im ve Ali'mi... Saat akşamın altısıydı, eve geldim biraz dinlenip lokantaya gidecektim. Yemeğimi yerken çocuklarımdan Ali "Baba, baba bize ne zaman bisiklet alacaksın." dedi. Ben ise

çaresizce “Alacağım.” dedim. Ve evden çıkma vaktim geldi. Kızlarım bana sarılıyor, oğlum kapıyı açıyordu.

Hiçbir yere uğramadan bisikletçiye geldim. Orada bir pembe, bir mor ve bir mavi bisiklet beğendim ve dükkân sahibine göstererek “Bu bisikletleri benim için ayırabilir misin.” dedim. O da kabul etti. Ve yavaşça lokantanın yakınına geldim. İçimde çok kötü bir his vardı. Olacakları kim bilebilirdi ki? Bu hislerin yorgunluktan olduğunu düşündüm. Bugün lokanta fazla kalabalıktı. Ne kadar kalabalık o kadar iş demekti. Normalde çalışmaktan korkmazdım. Son zamanlarda biraz yorgundum. Başparmağım ve işaret parmağım arasında bir yara çıkmıştı. Canımı çok fazla acıtıyordu. Yine de bu acıyı hissetmemeliydim, çalışmam lazımdı.

Saat 4.17... Çok sarsıntı... Gittikçe çoğalan, hiç bitmeyecek gibi gelen bir sarsıntı... Kaçmaya çalıştım. Hem koşuyor hem düşünüyordum. Neler oluyor, çocuklarıma bir şey oldu mu, onları bir daha görebilecek miyim? Bana bir şey olursa onlara nasıl yetişirim? Hemen eve doğru koşmaya başladım, o kadar hızlı koşuyordum ki etrafımda neler olduğunu göremiyordum. Kalbim ağrıyor, kötü şeyler olacak hissediyordum. Ağlıyordum, nefesim kesiliyor, boğuluyordum. Yaklaştım, yaklaştıkça adımlarım geri geri gidiyordu. Kalbimdeki sancıyı suratımda bir tokat gibi yaşıyordum. Benim adım YILMAZ’dı ve galiba hayatım boyunca ilk defa bu kez yıldım. Çünkü benim yüreğim bu manzarayı görmeye dayanamıyordu. Evimiz yıkılmıştı, gördüğüm şey bana ızdırap veriyordu. Hayır bu olamazdı. Tüm hayatım bir beton yığınının altında yok olamazdı, olmamalıydı. Onlar benim ailemdi. İnanmadım, inanmak istemedim. Sağıma baktım, soluma baktım. Koşarak ailemi arıyordum. Yoklardı. Bağırıyordum, ağlıyordum gördüklerim karşısında kendimi suçluyordum. Şu an birinin çıkıp “çocukların burada” demesini istiyordum. Yok olmuyor, bulamıyorum... Lütfen, n’olur Allah’ım kaçmış olsunlar... Lütfen yaşasınlar. Biten nefesim ve yanan gözlerimle enkaza doğru koştum. Ellerimle betonları kaldırıyordum. Ne çare... Bağırıyorum “Neredesiniz yavrularım, hayat arkadaşım”. Ses yok. Ne yapacağımı bilmiyorum, bütün her şeyim kayboldum. Sakin olmaya

çalıştım . Aklıma direkt eşimi aramak geldi. Aldım telefonu, aradım, çalmıyor. Şebeke yok. Mesaj attım “Neredesiniz, iyi misiniz?” mesaj iletilmiyor. Ne yapacağım aklıma gelmiyor. Çocuklarım ölemezlerdi. Ben onlara daha bisiklet alamamıştım, onları son kez mutlu edememiştim. Artık enkaza bakamıyordum ve sadece gözlerimi kapatıp açınca bunların bir rüya olmasını diliyordum. Denedim olmadı. Koca bir beton yığını karşımda. Gözlerim yaşlı, ellerim nasırlı, ayakkabılarım yırtık. Kendimi suçlamaya başlıyorum. Ben nasıl biriyim, onları nasıl kurtaramıyorum. Ben daha çocuklarıma bir bisiklet almayı bile... Oturdum ve bekledim. Acaba yaşıyorlar mıydı, canları çok yanıyor muydu? Bazen tüm enkazı kaldırmaya gücümün yetebileceğini düşünüp, çocuklarıma bana seslendiğini hissedip koşarak enkazı kaldırmaya gidiyordum. Denerdim, olmazdı. Oracıkta yıkılırdım, ağlardım, ölürdüm... Gözlerim ilk defa bu kadar çok yaş akıtmıştı. İlk defa bu kadar çaresiz kalmıştım. Saatler sonra ekipler geldi, çalışmaya başladılar. Hayır, olamaz. Tüm ailem, tek servetim yok olmuştu. Sadece ağlıyor, kalbimi hissedemiyor, başımı duvarlara vuruyordum. Ve günler geçti, acım dinmedi. Artık çadırda bir başıma oturup onları düşünüyordum. Ben tek çocuktum. Kardeşlerim yok, annem ve babam vefat etmişti. Sığındığım tek liman çocuklarım ve eşimdi. Artık onlar da yoktu. Acıyla kıvranıyor, bir başıma oturuyordum. Çok özlüyordum çocukları, eşimi. Tâ birkaç gün öncesini, geçirdiğimiz anları, gözlerindeki ışıltıyı, yavrularımın BA-BA diyerek sarılmalarını özlüyordum. Onlar daha çocuktu.

Telefon şebekeleri çekiyordu. Ellerimle toprağa verdiğim eşimden bir mesaj gelmişti. Nasıl olabilirdi ki. Açtım, eşimin enkaz altına bana attığı bir ses kaydıydı ve yeni ulaşmıştı. Mesajda eşim ve çocuklarım ağlıyor. “Bizi kurtarın, n’olur” diyorlardı. Nefes alamıyordum. Artık ne yapacaktım. Ben kimim, ailem nerede? Sadece çadırda oturup yaşamayı kendime çok görüyordum. Ben nasıl bir adam, nasıl bir babaydım. Onları nasıl kurtaramamıştım. Ne yapacaktım artık. O kadar güçlü olan ben evlat acısıyla yıkılmıştım. Ve toparlanamayacağımı çok iyi biliyordum. Artık tüm umutlarım, hayatım, geleceğim bir gece vakti dakikalar içinde yok ol-

muştı. Sadece ben de değil benim gibi olan tüm babaların benim gibi ağlamaktan başka bir şeye güçleri yetmiyordu. Ben artık çaresiz bir adamdım. Çünkü bu hayattaki hazinemi kaybetmişim. Ve artık Yılmaz sadece bir isimdi.

***Merve Balcı-Şanlıurfa Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen-Muazzez Güneş**

Altı Şubat Felaketinde Bir Kahraman Melek Uluğ*

Korkmaz ailesi Hatay Antakya'daki üç katlı evlerinde mutlu mesut çay içip, sohbet ediyorlardı. Evin babası Ahmet Bey, eşinin yoğun ısrarları üzerine yeni bir televizyon almış ve yarın torunu Melis'in doğum günü olduğu için torununun çok uzun zamandır istediği oyuncak evi almıştı. Torunu bunu görünce çok sevinecek, o sevindiği için Ahmet Bey de sevinecekti. Ahmet Bey oğlu Toprak'la, Melis'in doğum günü için konuşurken telefonu çaldı. Arayan Ankara'da oturan büyük kızı Deniz'di. Ahmet Bey işleri dolayısıyla görmediği kızını çok özlemişti. Telefonu kocaman bir gülümsemeyle açtı. Aldığı televizyonu büyük bir heyecanla kızına gösterdi. Kızının beğenmesi onun için önemliydi. Uzun süre konuştular. Ahmet Bey, Deniz'e ne zaman geleceğini sordu. Onu özlediğini her zaman söylerdi ama hiçbir zaman kızına ne zaman geleceğini sormazdı. Çünkü kızı çalışıyordu ve sırf o kızını özledi diye kızının işini yarım bırakıp da Ankara'dan Hatay'a gelmesini isteyemezdi. Ama bilmediği bir şey vardı. Deniz, ailesini çok özlediği için yedi Şubat'ta yıllık iznini alıp Hatay'a gidecekti. Fakat sürpriz yapmak istediği için daha bir sürü işi olduğunu, yakın zamanda gelemeyeceğini söyledi. Deniz bunları söylerken annesi Selma Hanım da gelmişti. Konuşulanları duyunca Ahmet Bey gibi o da çok üzülmüştü. Ahmet Bey kızının üstüne daha fazla gitmemek adına konuşmayı kısa tutup telefonu kapattı. Tabi telefonu kapatırken kızına sevdiğini

söylemeyi de unutmadı. Ahmet Bey'in iki kızı vardı ve ikisine de çok düşküdü. Deniz'in aksine küçük kızı ve oğlu Hatay'da yaşıyorlardı.

Korkmaz ailesi, her sabahki gibi yeni bir sabaha uyanacaklarını düşünerek uyudular. Ertesi gün Melis'in doğum günüydü. Toprak, eşi ve kızıyla babasının evinde kaldılar. Topraklar salonda, Ahmet Beyler de hemen onların yanlarındaki odada uyuyorlardı. Saatler sonra büyük bir gürültü içinde şiddetli bir sarsıntıyla uyandılar. Hatay'da sürekli deprem olduğu için buna alışıklardı. Ama bu seferki deprem başkaydı. Sarsıntı durmuyordu. Melis bağırma çağıra ağlıyor, Toprak babasına sesleniyor, Toprak'ın eşi Esmâ kızına sarılmış depremin durmasını bekliyordu. O sırada Ahmet Bey ve Selma Hanım yan odadan onların yanına geldi. Ahmet Bey her deprem olduğunda yaptığı şeyi yaptı. Oğluna, gelinine ve torununa sarıldı. Adeta onlara bir koruma kalkanı oluşturdu. Eşine seslenip yanlarına gelmesini söyledi. Selma Hanım onlara yetişemeden bina daha fazla dayanamadı ve çöktü.

Hatay perişan bir haldeydi. Sadece Hatay değil Kahramanmaraş, Adıyaman, Gaziantep, Malatya, Kilis, Şanlıurfa, Adana, Osmaniye, Diyarbakır ve Elâzığ da çok kötü durumdaydı. O an durumun ne kadar korkunç bir vaziyette olduğundan kimsenin haberi yoktu. On bir il tam 7,7 şiddetinde sarsılmıştı. Her yerde enkazlar ve enkazların içinden yardım çığlığı atan insanlar vardı. Evlerinden çıkmayı başaranlar asla kurtulduklarına sevinemiyorlardı çünkü kurtulan insanların sevdikleri, enkaz altında kalmıştı. Herkes bir koşuşturma halindeydi. Yolları kapatan enkazlardan dolayı arabalar gidemiyordu. Hava buz gibiydi. Şebeke yoktu. Kimseden haber alınamıyordu.

Ahmet Bey oğluna, gelinine ve toruna adeta siper olmuştu. Sırtının üstünde kocaman bir beton parçası vardı. Ahmet Bey'in bu fedakârlığı ailesine bir yaşam üçgeni oluşturmuştu. Selma Hanım'ın da durumu pekiyi değildi. Bacaklarının üstüne kolon parçası düşmüştü ama hepsinin bilinci açıktı. Toprak; babasına neden kendisini siper ettiğini, onun bir süper kahraman olmadığını söyledi. Ahmet Bey gülüm-

süyordu çünkü ona göre baba olmak, ailesini ne pahasına olursa olsun korumak demektir. Şu an canı pahasına ailesini koruyor, kendisine göre babalık yapıyordu. Ahmet Bey'in durumu kötüydü ve gitgide daha da kötüleşiyordu. Buna rağmen torunu daha fazla korkmasın diye ona sürekli gülümsüyordu. Bunun bir oyun olduğunu, birazdan biteceğini söylüyordu. Toprak ona kendini yormaması gerektiğini söylese de Ahmet Bey aldırış etmiyordu. Belki de öleceğini hissederek son saatlerini gülümseyerek geçirmek istiyordu. Birkaç saatin sonunda Ahmet Bey artık konuşamıyordu. Yüzündeki gülümseme ne olursa olsun silinmiyordu. Çünkü o bir babaydı ve hiçbir şeyden korkmazdı. Onlar enkaz altında yaşam savaşı verirken kızları çoktan enkaz başına gelmişti.

Hatay'da yaşayan kızı Cansu, eşi ve üç yaşındaki oğluyla beraber binadan çıkmayı başarmıştı. Binadan çıkar çıkmaz ablası Deniz'i aramıştı. Deniz, duyar duymaz Ankara'dan Hatay'a gelmişti. Gelmesi hiç kolay olmamıştı ama ailesi söz konusuydu. Kızların ilk aşkları babaları olurdu. Deniz'in de ilk aşkı babasıydı. Çünkü onun babası onunla hep arkadaş olmuştu.

Babasını kaybetmek demek en iyi arkadaşını da kaybetmek demektir. Yol boyunca saatler önce babasının "seni seviyorum" diyen sesi kulaklarında dönüp durmuş ve hüngür hüngür ağlamıştı. Babasıyla ve ailesiyle olan anılarını hatırladıkça buruk, gülümsüyordu. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Malzemeler yetersizdi, betonlar insan gücüyle kaldırılamayacak kadar ağırdı. Deniz ve Cansu ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı ancak ailelerini kurtarmaya yetmiyordu. Ahmet Bey ve Selma Hanım'dan ses gelmiyordu. Toprak artık dayanamıyordu. Babasını ve annesini kaybetmeyi düşünmek dahi istemiyordu. Hayattaki en büyük destekçileri onlardı.

Enkaz altındayken de depremler oluyordu. Deniz ve Cansu yavaş yavaş umudunu kaybetmeye başlıyordu. Deprem olalı neredeyse on bir saat olmuştu ama o kadar çok depremde vardı ki ekipler yetişmekte zorluk çekiyorlardı. Deniz, derin düşünceler içindeyken üzüntüden boğulduğunu

hissetmeye başladı. Kafası belki biraz dağılır düşüncesiyle etrafındaki insanlara yardım etmeye gitti. Her yer feryat eden, yardım ıgıllıkları atan ve ağlamaktan bitap düşen insanlarla doluydu. Bir babayla kızı köşede oturmuş birbirine sarılmışlardı. Küçük kız ağlamaktan şişmiş gözlerini kapatmış ve başını babasının sıcak göğsüne yaslamıştı. Babası yanında olsaydı Deniz'e de böyle sarılırdı. Ağlasa da gözleri şişse de babasına sarılan kız Deniz'e göre çok şanslıydı. Onun adına çok sevinmişti Deniz. Çünkü babasının sıcak kolları arasındaydı.

Enkazlarına arasında geziyordu Deniz. Biraz daha ilerledi. Enkazın başında oturan bir baba daha gördü. Bu baba az önce gördüğü babadan biraz daha farklıydı. Çünkü kızına sarılması gerekirken enkazın içinde olan kızının soğuk ve hareketsiz ellerini tutuyordu. Kızın üstüne kolon düşmüştü. Sadece eli dışardaydı. Baba kızının elini öyle sıkı tutuyordu ki asla kızını bırakmaya niyeti yoktu. Ona masallar anlatıyor, onunla sohbet ediyordu ama kızı çoktan son nefesini vermişti. Deniz bu görüntüden de çok etkilendi. Ağlaya ağlaya yoluna devam etti. Biraz daha yürüdü Antakya'nın yıkılmış, ceset kokan, buz gibi sokaklarında. Ama bu sefer Hatay tanınmayacak haldeydi. Deniz bile çocukluğunun geçtiği sokakları tanıyamıyordu.

Derin düşünceler içinde gezerken hava kararmıştı. İlk gün bitmişti. Hatay'da hâlâ yeterli bir yardım yoktu. San ki Hatay karşıda kıyının olmadığını bile bile kulaç atan insanların ıgıllıklarıyla kurtulmayı bekliyordu. İkinci güne girmişlerdi fakat hâlâ kurtaramamışlardı. Deniz ve Cansu'nun neredeyse umudu tükenmişti. O an gönüllü bir ekibin onlara yaklaştığını fark ettiler. Cansu yalvararak onlara koşmaya başladı. Gönüllü ekip saatlerce uğraştı. Yirmi altı saat sonunda kanayan ellerinin acısına ve soğuk havaya rağmen umutlarını kaybetmeden çalışmaya devam ediyorlardı. Toprak ve ailesini sağ bir şekilde kurtarmayı başarmışlardı ama Ahmet Bey ve Selma Hanım daha fazla dayanamamış, son nefeslerini çocuklarının isimlerini sayıklayarak vermişlerdi.

Deniz ve Cansu ağlamaktan şişmiş gözleri, buz gibi elleri ile mecalsiz bir halde, onları son yolculuklarına uğurladıktan sonra uzun ve bitmek bilmeyen bir yolculukta hayatın acı gerçekleriyle karşılaşmak üzere yeni rotaları olan Ankara'ya doğru yola koyuldular. Yedi kişilik araçta yürekleri çığlık çığlığa, dilleri susarak ilerlerken Toprak, fısıltıyla karışık bir sesle söyleniyordu: "Evladının ayağına taş değse yüreği yanan babalar beton yığınları altında kaldılar."

***Melek Uluğ-Okulu: Eyyübiye Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen: Ömer Karadeniz**

Filistinli Olmak

Malva Şeyğ*

Ben Filistin'de bir babayım. Şifa Hastanesi'nde hem bir doktor hem bir baba hem de bir insan olarak görevimi yerine getirmeye çalışıyorum. Ama aynı zamanda her an yıkılıyorum. Bir sabah yaralanan çocukları tedavi ediyordum. Çocuklar elimde can çekişiyordu. Görevimin imtihan günündeyim sanki. Sedyede yalnız başına kalan çocuğu gördüm. Yardımına koşan ilk kişi ben olmuştum. Ellerimden sıkı sıkı tutuyordu. Sanki ellerimle hayata tutunuyor gibiydi. Çocuk: “Annem nerede?” Diye sorunca cevap veremedim. Çocuk, annesinin saç tellerini avcunda sıkıca tutuyor, bir tutam saçla kendisini teselli ediyordu. Çocuk ağlayarak tekrar: “Annemi istiyorum.” dedi. Bu sorulara artık alıştım. Buraya gelen her çocuk ne yazık ki anne ve babasını istiyor ama bulamıyordu. Anne ve babasını unutturmaya, onu teselli edecek şeyler yapmaya çalışıyordum ama teselli edecek hiçbir şeyim yoktu. Çünkü ailesi artık yoktu. Yarasını kontrol ederken ismini sordum: “Mustafa.” dedi. Ben de adımlı söyledim. Onunla tanıştığıma memnun, gülümsedim. Mustafa günden güne iyileşiyor, bu beni çok mutlu ediyordu. Bir hastamı daha kurtarmıştım.

Şifa Hastanesi hastalarla doluyor, hastanenin her yerinden çığlıklar yükseliyordu. Ama bomba sesleri her defasında bu çığlıkları belli bir süre bastırıyordu. Sonra bir hasta daha geldi. Hastanın sesini duyunca sanki kulağımda eşimin sesi yankılandı. “Umarım o değildir, ne olur o olmasın.”

Diye geçiyordu içimden. Doktor arkadaşım hastayı benden saklıyordu. Ne yazık ki sakladığı oğlumdu. Durumu hemen anlamıştım ama her şey için çok geçti. Oğlum Yusuf'u o sedyede görünce hastanedeki çığlık seslerini duyamaz hale gelmiştim. O an bir doktor değil, oğlunu kaybetmiş çaresiz bir babaydım sadece. Kelimeler anlamını yitirmişti. O an hastanede benim gibi birçok baba vardı. Çok acı görmüştüm ama böyle bir acıyı daha önce yaşamamıştım. Oğlumun ellerini tuttum, soğuktu. Isıtmaya çalıştım ama... Doktor arkadaşım beni sakinleştirmeye çalışıyordu. O sırada Mustafa bizi izliyordu. Çektiğim acıyı anlıyor gibiydi. Yanıma geldi. Ellerimden tuttu. Elimden tuttuğu an içimde bir umut uyanırdı. Başını okşadım. Gözyaşlarım buğday sarısı saçlarını ıslatıyordu. O an ikimiz için de çok acıydı. Mustafa'nın oğlum olmasını istedim. Yusuf'un yerini tutacaktı, emindim. Zaten onun da kimsesi kalmamıştı. Ben de ona baba olmaya hazırdım. Filistin'de kapanan hayat defterlerinin yerine, yeni defterler açılıyordu. Her şeye rağmen açılmaya devam edecekti. İnanıyordum.

***Malva Şeyğ-Okulu: Eyyübiye Anadolu Lisesi
Danışman: Ömer Karadeniz**

Yarım Kalmışlık

Simge Ergin*

Bu sabah da ter içinde uyanmıştı Serhat. Yine kâbuslar görüyordu. Ama bu seferki başkaydı. Bu kez babasına sarılıp onu kokladığını da görmüştü. Yıllar sonra ilk defa bu kadar iyi hissediyordu. Sanki babasına gerçekten sarılmış ona yeniden kavuşmuş gibiydi.

Serhat 17 yaşında genç bir çocuktü. Dokuz sene olmuştu babasını kaybedeli. Yıllardır onun özlemiyle kavruluyordu. Gördüğü her rüya onun yarasının kanamasına sebep oluyordu. Rüyadan her uyandığında onu yeniden kaybediyordu. Oysa bu son rüya uzun sürmüş biraz da olsa mutlu olmuştu. Babası onu her zamanki gibi öperek uyandırmıştı.

O gün kahvaltı yapmak üzere mutfığa geçtiler. Annesinin buram buram lezzet kokan sucuklu yumurtasını görünce gerçekten uyandığını hissetti Serhat. Her şey çok güzel gidiyordu. Taki komutan Emre arayana dek. Öznur ve Serhat sabırla konuşmanın bitmesini bekliyordu. Ve nihayet Ali konuşmayı bitirip telefonu özenle masaya bıraktı. Yüzünden bir sorunun olduğu anlaşılıyordu. Öznur “Ne oldu Aliciğim?” diye sordu. Ali çaresiz bir şekilde “Göreve çağırıyorlar.” dedi. Serhat meraklı bakışlarla bir annesine bir de babasına bakıyordu. “Yine birkaç günlüğüne değil mi?” diye sordu Öznur. “Hayır Hanım, bu sefer öyle değil ne zaman döneceğim belirsiz.” diye karşılık verdi Ali. Öznur buz kesti. Çünkü daha önce ne zaman döneceği belli olmayan bir görev gitmişti ve Öznur diken üstünde yaşamıştı. Üstelik o zaman Serhat kundakta bebektü ama şimdi az da olsa akli eriyordu ve sürekli babasıyla ilgili sorular soracaktı. Öznur “Ne zaman yola çıkacaksın peki?” diye sordu yine. “Yarın, sabahın ilk ışıklarında gitmem gerekiyor.” diye yanıtladı Ali.

Sonra herkes kahvaltısına döndü ve uzun bir sessizliğin ardından Öznur birden hıçkırarak çıktı mutfaktan. Ali de “Oğlum sen burada otur kahvaltını yap ben birazdan geleceğim.” diyerek karısının arkasından gitti. Öznur başını bacaklarının arasına almış ağlıyordu. “Öznur biliyorum çok zor ama bu defa oğlumuz Serhat da var ve ona bir şey belli etmemen gerekiyor. Onun için dik durmalısın. “ diyerek sakinleştirmeye çalıştı. Öznur gözü yaşlı, kocasına baktı ve bir anda sarılıp omzunda ağlamaya devam etti. Sonra “Bana sapaşğlam geleceğine söz ver.” dedi...

“Söz Öznur’un söz. Allah izin verdiği sürece ben yine geleceğim .” demişti Ali. Saatler sonra Ali, oğluna sınıksık sarılıp öperek yatağına götürdü. Serhat, olacıklardan habersiz her akşam olduğu gibi babasının yanağına bir öpücük kondurup yatağına girdi. Ali odaya girdi, Öznur’un yardımıyla valizini hazırladı. Ve artık gitme vakti gelmişti. Öznur’un gözyaşları sel olmuştu. Ama artık yapacak bir şeyin olmadığını o da biliyordu. Sıkıca sarıldılar, kapıya doğru ilerlediler. Birbirlerine son defa baktıklarından habersiz vedalaştılar. Öznur Serhat’ ın “baba” diye seslenişiyle uyandı. Uyuyakalmıştı dün gece. “N’oldu oğlum diyerek Serhat’ın odaya girişini izledi. Serhat’ın babasının nerede olduğunu sormasıyla Öznur ağlamaya başladı. “Babanın işi çıktı yavrum ve uzun bir süre gelemeyecek” dedi. Serhat sorular sormaya devam etti. Annesi birden bağırmasına başladı. “ Bu konu hakkında başka bir şey sorma “ diyerek odayı terk etti. Serhat neye uğradığını şaşırılmıştı. Kayıp biriymiş gibi hissetti kendini. Sararmış yaprakların dallarından ayrıldığı resmi zihninde canlandı aniden.” Neden bu resim? Neler oluyor? İçimdeki bu hüznün neyin nesi? “diye düşündü ve gözyaşlarını tutamadı, koşarak odasına girdi.

Öznur, oğluna yaptığı çıkıştan dolayı kendini suçlu hissetti. Yanına gitti. “ Serhat’ım, baban asker biliyorsun. Ama bildiğin gibi sadece silahı olan bir asker değil. Vatanını canı pahasına koruyan beklenmedik her anda göreve çağrıldığında koşarak giden bir asker. Ve şimdi de vatanını korumaya gitti, ne zaman döner ben de bilemiyorum. Seni seviyorum babanın dönmesini beraber bekleyeceğiz. “

Serhat babasının onu görmeden gitmesini anlayamıyordu. Kendisini yeterince sevmediği hissine kapılmıştı. Yoksa neden ona veda etmeden gitsin ki? Birbirine benzeyen günler geçip gidiyordu babası gelmiyordu. İki gündür kocasından haber alamayan Öznur boğulacak gibi oluyor bunu oğluna yansıtmamak için var gücüyle savaşıyordu. Eşinden haber alamadığından bu yana dört koca gün geçmişti. Dört nefes alamadığı gün. Sabahın erken saatlerinde telefon titreşimiyle yataktan fırladı. Arayan Emre Komutan idi. Öznur Komutanın sesini duyduğunda yüreğinin sıkıştığını hissetti. Telefonu kapatmak bu anın öncesine gitmek istedi. Duyacaklarından çok korkuyordu.” Öznur beni duyuyor musunuz ” diyen Emre Bey’in sesiyle yeniden irkildi. “Evet, eşiniz üç gündür kayıptı çok üzgünüm bugün...” dediğinde Öznur telefonu elinden düşürüp “ Hayır” diye bir çığlık attı. Yer, ayaklarının altından kayıp gitti. Serhat ne olduğunu anlayamamıştı. Sese doğru koştuğunda yerde annesini bulmuştu. Komşular çığlık seslerine gelmişti. Öznur’un başına toplandılar. Komşuları Neriman Teyze,” Öznur kızım Allah sabır versin” dediğinde olayı anlamıştı küçük kalbi. Babası gitmişti bir daha geri gelmemek üzere. Bu ağırlığı o küçücük bedeni nasıl kaldıracaktı. Baba, kelimesini bir daha söyleyemeyecekti. Babasıyla geçirdiği anlar gözünün önünden akıp gitti. Dünyanın en çaresiz, en güçsüz, en yalnız insanıydı.

Üstünden onca zaman geçmesine rağmen geçmişin acısı hâlâ tazeydi. Acılara alışılıyordu hani? Bu yalanı ona kim söylemişti sahi? Alışmak bir yana babasının yokluğu her gün kendisinden bir parça eksiltiyordu. Serhat yarım kalmıştı. Sekiz yıldır kimsenin alnını öpmesine izin vermiyordu. Geceleri gördüğü kabuslarda her gün yeniden babasını kaybediyordu, belki de her gün biraz daha eksilmesi bu yüzdendi. Onu yaşama bağlayan tek şey ise babasının vatanına duyduğu sevginin aynısının kendi yüreğinde olmasıydı.

***Simge ERGİN- Haliliye- Şanlıurfa Anadolu Lisesi
Danışman öğretmen -Muazzez Güneş**

Baba Defterim Bitti

Semra Ekinci*

Saat dört buçuk olmak üzereydi. Usulca çekti ağır yorganı üzerinden. Tarlaya gittiği zamanlar giyerdi eski püs-kü pantolonu ve yırtılmaya ramak kalmış gömleğini. Hanımı ona kahvaltılık olarak yoğurt, zeytin, peynir ve ev ekmeği getirdi. Yorgun bedeni hiçbir şey yemek istemiyordu. Gözü sıcak yatağına kayar gibi oldu ama hemen silip attı o ayartıcı düşünceyi zihninden. Tarlada yapması gereken bir ton iş varken uyumayı düşünemezdi. Daha sulama yapılacak, fıstık ağaçları budanacak ve birkaç borunun yeri değiştirilecekti.

Bomboş, donuk ve çoğu zaman ilgisiz olan gözleri-nin bembeyaz çatlaklarla dolu duvardaki üzeri tozlarla kaplı eski saate çevirdi. Yola çıkmak için henüz erken olduğunu düşündü. Haberlere bakacaktı. Kumandayı hemen yan tara-fında derin bir uyku içinde yatan oğlunun elinden aldı.

Çizgi film kanalını değiştirip bir haber kanalı üze-rinde durdu. Biraz gündeme baktıktan sonra televizyonu kapattı. Odada oğlu birden dikkatini çekti. Kızları ondan korkup çekindiği gibi oğlu da ondan epey bir çekinirdi. İçini parçalayan bir duygu barındırırdı oğlu yeşil gözlerinde. Kü-çümseme. Bir şeyler yedikten sonra merdiven basamakların-dan inip traktörün yanına gitti ve yakıtını doldurup tarlaya gitti. Tarlada işlerini bitirdiğinde saat 19.00 olmuştu. Eve dönmesi gerekiyordu. Kış ayazı yorgun ve yaşlı bedenine vuruyor, geceyi andıran çehresi kırışıyordu.

Bitkin bir halde eve ilerlerken birden oğlunun defte-rinin bitmiş olduğunu hatırladı. Oğlu, aldığı notlardan dolayı değil uçak yapıp arkadaşlarına attığı için defteri bitiriyordu.

Ama bir baba olarak oğlunun kimselere muhtaç kalmasını istemezdi. Hem oğlu defteri görünce sevinecekti. Hem de küçümseyen ve acıyan gözleri karşısında görmezdi. Oğluna ne zaman ki o bakışların ağırlığı altında ezilse kendi babasına olan bakışlarını hatırlardı. Babasının tavırları aklına gelir, içi burk olurdu. Babasına karşı takındığı o düşmanca tavırlarını ne zaman hatırlasa kendi oğluyla olan ilişkisini gözönünde bulundururdu.

Eve girdiğinde onu yoğun yemek kokusu karşıladı. Oğlu, mutfak kapısının girişinde ürkek ve mağrur bakışlarla babasını karşıladı. Babasının kıyafetleri çamurlu ve nemli idi. Oğlundan bir söz almıştı asla onun kaderini yaşamayacaktı. Babası poşeti usulca ona uzattı. Oğlu sevinçle ona sımsıkı sarıldı. Babanın içinini şevkat ve merhamet duygusu kapladı. Yemekten sonra haberleri açmışlardı. Her zamanki gibi ailecek televizyon karşısında toplanmışlardı. Büyük kız tavan kanı çaylarını getirmişti. Televizyon'un önünden geçmişti. Haberde büyük harflerle şöyle yazıyordu: 'Gazze'de insanlık dramı' sunucu, Sunucu; . "İsrail'in zalimliği yürekleri sızlattı, bombalanan hastane enkazı altında bir baba canını dişine takarak kızını kurtarmaya çalıştı. işte yürekleri parçalayan o görüntüler..."

Kızını kurtarmak için kahramanca mücadele eden bu yiğit babaya bakmak ona kendi babalığını sorgulatıyordu. Acaba ben çocuklarım için böyle bir şeyi yapar mıydım? Oturma odasında karısının sıkıntılı nefes alışverişlerinden ve iki bir vah, vah garipler demesinden başka bir şey duyulmuyordu. Birdenbire kendi babasını sorguladı. Babası onun için böyle bir fedakârlığı yapar mıydı? Kendi babasına ait hatırladığı tek şey dolu gözleri, çatık kaşlar ve ifadesiz bakışları idi. Babası ona sevgiye ve şefkate dair hiçbir şey göstermemişti. Beraberken geçirdikleri tek zaman traktörle yaptıkları yolculuklardı. Traktör tümsekten geçerken beşik gibi sallanırdı. Bu sarsıntılar ona uğursuz bir deprem sarsıntısını anımsatırdı.

Şimdi düşününce babasından pek bir farkı kalmamıştı. Aynı bakışlar, aynı kıyafetler ama farklı zamanlar. Annesine dair hatırladığı şeyler ise yoğun bir sis bulutu için-

de kalmış bir yol kadar belirtisizdi. Hatırladığı tek şey annesi öldüğünde ağıt yakan kadınların “ah vah!” sesleriydi. Kadınlar, onu kollarından çekip kucaklamışlardı. Kaybettiği anne kokusunu unutmamak için kadınların kokusunu derince içine çekiyordu. Saat epey geç olduğu için pijamalar giyilmiş yataklar hazırlanmıştı. O da tıpkı diğer herkesin yaptığı gibi yorganı kaldırıp döşeğe uzanacağı sırada televizyon karşısında uzanmış oğlunu fark etti ve oğlun mindere yatırıp üstünü örtükten sonra kendisi de derin bir uykuya dalmıştı. Rüyasında yine on yedi yaşındaki haline dönmüştü babasıyla birlikte yine bir traktörün üstünde tarlaya ilerliyorlardı. Traktör birden gereğinden fazla sallanmaya başlamıştı, birden bire tüm bedenine yayılan bir korku virüs misali kendini gösterdi çığlık ve feryat sesleri kulaklarını doldurdu karısı onu dürtüyor kalkmasını söylüyordu: Yorganı üzerinden çeker çekmez koşar adımlarla merdivenlere yöneldi avluda küçük oğlunu göremeyince içeri girdi ve oğlunu kucağına aldı. Masum nasıl da her şeyden habersiz uyuyordu tam merdivenleri inip kurtulacakları sırada tüm ev kurtulma umuduyla birlikte yıkıldı acı kaburgalarından geçip etini deliyordu. Birinci gün cesaret karanlık mahzenlerde can verdi ikinci gün ise aklı çıldırmış gibi oğlunu kurtarın.! diye bağırıyordu. Üçüncü gün ise umudunu ağına siper ettiği bedeni özündeki ruhu kaybetmişti. Ama çabalarının boşa gitmediğinden habersiz ölmeden önce fon fon sorusu şuydu doktor hanım sizce bir gün bu yş içindeki topraklarda çiçekler filizlenir mi? Yıllar sonra çocuk kahramanının mezarına gitti tek fark artık çocuk olmaması idi onun kostümleriyle onun yanındaydı gözleri dolu bir şekilde çamurlu pantolonu, gömleği ve kişiyle ağzından şu sözcükler çıktı baba defterim bitti kalk...

***Semra Ekinci- Eyyübiye Ayhan Şahenk MTAL.
Danışman Öğretmen: Emine Çidem**

Yolumda Açan Çiçek

Cemile Sultan Balan*

Aylardır beklendiğim gün gelmişti. Bir başka âlemin bekleme odası olan bu dünyaya gözlerimi açmıştım. Babamın ilk çocuğu olarak büyük bir sevinçle beklenirken eli kolu olmayan bir bebek olarak doğmuştum. Babamın beni kucağına aldığı zaman tek kelime etmeyişi ve büyük hayal kırıklığı ile bana baktığını anlamak zor değildi. Annem ise babamın bana vermediği sevginin yerini doldurmaya çalışıyordu. Günler gelip geçiyordu babam benim durumuma sabretmiyordu. Babam bir süre sonra asla kabul etmediği beni ve kanadı kırık annemi bir mektup yazarak terk etmişti. Aslında babam bugün değil benim doğduğum gün bizden gitmişti. Bu mektup bu yokluğu bu terk edişi, sadece yalnızlığımızı somutlaştırmıştı. Annemle yalnız kalmamız hayatımızdaki hiçbir şeyi değiştirmemişti. Biz zaten hep tek başımızaydık. Annem bana bakmakta gitgide zorlanıyordu.

Bu yükü hafifletmek ve yalnızlığımızı azaltmak için yeniden evlenmek zorunda kalmıştı. Annem bizim için iyi bir şey mi diye düşünürken, evlendiği Hasan amcanın umulmadık şekilde bana gösterdiği merhametle karşı karşıya kalıyordu. Ben annem dışında kimsenin bana şefkatle bakmaya tenezzül etmediğini düşündüğüm bu dünyada beni pamuklara saran bir üvey babam olmuştu. Böylece yeniden doğduğumu hissediyordum. En büyük hayalim okula gitmekti. Bunu öz babamın korkusundan dile bile getirememiştim. Hasan amcanın bana açtığı kapılardan biri de okula gitmekti. Beni her gün sırtında götürüp getiriyordu, bense okuldaki dersten çok arkadaşlarım için gidiyordum. Evden çıkmadan önce sadece annemle muhatap olan ben, yaşıttım

olan arkadaşlarımla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Derslerle alakam yoktu. Annemle babam bunun farkındaydı ama beni hayata bağlamak, koparmamak için her şeyi yapıyorlardı onlar için bu bir sorun değildi. Ama ben bu fedakârlıklara karşılık vermek istiyordum. Benim için bu kadar yükü üslenen bir aileye daha fazlasını vermek istiyordum. Evet, okulda eğleniyordum ama onları gururlandırmalıyım. Teneffüslerde kara kara bu iki kolu olmayan faniden ne beklenirdi diye düşünüyordum. Kendimi küçük görmek istemiyordum ama gerçek buydu. Teneffüslerde arkadaşlarımla gülüp konuşmak yerine bir süre bunu düşünmeyle meşgul olmuştum. Bunu fark eden arkadaşım yanıma gelip bana yardımcı olmak istediğini söyledi. Arkadaşım bana aklındaki güzel fikirden bahsetti. Resim yapalım hem yarışmalara da gireriz diyerek heyecanla bana anlattı. Önceleri dalga geçiyor sanmıştım ama bir süre sonra böyle olmadığını anladım. Hemen son süratle çalışmalara başladık. Arkadaşımın bana verdiği motivasyonla iki, üç ay çalışmalara devam ettim. Sandığım kadar kolay olmamıştı. Artık bırakmak istiyordum. Benim on on beş dakika çizdiğim bir çember onların dört beş saniyesini alıyordu.

Eşyalarım eksikti. Bunları düşündükçe bırakmak istiyordum. Bunu dile getirdiğimde Hasan amcanın yüzündeki hüznü görmüştüm ama o benim gibi pes etmemişti. Ertesi gün o yoklukta elinde boya, fırça, tuvalle içeri girdi. Arkasından ise tanımadığım bir adam... Bunları görünce içimde kelebekler uçuyordu. Hasan amca bu yokluğun içinde biriktirdiği parayı benim bir gülümsemem için feda etmişti. Büyük bir sevinç ve kahkahanın ardından hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım ama bu da sevinçtendi. Hocamla çalışmalara başlamıştım. Hasan amcanın önceden zor durumlar için biriktirdiği parayı benim için harcadığı aklıma geldikçe daha bir hırsıyla çalışıyordum. Resim yarışması için resmimi hazırlıyordum. Günlerce odadan çıkmayıp özene bezene hazırladığım resmim hazırды. Güzelce paketleyip hocama teslim etmiştim. Her şey çok güzel gidiyordu. Günler geçmiyordu ki sonuçlar açıklansın. Sonunda sonuçlar gelmişti. İşte bek-

lediğim sonuç! Birinci olmuşum. Hasan amcaya verdiği emeklerin karşılığını vermek benim için en önemlisi idi.

Birkaç gün sonra evimize, üstünde altın harflerle yazılı ismim olan bir plaket ve arkasından takım elbiseli adamlar gelmişti. Gözlerimin içi dolu bir halde plaketi aldım. Flaşlar patlıyor, resimler çekiliyordu. Adamlar gittikten sonra Hasan amca yanıma çökerek alınma bir buse kondurdu. Bu sevinci ona yaşattığım için benimle gurur duyuyordu.

O gece mutluluktan uyuyamamıştım. Ben bunları şu an sizlere yirmi yaşında bir yazar olarak yazıyorum. Resimden yazarlığa nasıl geçiş yaptım dersanız şuradan başlayabilirim:

Ben resim yarışmasına hiç katılmamışım. Hasan Amca ben üzülme diyen bana plaket yaptırmış. Arkadaşlarından takım elbise giyip gelmeleri için rica etmiş. Bende bu heyecanla kendimi başka dallara atmış, yazarlıkta kendimi bulmuştum. Şu anda da ekmeğimi buradan kazanıyorum. Ve her şey kötü gittiğinde dahi, çok dertlendiğinizde dahi unutmayın gidecek daha çok yol var. Her yeri gördüm dediği zaman bile insan öyle tuhaf şeylerle karşılaşılıyor ki bu dünyada...

Sevdiklerinizi yanınıza alıp hız kesmeden gaza basın. Bazı çiçekler zamansız açar. Herkes o çiçeğin zamansız açtığı için öleceğini söyler ama o çiçek inatla direnir çünkü ona göre çiçek açmanın zamanı yoktur. O çiçekler baharı getirenlerdir ve en çok o çiçekler dayanır kışlara... Yanlış zaman diyenlerle değil; Hasan amca gibi yolunuza çiçek açanlarla devam edin.

***Cemile Sultan Balan- Karaköprü Hatice Kübra KAIHL
Danışman Öğretmen : Sultan Kanlıpınar**

İki Hece Dört Harf

İkranur Tuncel*

Ahmet, sabah dört sularında yatağının sallanmasıyla uyandı. Deprem olduğunu anlaması ve uyanıp ayaklanması bir oldu. İlk aklına kızı geldi. Koşarak yanına gitti. Ancak kızı yıkıntılar arasında kalmıştı. Gözlerini araladığında bayıldığını anladı. Neye uğradığını şaşırды. Biraz soluklanıp içerdeki toz ve beton yığınınına baktı. Zihni allak bullaktı ama hatırladığı tek şey vardı: Kızı Duru... Yanında değildi, o da enkazda olmalıydı. Ona seslenip durdu. Dakikalar ve saniyeler birbirine karışmışken küçük bir çocuğun ağlamasını duydu. Betonu yumrukladı, bulunduğu durumdan ayaklarıyla taş yığınını tekmeledi. Duru henüz bir yaşındaydı .Ahmet, Duru'nun annesi Firuze'yi kızının doğumunda kaybetmişti. Oradan çıkmak zorundaydı. Çünkü o bir babaydı; güçlü olmalı, kızını kurtarmalıydı.

Biraz soluklandı, etrafına bakındı; küçük bir delik gördü sağ üst köşesinde. Umutsuzluğu bir kenara bırakıp içeri sızan gün ışığına yöneldi, kendini çaresiz hisseden her insan için bir umut kapısı vardır diye geçirdi içinden. Hele bir de babaysanız. Küçük deliği elleriyle araladı, tekmelemeyeceği kadar yüksekte olduğundan büyük bir taş alıp boşluğu büyüttü. Çıkabileceği kadar geniş değildi ama yardım isteyebilirdi. Yanından aldığı küçük taşı delikten dışarı fırlatıp bağırmaya başladı. Yaklaşık bir saat boyunca yakınlardaki Duru'ya seslenerek onu kontrol etmeyi ihmal etmeden yardım isteyip durdu. Sol ayağının yanındaki taşı aldı eline, oldukça yorulmuştu ve bağırımdan sesi kısılmıştı, susamıştı. Buna rağmen tuttuğu küçük beton parçasını dışarı fırlattı. Bir ses duydu: “Ah ayağım!” Komşusu Yunus'tu

konuşan kişi. Avazı çıktığıınca bağırarak : “Yunus, sen mi-sin? Yardım et, Ahmet ben!” “Enkazın içinde kaldık.” Sesi duyan Yunus, Duru’nun da durumunu öğrendikten sonra hemen yardım çağırmaya gitti. Ahmet oldukça yorgundu, dizlerini kırıp yere oturdu, uyumamak için zor direniyordu. Yaklaşık yarım saat sonra onları buldular ve bir saat içinde enkazdan Duru’yu da Ahmet’i de çıkarmayı başardılar.

Oldukça yorgun olan adamın yaptığı ilk şey kızını kucağına almak oldu. Kendisinden önce kızına suyunu içirip bir şeyler yedirdi. Kendisi de karnını doyurduktan sonra bir süre çadırdaki dinlendiler. Ahmet dönüp Yunus'a: “Gördün mü Yunus? Daha bir gün önce kızımın evimde oturuyordum, şu anda ise sadece ben ve kızım varız.” dedi. Evli ve bir çocuk babası olan Yunus yüzünü arkadaşına çevirdi. Ahmet ekledi: “Ama binlerce kez şükürler olsun, ne kadar da şanslıyız. Biz babayız, Yunus. Çocuklarımız var, mutluyuz, sağlığımız sıhhatimiz yerinde. Evimiz maddeten yıkılmış olabilir ama biz babayız; evimiz, biz ve ailemiz neredeyse oradadır.” dedi. Beraber ayağa kalktılar, yapacakları şeyi Yunus'un eşi Ayşe'ye anlatıp çocuklara göz kulak olmasını ondan rica ettiler. Ayşe de bunu seve seve kabul etti. Bugün onlar kurtulmuştu ama enkaz altında bir sürü insan vardı ve iki arkadaşın yapacağı şey o insanlara yardım etmek olacaktı. Ahmet konuştu: “Baba... İki hece, dört harf... Kelime anlamına hayat kaynağı diyebiliriz. Hayatınız boyunca, ömrü yettikçe yanınızda olan insanlar... Zorluklara göğüs geren, maddi manevi destek olan kişi... Bana kalırsa, birinin babanız olması için biyolojik olmasına gerek yoktur. Beni amcam büyüttü, babamı çok küçükken kaybettim ve amcama hep baba dedim. Onu öyle bildim. Zaman buldukça mezarını ziyarete giderim. Baba olmak çok güzeldir, değerlidir, zordur ama bir o kadar da huzurludur. Depremde, savaşta, iyi günde, kötü günde ne olursa olsun ailesinin yanında olmaktır, dedi.

İki arkadaş, sadece kendi çocuklarına değil birçok insana hayat olmak için yola çıktı.

***İkra Nur Tuncel-TOBB Fen Lisesi
Danışman Öğretmen: Mehmet Nacar**

Görünmeyen Fedakârlıklar

Merve Su Kara*

Herkesin hayalidir iyi bir babaya sahip olmak. Ben zaten öyle bir babaya sahiptim ama sonradan bunun farkına vardım. Neden mi?

Annesi vefat etmiş ve bütün sorumlulukları babası üstlenmiş bir babanın kızıyım ben. Babamın mesleğinden dolayı küçüklüğümden beri çok dışlanan bir çocuktum. O yaşlarda hiç arkadaşım olmadığı için bunun sebebinin babamın mesleği olduğunu düşünüp ondan nefret ederdim. Yine o günlerden bir gün veli toplantısı oldu ve babam okula geldi. Gelmesinden rahatsızlık duyuyordum çünkü hayatımdaki tüm olumsuzlukların nedeninin babam olduğunu düşünüyordum. Yine bir sıkıntı çıkacağından ve beni rezil edeceğinden korkuyordum. Korktuğum şey başıma gelmişti. Babam işten geldiği için çöpçü kıyafetleri ile tam karşımda duruyordu. Babamın yanına gitmek istemiyordum. Arkadaşlarım babamı gördükten sonra aralarında gülmeye başladılar. Babamın yanına gitmek zorundaydım. O sırada öğretmenim babamı konuşmak için yanına çağırdı. Ben de yanında bulunmak istemediğim için lavaboya gittim. Lavaboda bir müddet durduktan sonra öğretmenimin benim hakkımda babama ne anlattığını merak ettiğim için sınıfa doğru yürümeye başladım. Tam içeri girecektim ki babamın titreyen bir ses tonu ile öğretmenime bir şeyler anlattığını duydum ve dinlemeye karar verdim:

Babam bana hiç yansıtmadığı aile durumumuz hakkında konuşuyordu. Maddi olarak ne kadar kötü durumda olduğumuzu ama benim eğitimim için kazandığı paranın büyük bir miktarını harcadığını söylüyordu. Maddi duru-

mumuz yetmezmiş gibi bir de annemin vefatının beni kötü etkilediğini; ona beni teselli etmesi için bile yaklaşmasına izin vermediğimi anlatıyordu. Daha fazla dinlemeye dayanamayıp gözyaşları içinde babama doğru koşup sarıldım. Babam benden böyle bir hareket beklemediği için şaşkınlık içinde o da bana sarıldı. Ben orda kendime bir söz verdim. Artık onun için çalışacaktım. Onu bu zorlu hayattan kurtarıp rahat bir yaşam sunacaktım.

Dersler konusunda pek başarılı olamadığım için okuldan mezun olduktan sonra bir iş yeri açmak istiyordum. Aslında ne dükkânı açacağımı da tam bilmiyordum. Babam evde yaptığım tatlıları çok beğenirdi ve her zaman elimin bu konularda lezzetli olduğunu söylerdi. Okulu bitirince bir pastane açmaya karar verdim. Maddi durumumuz iyi olmadığı için bir yakınımızdan borç istemeyi düşünüyordum o sırada aklıma annemin bana zor zamanlar için yadigâr bıraktığı bilezikler aklıma geldi ve onları sakladığım yerden çıkardım ve sattım.

Artık küçük de olsa bir iş yerimiz kazanç kapımız yani pastanemiz vardı. O sırada babam da emekli olduğu için bana dükkânda yardım ediyordu. Beraber çalışmak onu çok mutlu ediyordu. Belki de hayatım boyunca babamın bu kadar mutlu olduğunun yeni fakına varıyordum ve o ne zaman mutlu olursa ben de mutlu oluyordum. Bana her baktığında gözlerindeki gururu görüyordum. Benim ona karşı olan nefretime rağmen onun hâlâ benim yanımda durarak beni desteklediği için gurur duyuyordum.

Artık gururlu bir babanın gururlu bir kızıydım.

***Merve Su Kara-Karaköprü Hatice Kübra Kız AİHL
Danışman Öğretmen: Zeynep Avcı**

Sevginin Timsali

Yasemin Deveci*

Bir babanın görevi sadece çocuklarına hakikati öğretmek değildir. Baba demek çocukların dalına tutunduğu, gölgesine yaslandığı koca bir çınar demektir. Çocukların hayatı boyunca rol model aldığı kişi demektir. Tıpkı Zeynep'in babasını rol model aldığı gibi.

Sıcak ve yoğun geçen bir günün ardından sonunda okuldan çıkmıştı. Birden karşısında babasını görünce şaşkınlıkla ona doğru yöneldi. Tatlı bir tebessümle “babacığım” diyerek ona sıkıca sarıldı. Babası; “canım kızım seni bugün okuldan ben almak istedim, sana anlatacağım şeyler var” deyince Zeynep şaşkın bir ifadeyle “peki babacığım” dedi ve ardından yola koyuldular. Yolda giderken, babası Zeynep’e “okulun nasıl geçti?” diye sordu. Zeynep ise yorucu ama güzel bir gündü diye cevap verdi. Usul usul yolda ilerlerken önlerine kocaman ve uzun merdivenli bir yokuş çıktı. Babası Zeynep’e bakarak “işte sana göstermek istediğim şey buydu.” deyince Zeynep şaşkın şaşkın babasını izlemeye başladı. Babası; “Zeynep ’cim şimdi beni can kulağıyla dinlemeni istiyorum” dedi. Ardından konuşmasına devam etti. “Bak canım bu merdivenler hayatta karşılaşacağın her bir zorluğu ve mücadeleyi simgeliyor. Sen her bir basamağı çıktığında bir zorluğun daha üstesinden geleceksin ve bu çıktığın her basamakta hayatına yeni şeyler katarak ve kendini geliştirerek yoluna devam edeceksin” diyordu. “Eğer bu karşılaştığın zorlu basamaklarda vazgeçip pes edersen merdivende tekrar en alt noktaya gelirsin ve bu senin için hiç de iyi olmaz. İşte hayatını da bu merdivene benzetmeni istiyorum diye devam etti. Zeynep babasına doğru dönerek “babacığım anlattığın

şeyleri anladım fakat neden şu an anlattığımı anlayamadım” dedi. Babası Zeynep ‘e dönerek “babalar her zaman çocuklarının iyiliklerini isterler. Onların her yaşta ve nasıl olursa olsun hayatta hep mutlu olmalarını isterler. Benim şu an anlattığım şeyleri biraz daha büyüdüğünde anlayacaksın canım” diyerek eve doğru yola koyuldular. Eve dönüş yolunda Zeynep babasının anlattıklarını dinlerken eve nasıl vardıklarını anlayamadı bile. Vardıklarında yorgundu. Dinlenmek maksadıyla odasına doğru yöneldi. Ödevlerini yaptıktan sonra saatin geç olduğunu fark edip yatağına geçti. Babasının bugün anlattıklarını can kulağıyla dinlemiş fakat bir anlam verememişti. Odasından çıkıp salona doğru sessizce ilerlede. Babası oturmuş kitap okuyordu.

-“Babacığım” dedi sessizce. “Bugün anlatmak istediklerini çok iyi dinledim fakat hala neden bir anda bunları anlattığımı anlayamadım” dedi. Babası sıcak bir tebessümle olduğu yerden doğrularak bak canım kızım hayatta her zaman biz annen ve baban olarak yanında bulunmayabiliriz. Senin karşılaşacağın zorlukların üstesinden gelebilmen için sana bugün bu durumu biraz daha somutlaştırarak anlatmak istedim” dedi. Zeynep, sıcak ve sessiz bir gülümsemeyle babasına sıkıca sarılarak “işte şimdi anladım, anlatmak istediklerini” dedi ve “iyi geceler” babacığım diyerek tekrar odasına döndü. Gece yarısı bağırmalar ve çığlıklar arasında derin bir uğultuyla uykusundan uyanmış ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde etrafa bakınıyordu. Evet, o gece büyük bir deprem olmuştu. Belki de ailesini gördüğü son gündü. O gece babasının ne dediğini şimdi çok iyi anlıyordu.

Bir kız çocuğu için hayatta örnek alacağı ilk kişi şüphesiz ki babasıdır. Babalar çocuklarının gözlerinde onların kurtarıcı melekleridir. Bu meleklerin anlatmak istediklerini bazen anlamlandıramasak da onlar her zaman ne olursa olsun her şekilde dimdik ayakta durarak çevrelerine örnek ve model olmak isterler. Babanın anlamı fedakârlık, sevgi, sabır ve güzelliştir aslında. Yüreği güzel tüm babalara...

***Yasemin Deveci- Karaköprü-Kübra Kız AİHL
Danışman Öğretmen: Sultan Kanlıpıçak**

Eylül'ün Dramı

Zühre Bayram*

Kaç ölü var diye bir ses duydum. Uyandığında beni sedye ile ambulansa taşıyorlardı. Bana ne olmuştu? Annem ve babam neredeydi? ‘Etrafımızdaki kişiler de kimdi? Aklimda tek soru vardı. “Ne olmuştu?” Ne olmuştu da bu insanlar tuhaf tuhaf bana bakıyordu. Sanki biri ölmüş gibi telaşlıydılar?

İçlerinden birisi “iki kişi efendim” diyerek konuşuyordu. İki kişi kimdi? Sonra konuşmaya devam etmişlerdi. Başka birisi “yazık, kız on altı yaşında öksüz ve yetim kaldı.” Kimden bahsediyorlardı. Acaba benden mi bahsediyorlardı. Ben mi hem yetim hem öksüz kalmıştım. Pek emin değildim, şu an aklımdaki tek şey neden bacağımın acıdığı idi. Sağlık görevlisi olacak birisi yüksek sesle “kızın bacağına çabuk müdahale edin, yoksa kesilebilir.” demişti. Ambulans görevlisi “hastahaneye, hastahaneye... Hadi çabuk olun.” diyordu. Eminim bu sefer benden bahsediyorlardı. Çünkü bacağımın ağrısı gittikçe ağrıyordu ve kesilecekti...

Kafamda bir ton soru ve halen olayı kavrayamamıştım. Peki, neden bunları duymama rağmen konuşamıyordum. Niçin gözümü açamıyordum. Doktor olduğunu tahmin ettiğim birisi, “ameliyathaneyi hazırlayın.” deyip yanıma gelmişti. Bana bir şeyler söylüyordu. Uyanıktım, ona öylece baktım. En son “iyi misin” deyince ağzım çözüldü. Doktora, odadakilere ve oradaki herkese “Ne oldu, neden buradayım?” dedim. “Hastanedesin canım, büyük bir kaza geçirdin, seni hastaneye kaldırdık. Ne yazık ki bacağın” dedi ve sustu doktor. “Evet bacağım” dedim sesimi yükselterek. O sustu.

Evet evet söyleyin bacağımla ne oldu? “ Canım yanıyordu ve bağırıyordum. Tam kalkmak isterken yine canım şiddetli yandı ve yatağımdan birden geriye döndüm. Çünkü kalkmayacaktım. Konuşmaya başladım “Bacağımla felç kaldı” ama geçecek dedi. Öylece kaldım. O anda hayatımın şokunu yaşadım. Sonra gözümde bir damla yaş akıp gitti. Üzülme, dedi. Ben varım yanında, annen babam öldü ama ben varım.” Ne ne! Ne dedin sen. Annem babam öldü mü” dedin, bağırarak “annem babam ölmüş. Olamaz, yalan söyleme, yalan söylüyorsun, yalancı!!!

Hemşire çok acımasızdı. Daha olayı anlamamışken, kavramamışken... Nasıl da bana yalan söyleyebilirdi. Nasıl “ne yazık yavrum! Annem babam kazada öldü. Biliyorum yalan söylediğimi sanıyorsun ama yalan söylemiyorum. Ne olur bana kızma. “Ne diyordu anlamıyor, asla anlamıyordum. Daha bacağımla kesilmesi olayını kavramamışken. Bu yalanı niye söylüyordu” “ ünlem! diye bağırdım” yalan söylüyorsun ve odaya bir doktor girdi. Beyaz saçlı, kırışık yüzlü, yüzünde eskiden kalma yara izleri vardı. Ardından iki hemşire daha içeri girdi. Beni tutmaya çalıştılar. Sinirliydim, hem de çok sinirliydim. Bana nasıl yalan söyledilerdi. Annemler diğer odadaydı biliyordum.“ yalancılar“ diyerek onların elinden kendimi kurtarmaya çalışıyordum. O esnada doktor serumuma bir ilaç enjekte etmişti. Ondan sonra yavaş yavaş gözüm kapanmaya başladı ve ondan sonrasını hatırlamıyordum, uyumuştum...

Çok sonradan üçüncü şahsın anlatımıdır...

Doktorlar ve hemşireler Eylül’ü zar zor sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu arada Eylül, annesi ve babasının öldüğünü bilmiyordu. Önce ona, anne ve babanız felç kaldığını söylediler. Eylül, acı için sakinleşirken iki saat sonra uyanmıştı. Bu olanların hepsini bir anlığına unuttu ve annesini çağırdı“ Anne kahvaltayı hazırladım“ dedi. Sonra gözünü tamamen açtı ve “hepsi gerçek miydi“ diye bağırdı. Ağlıyordu “Anne baba siz gerçekten öldünüz mü? Hani Almanya’ya gidecektik. Eylül ağlayarak konuşuyordu. Ama yavaş yavaş, her şey yerine oturacaktı. Ve Eylül intikamını alacaktı...

Eylül’ün anlatımıyla olaydan bir gün önce...

“Eylül! Hadi kızım babanla bavulları aşağıya indirin” tamam anne babamla birlikte indirdik, bugün çok mutluyum. Çünkü Almanya’ya gidecektik birkaç günlüğüne. Annem ve babamla ilk tatilimizdi. Annem de babam da polisti. Sürekli operasyonlarda olduğu için ben de komşularda kalıyordum. Keşke anneannem olsaydı da ben de onların yanında kalsaydım. Ama bugün bunları düşünmenin vakti değildi. Çünkü Almanya’ya gidecektik “sen mi araba süreceksin yoksa ben mi süreyim.” Babam, “ben süreceğim tabii ki sen sürmeyi bilmezsin.” Annem “hadi oradan, ben daha iyi bilirim.” diyerek gülüşmüşlerdi. Her zaman kavga etmeye başladıkları zaman gülüşürlerdi. Sonra ben de gülüşmelerine katılırdım. “Arabayı ben süreceğim” laflarına katılmış, hepimiz kahkaha atmıştık. En son annem dayanamayıp “hadi o zaman gidelim şu Almanya’ya, kim sürecekse sürsün, demişti. “ben ...”

Günümüz...

Uyandığımda beş dakika sonra odaya hemşire giriydi. Nedense bu hemşireden nefret etmiştim. Bana doğruları söylemediği içindi galiba. Evet, hemşire artık nefret ettiğim kişilerdendi. Elinde yemek getirmişti yemeği “komidinin üzerine koydu sonra o, büyük masalardan getirdi, yatağımı düzeltti ve yemeğimi masanın üzerine koydu. Hemşire yemeği bana yedirecekti. Sanırım kaşığı çorbanın içine koyup ağzıma koyacaktı. Ben ise onun beklemediği bir şey yapmışım. Ani bir refleksle yemek tepsisini fırlatmış ve bana olan biten her şeyi anlat demiştim. O bağırmış ben de bağırıştım. Daha sonra sakın ol,anlatacağım demişti. Yanıma sandalyeyi çekti ve anlatmaya başladı” Eylül’cüğüm öncelikle bana kızma. Suçum yok, sadece anlatacağım.” dedi. “Tamam, anlat” dedim.

“Duyduğuma göre siz, tatil için Almanya’ya gidecekmişsiniz. Bunu duyunca gözümden bir damla yaş aktı. “Evet, biliyorum devam et. “Emin misin? Anlatırsam daha da kötü olabilirsin, dedi. Gözyaşlarım giderek artıyordu. Hayır, anlat dedim. Yüksek sesle sona kadar devam etti. “Tam Türkiye sınırından uzak bir yere varmıştınız ki bir kamyonet arabınıza arkadan çarpmış. Kamyonet sürücüsü size çarptık-

tan sonra ortalıktan kaybolmuştu. Şimdi polisler her yerde onu arıyor. Hatta polisler senden birkaç bilgi almak için buraya gelmişti. Ama biz senin iyi olmadığını söyledik. İki saat sonra tekrar geleceklerini söylediler. Birazdan gelirler, dedi. Hemşire, Eylül’le konuşurken kapı açıldı, polisler gelmişti. Hemşire odadan çıktı ve polisler için bir sandalye daha getirdi. Polisler, Eylül’ün yanında oturdular. “Nasılsın Eylül” demişti polislerden kadın olanı.

“Nasıl olabilirim, çok kötüyüm. Annem ve babam ölmüş. Bana nasıl olduğumu mu soruyorsunuz.” Cevabını vermişti polislere. Çocukluktan gençliğe adım atığı bir zamanda anne babanın kaybı onu çaresiz bırakmıştı. Eylül’ü sormaya gelen polisler de hem meslektaşlarını kaybetmişlerdi hem de Eylül için aynı anda anne babasını kaybetmenin empatisini kurmuşlardı.

“Olay nasıl gerçekleşti bize anlatabilir misin?” ve annemle ve babamla Almanya’ya gidecektik.” Dedim. Bir anda lafımı bölüp başka soru sordu “babam ve a...”

Adam, oysa onun ölümü de benim elimden olacak, demişti Eylül. Polislere adamın yüzünü de hatırlamadığını söylemişti. Hâlbuki yüzünü hatırlıyordu. O anki kızgınlık ve sinirle Eylül kendi içinde intikam ateşi harlıyordu. Ama polisler de yeter ki bana anne babamın katilini bulun, onun cezasını ben vereceğim, demişti. O adam, Eylül’ü kimsesiz bıraktığından beri hayatının baharı sonbahar olmuştu. Eylül için sadece şu kelime kutsaldı. “İntikam, intikam.”

***Zühre Bayram-Bozova Atatürk Barajı ÇPAL.
Danışman Öğretmen: Fethiye Çetiner**

Cehalet ve Feraset

Özlem Kılıç*

1977 yılıydı. Urfa'yı zifiri bir karanlık gibi cehalet bulutu sarmıştı. “Töre” adı altında kızları hor görüyorlar, erkeklerin omuzlarına küçük yaşta tonlarca yük bindiriyorlardı. O zamanlarda yaşamını sürdüren, gelir kaynağını hayvancılık ve tarımla elde eden Zeyniler köyü mensupları da bu cehalete gömülmüştü. Kızlarını gömmüyorlar fakat hizmetçi gibi kullanıyorlardı. Erkekleri ise daha küçük yaştan itibaren kendi yaptıkları işlerin bir bölümünü yapmakla görevlendiriyorlardı. Her iki cinsiyetin de ortak yönü, belli bir yaştan sonra evlendirilmeleri idi. Keza bu yaş sınırı kızlarda daha on beş, on yedi, erkeklerde ise on dokuz yirmi üç yaş aralığında değişiyordu. Kaldı ki bu yaşta evlenen kızların evlendikleri kişiler çoğu zaman onlarla aynı yaşta olmuyordu. Sevdikleri olsa bunu söyleyemez, ailelerine ise itiraz etmeye cesaret edemezlerdi. İşte bu sistemde yüzyıllardır süre gelen cehalet, töre adı altında normalleştirilmişti.

Urfa'nın Zeyniler köyünde yaşamını devam ettiren Mustafa Çetin'in ailesi de bu cehalete mahkûmdu. Çetin ailesi beş kişilik çekirdek aileden oluşuyordu. Mustafa ortanca çocuktü. Henüz sekiz yaşındayken çobanlıkla görevlendirilmişti. Dedesi, amcası, dayısı ve babası ne derse onu yapıyordu, yapmak zorundaydı. Sabahtan akşama kadar koyun ve keçileri otlatıyordu. Zeyniler köyünde her erkek çocuğun hayatı böyleydi.

Okul hayatı iki yıl sürmüştü. Lakin bu iki yıllık eğitiminde çok başarılı bir öğrenciydi. Hele ki Matematik ve Türkçe derslerinde. İkinci yılın sonunda babası, “Artık büyüdün, işlerin bir ucundan tutmanın zamanı geldi.” Diyerek

onun eğitimine son vermişti. Ablası Sena ve kardeşi Zeynep de böyleydi. Her biri çok başarılı birer öğrenciydiler ama babalarına karşı gelemedikleri için okul hayatları çok kısa sürmüştü.

Babası Bekir Bey ve muhtarın arası çok iyiydi. Muhtarın kızı evleniyordu ve ne olursa olsun babaları o düğüne gidecek, ailesini de götürecekti. Gittiklerinde kız kardeşlerinin evde hizmetçi muamelesi görmesi yetmezmiş gibi oradaki herkese kendileri de hizmetçilik ediyorlardı. Tüm köy halkı oradaydı. Ablası Sena oradan oraya koşuşturuyor, herkese ikramlardan buyuruyordu. Zeynep ise geline nedimelik yapıyor, onunla yakından ilgileniyordu. Düğün zamanı tüm köy ahalisi çok mutluydu. Düğün bittikten sonra herkes evine dağılmıştı. Kızlar kadar Mustafa da çok yorulmuştu. Tüm köylülerle ve damat tarafıyla haftayı gezerek geçirmişti. Eve gelir gelmez herkes uykuya dalmıştı. Ertesi sabah babalarında bir tuhafılık vardı. Hiç olmadığı kadar sakin ve neşeliydi. Mustafa dayanamayıp sordu: “Bu güler yüzünüzü neye borçluyuz baba?”

-Ne olsun, bizim muhtarın kızının düğününde muhtarın akrabalarından biri bizim kızlardan birine görücü gelmek istiyor.

-Kimmiş bu akrabalar?

-Muhtar Bey'in abisi ve kardeşi.

-Ne? Abisi ve kardeşi mi? İyi de baba, onlar benden bile büyükler. Nasıl...?

-Sana sormadım, dedi.

Her zamanki gibi son derece aksi ve huysuz bir tavır takınarak:

-Benim kızlarım istediğim kişiyle evlenecekler!

Mustafa, epey sinirlenmişti. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Ablası henüz yirmi iki, kardeşi ise on sekiz yaşındaydı. Onları isteyenlerin biri kırk diğeryse otuz sekiz yaşındaydı. Kızlar haberi alınca deliye döndüler ve çok üzüldüler. Babaları neden böylesine düşüncesizdi. Babaları kızlarına sormasa da kızlar ilk kez “Biz evlenmeyeceğiz baba.” demeye cesaret ettiler. Babaları bu saygısızlığa karşı eline ilk gelen şeyi fırlattı. Zavallı kızları akşama kadar döv-

dü. Mustafa ve annesi ne yaparlarsa yapsınlar elinden alamıyorlardı. Kızlar bu işkenceye daha fazla dayanamayıp kabul ettiler. Çünkü babaları az daha dövmeye devam etseydi öleceklerdi.

Aradan on yedi yıl geçmişti. Kızlar evlenip yuva kurmuşlardı. Babaları bu süre zarfında ölmüştü. Mustafa ise o gece babaları kız kardeşlerini acımasızca döverken, kızların evlenmeyi kabul etmesi üzerine bu “töre” saçmalığına dayanamayıp köyü terk etmişti. Anneleri bu üzüntüye dayanamamış vefat etmişti. Mustafa şehre yerleşmiş, eğitim alıp üniversite okumuştur. Öncelikle kendine iyi bir kariyer yapmış sonra âşık olduğu kızla evlenmişti. Üç kız çocuğu olmuştu. Onlara çok değer veriyor, her zaman şefkat gösteriyordu. Mustafa, çocuklarının geleceğinin kız kardeşlerinin geçmişi gibi olmaması için çok çabalıyordu. Cehaletten uzak durmaları için hem o hem karısı ellerinden geleni yapıyorlardı. Onları her konuda eğitiyor, doğruyu yanlıştan, helali haramdan ayırma kabiliyeti kazandırmak için hiçbir şeyden kaçınıyorlardı. O hiçbir zaman babası gibi cani olmadı. Töreyle kurban edilecek başka bir kızın olmadığını kendisine her zaman hatırlattı.

***Özlem Kılıç- Eyyübiye Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen: Ömer Karadeniz**

Baba

Songül İlingi*

Soğuk bir kış sabahıydı. Nisa, yarım saat önce uyan-
sa henüz kendine gelememişti. İliklerine kadar işlenen so-
ğuktan yorganına sıkı sıkı sarılmıştı. Geceleri rahat uyuya-
mıyordu. Her an bir korku ve endişe ile uykusu bölünüyor-
du. Nisa ne yaşamıştı böyle? Hemen söyleyeyim. Üzerinden
“6 Şubat Depremi” geçti; yani “Asrın Felaketi”. O, tüm
ailesini kaybettiği için şu an bir yetimhanede kalıyor. Zor
olsa da hayatına devam ediyordu.

Görevlilerin uyarmasıyla Nisa apar topar yataktan
çıktı, elini yüzünü yıkadı. Daha sonra kahvaltı için yemek-
haneye indi. Her gün farklı kişiler geliyordu oraya. Kimisi
ondan küçüktü. Gelenleri gördükçe daha da çok üzülüyor,
içinde tarif edilemez bir hüznün birikiyordu. Kahvaltısını
yaptıktan sonra battaniyesine sarılarak hava almak için dışarı
çıktı. En köşedeki kamelyada tek başına oturan bir kız çocu-
ğunu gördü. Arkadaş canlısı olmasa da yanına oturdu.

-Merhaba, diye seslendi ona.

-Merhaba, diye cevap verdi kamelyadaki küçük kız.

- Adın ne? dedi. Nisa, küçük kızın gözlerinin içine bakarak.

-Lidya, dedi küçük kız.

Nisa kendinden küçük olan bu kıza uzun uzun baktı. Ko-
nuşmasını sürdürmek istedi ama söze nasıl başlayacağını
bilemedi. Burada olmasının sebebi belliydi. Kendisi gibi
onun da bir ailesi yoktu. Buraya nasıl geldiğini merak edi-
yordu cesareti toplayıp sordu:

-Neden buradasın?

-Trafik kazasında bütün ailemi kaybettim, dedi Lidya.

Nisa, Lidya'nın depremi yaşamamış olmasına içten içe se-
vindi. Çünkü kendisi ailesinin ölü bedenleriyle saatler ge-
çirmişti. Kurtarılmayı bekleyen bir depremedeydi. Kendisi
kırk sekiz saat sonra gelen bir mucizeydi. Haberlerde öyle

bahsedilmişti kendisinden. Ama ailesinin kurtarılamamış olması, hayatına onlar olmadan devam edecek olması, onun için en zor şeydi. İki kız bir müddet uzun bir sessizlik içerisinde kamelyada oturmaya devam etti. Sonra birden Lidya, Nisa'ya dönerek:

-Sen neden buradasın? diye sordu.

-Ben de depremde bütün ailemi kaybettim, diye cevap verdi Nisa.

Lidya, haberleri çok takip etmese de konuşulanları duyuyordu. Nisa'yı teselli etmeyi düşündü ama bunun bir yolu olmadığını biliyordu. Sözcükler, etkisiz kalırdı çünkü böyle durumlar için. Bundandır ki bir şey söylemedi. Sadece elini Nisa'nın elinin üzerine koydu. Sonra bir anda Nisa'ya dönerek babasından bahsetmeye başladı.

-Sen de babanla çok iyi anlaşır mıydın? dedi.

Nisa, böyle bir soru beklemiyordu. Nisa için kardeşleri ve annesi bir yana babası bir yanaydı. Çünkü babasının en kıymetlisi oydu. Üç erkek kardeşten sonra tek kız çocuğuydu ailesinin. Babasının prensesiydi o. Deprem gecesi babası onun yanına gelerek saçlarını okşamış ve yeni eğitim- öğretim dönemi için başarılar dilemiş ve cebinden çıkardığı okul harçlığını sehpasının üzerine bırakmıştı. Ama Nisa o sabah sarsıntıyla uyanmış ve okula gidememişti. Babasının ona:

-“Nisa, kızım iyi misin?” diye koşar adımlarla gelişini ve sımsıkı sarılışını üstüne düşecek olan beton parçasının babasına gelerek onu kurtarışını asla unutmuyacaktı. Nisa o karanlık yerden bir yandan da çıkmak istemiyordu. Çünkü biliyordu bu babasıyla geçirdiği son dakika ve saatlerdi. Her kız çocuğu için babası bir kahramandır. Nisa için bu gerçekten böyleydi. Onun hayatını kurtaran babasının fedakârlığıydı. Nisa bu soru karşısında aklından geçen bu olaylar üzerine uzun bir süre cevap veremedi. Cümlelerini toparlamaya çalıştı ve Lidya'ya dönerek:

-Evet, diyebildi güçlkle.

-Peki sen, dedi?

Lidya anlatmaya başladı. Annesi onu doğururken vefat etmişti. Annesini hiç tanımamıştı. Bu yüzden Lidya için babası bir babadan fazlaydı. Babası yokken ona babaannesi bakı-

yordu. Kaza günü aklına geldi birden. Önde babaannesi oturuyordu. Babası maaşını yeni almıştı ve onu çarşıya alışverişe götürüyordu. Sonrasında freni tutmayan bir tırın üstlerine geldiğini fark eden babası direksiyon hâkimiyetini kaybederek yolda savrulmuştu. Kendisi arkada olduğu için çok zarar görmemişti. Ama babaannesi ve babası ağır yaralıydı. Babaannesi nefes almıyordu. Babası ise kesik kesik bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Nisa bunları duyduğu zaman Lidya'nın annesiz büyümesine çok üzüldü. Zaten anne sevgisi ile büyümemiş birinin babasını da kaybetmesi çok büyük bir kayıptı. Babasının son sözleri şu olmuştu Lidya'ya:

-“Sen çok güçlü bir kızsın, ben olmasam da hayatta her şeyi başarabilirsin. Sana inanıyorum ve seni çok seviyorum,” demişti.

İki kız kamelyanın soğuşunda bunları konuşmuştu ve birbirlerinin acılarına ortak olmuşlardı. Lidya ve Nisa yetimhane yönetimiyle konuşarak aynı odada kalmak istediklerini söyleyip birbirlerine arkadaş olmuşlardı. Artık Lidya için hayata tutunabileceği bir arkadaşı vardı. Kendinden küçük olan Lidya'ya bir abla gibi yaklaşmıştı Nisa. Sabahları beraber kahvaltı yapıp yine o kamelyada oturup saatlerce sohbet ediyorlardı. Bazen birlikte geziyorlar ve mutlu olabilecekleri etkinlikler yapıyorlardı. Hayat yine de devam ediyordu onlar için. Ama ne zaman bir baba ve kız görseler el ele, ikisi de aynı anda birbirlerinin ellerini tutuyor ve bu acıya her gün daha güçlü bir şekilde göğüs gererek hayata tutunmaya çalışıyorlardı.

***Songül İlingi -Ceylanpınar Muratlı ÇPAL
Danışman Öğretmen: Nuran Demirkaya**

Asker Muhammed Batur*

Zengin bir ailenin çocuğu olan Mehmet, bir gün televizyonda bir asker dizisine denk gelmişti. Bu asker dizisinden çok keyif alan Mehmet dizi bitince asker olmayı hayal etmişti. Bu hayaliyle yatıp kalkan Mehmet zamanla gelecekteki mesleğinin asker olacağına karar vermişti.

Bu kararından dolayı annesi ona kızıyormuş. Ama Mehmet annesinin uyarılarına karşı duyarsız kalmıştı.

Bir akşam ailesi ile yemekten babasına:

-Baba ben asker olmak istiyorum.

Babası:

-Oğlum ne işin var senin askerlikle?

Mehmet:

-Baba ne olur izin ver, ben hem vatanıma hizmet etmek istiyorum. Ben askerliği çok seviyorum.

Babası Mehmet'in bu ısrarlarına çok kızmış. Oğlunu yersiz bir ısrar ve çocukça bir düşünce içinde olduğunu düşünüp sinirlenmiş. Oğluna dönüp:

-Oğlum biz varlıklı bir aileyiz, otur işte oturduğun yerde, ne yapacaksın askerliği?

Mehmet ağlayarak yemek masasından kalkıp odasına gitti. Askerlik hayalleri kurarak uykuya daldı. Sabah uyandığında okul için hazırlanmaya başladı. Dizide grdği askerlerin düzen ve tertibini taklit ederek tüm işlerini nizami bir şekilde yapmaya çalışıyordu. Mehmet, babasının onay vermemesinden dolayı konuyu iyi bilen birisine açmayı ve ondan fikir almayı düşündü. "Bunu bilse bilse ğretmenim bilir" diyerek öğretmenine sordu.

-Öğretmenim asker olabilmek için ne yapmalıyım?

Öğretmen:

-Mehmet; senin MSÜ adında bir askeri okul sınavına girmen lazım. Sınavı kazandığında Milli Savunma Üniversitesine yerleşip eğitimini alacaksın. Daha sonra asker olarak mezun olur ve görevine başlarsın.

Mehmet:

-Öğretmenim ben MSÜ sınavına ne zaman girebilirim?

Öğretmen:

-Bu sınav her yıl yapılır ve on ikinci sınıfa giden yirmi bir yaşın altındaki öğrenciler girebilir.

Mehmet:

-Sağ olun öğretmenim verdiğiniz bilgi için.

Okul zili çalıp eve doğru yola koyulan Mehmet yolda bir askerle karşılaşır. Yanına gidip:

-Asker abi sana bir sorum olacak. Asker olmak güzel mi?

Asker:

-Bak delikanlı asker olabilmen için güçlü olmalısın. Bu güç sadece fiziksel güç değil zihinsel, bedensel ve ruhsal olarak güçlü olmak. Bunun yanında vatanını herşeyden çok sevmelisin. Asker olmak güzeldir, gurur vericidir. Yani vatanını seven herkes asker olabilir.

Mehmet:

-Sağ ol abi iyi günler.

Eve varınca babasıyla yine konuşan Mehmet; Baba neden benim asker olmama izin vermiyorsun? Diye sordu.

Babası;

-Oğlum ben senin zarar görmeni istemiyorum, korkuyorum Asker olup şehit olmana dayanmam. Lütfen başka bir hedef seç kendine ve bırak artık bu asker olma hevesini.

Mehmet, babasına şöyle cevap verdi;

-Baba ben çok istiyorum asker olmayı. Kaderimizde ne varsa onu yaşayacağız. Ben vatanıma asker olarak hizmet etmek istiyorum.

Babası;

“Tamam Oğlum! Sen derslerine çalış, sınav zamanı geldiğinde o zaman düşünürüz.” diyerek geçiştirdi.

Mehmet'in sınavına henüz bir sene varmış. Mehmet bir sene boyunca çok çalışıp emek vermiş ve sınav zamanı gelince sınava girmiş ve sınavdan çok yüksek bir puan almış. Sınavdan sonra eve gelmiş ve babasıyla yeniden konuşmuş Ancak babasının tepkisi önceki gibi yine sert olmuş.

Babası şöyle demiş;

“Oğlum ben seni o kadar okutup büyüttüm. Senin askerde şehit olmanı göze alamam. Onun için askerlik mesleğini seçmene izin vermiyorum, demiş.

Mehmet, babasının cevabı üzerine kızgın bir şekilde odasına geçip uyumuş. Bir gün babasından gizli bir şekilde askeriye başvuru yapmış ve başvurusu kabul edilmiş. Ancak babasının haberi olmadığı için çok tedirgin olan Mehmet gideceği üniversitenin yöneticisiyle görüşüp babasını ikna etmesini istemiş. Yönetici, Mehmet'in bu teklifini kabul etmiş ve Mehmet'in babasını arayarak; Merhaba ben Milli Savunma Üniversitesinin Yetkilisi;

Sizinle yüz yüze görüşmemiz gerekiyor üniversitemize gelebilir misiniz? Oğlunuz Mehmet hakkında konuşacağım sizinle, demiş.

Mehmet'in babası durumu anlamış ve yetkiliyle görüşmek üzere Üniversite'ye gitmiş. Üniversite yetkilisi, Mehmet'in babasıyla oturup biraz sohbet etmiş ve daha sonra Mehmet'in asker olmak istediğini söylemiş. Ardından Mehmet'in babasına şöyle sormuş;

-Neden oğlunuzun asker olmasına izin vermiyorsunuz? Mehmet'in babası şöyle cevap vermiş;

-Komutanım; Ben oğlumun asker olup şehit olmasını göze alamam. Ben oğluma da söyledim bunu ama o aldırış bile etmedi. Yönetici şöyle dedi;

Bakın bir insan sevdiği mesleği yapmalı eğer sevmediği bir mesleği seçerse o meslekte başarılı olamaz. Beni dinlerseniz oğlunuzun asker olmasına izin verin. Çünkü oğlunuz asker olmayı hep hayal etmiş. Ve bunu çok istiyor. Mehmet'in babası biraz düşündükten sonra; artık ne yapalım mecbur asker olmasına izin vereceğim. Bu saatten sonra ne yapsam da zaten o kararını çoktan vermiş. Vatana, millete hayırlı olsun.

Mehmet'in babasının bu kararına yönetici çok sevinmiş. En çok da Mehmet'in sevinecek olmasına mutlu olmuş. Mehmet babasının ikna olmasından dolayı çok mutlu oldu ve hazırlıklarını yapıp üniversiteye gitti. Birkaç yıl sonra mezun olup asker oldu ve babası da pişman değildi bu duruma. Oğluyla çok gurur duyuyordu. Çünkü artık oğlu vatana ve millete hizmet eden bir Mehmetçikti. Aynı şekilde Mehmet de kendisiyle gurur duyuyordu. Artık o sadece Mehmet değil, Komutan Mehmet'ti.

***Muhammed Batur-Prof. Dr. Necmettin Erbakan Anadolu İHL
Danışman Öğretmen: İbrahim Mol**

Gazze'de Baba Olmak

Gazel Öşme*

Saat 05.00 civarıydı. Kalkıp, abdestimi alıp namazımı kıldım. Sonra eşimi uyandırdım. Kalkıp kahvaltıyı hazırlasın diye. Çünkü çocukların okula benim de işe gitmem lazım. Benim beş çocuğum var. Dört tanesi okula gidiyor. Diğeri de küçük olduğu için okula gitmiyor. En büyük çocuğum liseye gittiği için yurttta kalıyor. Diğeri üçü ise gidiş geliş yapıyor.

Çocuklar kahvaltı yaptılar ben de onları izledim. Bilmiyorum herhalde içime doğdu onları son kez göreceğim. İşte tam da onlar yemek yerken çok büyük bir ses geldi. Sonrası ise dehşet: Ev üstümüze yıkıldı. Evimize füze atıldı. Evde ben hariç herkes olay anında vefat etti. Bense ağır yaralıyım. Bir anda ses duymaya başladım. Enkazın yanında komşularımız toplanmış bizi kurtarmaya çalışıyorlar. Bense o acıdan sesimi çıkaramıyorum. En sonunda beni buldular. Aynı zamanda eşimi ve çocuklarımı da. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. İlk söylediğim şey “Çocuklarım nerede?”

Doktor hiçbir şekilde sesini çıkarmadı. Bense şüphelemeye başladım. Bir şey mi oldu diye. Sonra doktor başını eğerek “Başınız sağ olsun. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama.” O sırada bağırmağa başladım. “HAYIR! HAYIR!” diye. Sonra “Maalesef eşinizi de kaybettik. ” İşte benim için hayat bitti o an. Hiçbir şey düşünemiyordum. Beynim durmuştu. Sanki her şey kâbusmuş gibi geliyordu. Kapı açıldığında gözyaşlarımı silmeye başladım. Çünkü liseye giden kızım gelmişti. O da berbat haldeydi. Burada olduğumu öğrenmiş olmalıydı. Koşarak bana sarıldı. ”Ne yapacağız baba?” dedi. Artık benim güçlü olmam gerekiyordu. Bana muhtaç, benim yardımına ihtiyacı olan biri vardı. Kızım

bana sığınmıştı. “Hayatımıza kaldığı yerden devam edeceğiz kızım.” dedim. “İlk olarak ağlamayacağız. Çünkü o vicdansız Siyonistlerin karşısında ağlarsak çok sevinecekler. Bizim üzülp yıkılmamız için bunları yapıyorlar. Biz ise onlara karşı güçlü olacağız. Güçlü olacağız ki bizi yıkamasınlar. Biz üzüldükçe, biz ağladıkça onlar daha da güçlü olacaklar. Onların güçlenmesine izin vermeyeceğiz.

“Biz direneceğiz.” “Baba” dedi kızım. “bizim apartmanda kimse sağ kalmamış. Senin için mucize diyorlar. Komşularımız, ailelerimiz dağıldı. ”O sırada sanki hiç gücüm kalmamış gibi dalgın dalgın yere baktım. Sesimi çıkaramadım. Sonra kızım neler oluyor diye haberleri açtı. Haberlerde İsrail çoktan yüz füze atmıştı. Birçok insan ölmüştü.

Tam dehşetin ortasındaydık ki aniden bir ses geldi. Bu ses çok tanıdıktı. Çünkü bu ses benim ailemi benden aldı ve o sırada elektrikler gitti. Çığlıklar bağırmalar her şey üst üste. Ama bu sefer tam olarak hastaneye isabet etmedi. Bahçesine isabet etti ama neyse ki bahçede kimse yoktu. Kimseye bir şey olmadı. Sonra tekrar elektrik geldiğinde bu hastanenin tehlikede olduğunu söylediler ve hemen işlemlerimizi halledip bizi bıraktılar. Dışarı çıktığımızda şok içindeydim. Her yer enkaz, her yer yıkık, her yer üzüntü... İlk gittiğimiz yer evimizdi. Artık evimizden geriye sadece bir enkaz kalmıştı. Neyse öyle böyle bir hafta geçti.

Tabi İsrail durmuyor, savaşa devam ediyor. Aslında bunun adı cinayetti. Artık bir sorunumuz daha ortaya çıktı. Açlık, susuzluk yani kıtlık... İsrail diğer ülkelerden de yardım gelmesine izin vermiyordu. Çoğu çocuk öksüz ve yetim kalmıştı. Hatta o gün öyle bir olaya şahit oldum ki tüylerim diken diken oldu. Çocukların kollarına adlarını yazıyorlardı. Çünkü Allah korusun ölürlerse kimlikleri belli olsun diye. Bu olan olaylar arasında en masumu. Daha ötesini hayal bile edemezsiniz ama biz yaşıyoruz. Bugün ise şahit olduğum olay: Bir kız çocuğunun annesi bağırarak ağlıyordu. Çünkü bugün onun hem doğum günü hem de ölümünü. Bugün on iki yaşına girecekti ama gireceği gün onu katiller öldürdü. İsraililer çok büyük bir yıkıntı bıraktı. Herkes aç susuz dayanmaya çalışıyor. Dünya ise hiçbir şey yapamıyor. Bütün

dünya susmuş Gazze'nin yok olmasına seyirci kalıyordu. İnsanlar ne zamandan beri bu kadar vicdansız olabiliyordu? Ölen masum çocuklar, yıkılan evler, evlerin içindeki umutlar, hayaller... Eğer insanoğlu seyirci kalmaya devam ederse insanlığın sonu yakındır.

Dün ise mutluluğumun en güzel anıydı. Haberleri takip ederken karşıma çok müjdeli bir haber çıktı. Eğer biz İsraili esirleri bırakırsak onlarda Gazzeli esirleri bırakacaklarmış. On iki gün sonra hem biz esirleri bıraktık hem onlar. Ben ve kızım Gazzeli esirleri karşılamaya gittik. Gittiğimizde herkes çok mutlu ama benim yüreğim darmadağın aynı anda hem çocuklarımı hem de eşimi kaybettim. Ama esirlerimiz için mutluydum. Böyle bir on beş dakika sonra sanki birinin beni çağırdığını hissettim. Bu ses bana çok tanıdık geliyordu. Arkamı döndüğümde şok içinde kala kaldım. Çünkü karşımda çocuklarım ve eşim vardı. Meğerse benim ailemi de esir almışlar. Ama artık bende aileme kavuştum. Ve savaş bir süreliğine de olsa bitti.

***Gazel Öşme- Birecik Türkan -Halit Aykılıç Fen Lisesi
Danışman Öğretmen: Sezer Kaya**

Vişne Saçlı Kız ve Salıncak Babası Töre Serttaş*

Çok uzaklarda, Kaf Dağının ardında insanların yaşamadığı, diğer canlıların yaşadığı ve nesnelerin bulunduğu Lalada Ülkesi varmış. Bu ülkenin yeryüzü şekilleri labirent şeklinde imiş. Bu ülkede nesnelere, birbirlerine “sen çiçeksin, sen böceksin!” diyerek sataşmadıkları için sevgi, huzur ve mutluluk ta hüküm sürmeye devam etmiş.

Bu ülkede bir de vişne saçlı sihirli bir gül yaşarmış. Bu kızın tatlı mı tatlı vişneli dondurma annesi ve eğlenceli mi eğlenceli bir salıncak babası varmış. Onlar da diğer tüm varlıklar gibi günlerini huzur içinde geçirirlermiş. Ama bir gün hiç beklemedikleri bir şey olmuş. Ülkelerine “insan” denen canlılar gelmiş. Ellerindeyse o ülkeyi yok edecek kadar çok bomba varmış. Hiçbir nesnenin gözünün yaşına bakmadan onlara sadece zarar veriyorlarmış. Çiçekleri koparmışlar, hayvanları öldürmüşler, öldürmedikleri hayvanları ise kendilerine köle yapmışlar. Kalemleri kırmışlar, dondurmaları yemişler, giysileri kesmişler.

Bizim minik ailemizse bu katliamlar yaşanırken Lalada'nın en güneyinde Godla'da saklanıyorlarmış. **Vişne Saçlı Kız** tüm bunlar olurken çok korkuyormuş. Öyle çok korkuyormuş ki kıpkırmızı olan gülleri birden solmuş. Babası ona sakin olması gerektiğini söylemiş.

“Ben buradayım güzel kızım. Onlar size zarar veremezler!” demiş. Küçük kız ise babası tüm bunları söylerken o hâlâ ikna olmamış bir şekilde babasına bakıyormuş. İçinden *Babam o insan görünümündeki canavarları tek başına nasıl durdurabilir ki düşüncesini geçirmiş. İnsanların elinde*

çok fazla bomba varmış. Bombalar olmasaymış bile onlara yine zarar verebilirlermiş. Çünkü insanlar onlardan kat be kat daha güçlüymüş. Oysa babası eğlenceli bir salıncakmış.

“Onları nasıl durduracaksın baba? Onlar sana da zarar verebilirler.” demiş. Babası kızının bu sözlerine karşın buruk bir tebessüm etmiş:

“Bak kızım, hayat da tıpkı benim gibi bir salıncaktır. Nasıl ki salıncak bir ileriye bir geriye doğru gidip geliyorsa insanlar da öyle gidip gelirler. Şu an bize çektirdikleri bu zulüm onların gözünde salıncığın ileri gitmesidir. Ama merak etme onların salıncığı bugün ileriye gittiği gibi yarın da geriye gelecektir. O zaman tüm bu zulümler bitecek.” demiş.

Vişne Saçlı Kız bir veda konuşması sezer gibi:

“Neden bana veda eder gibi konuşuyorsun babacığım?” diye sormuş.

“Biz salıncaklar sallanırken bir takım zorluklarla karşılaşırız. Bu bazen sert esen bir rüzgâr olur bazense birisinin seni durdurması olur. Tüm bu zamanlarda ayağımı yere sağlam basıp kendini ileriye götüreceksin ve döngüyü tekrar eski haline getireceksin. Tabi bu sırada ben seni gökyüzünden izliyor olacağım.” demiş. Vişne Saçlı Kız’ın gözleri dolmuş ve babasına sarılmış.

“Seni çok seviyorum.” demişti. Babası onlarla vedalaşmış ve insanların yanına gitmiş. İnsanlara artık bu katliamlara son vermeniz lazım demişti. Fakat değil onun dediğini yapmak sözlerini dinlememişleri bile. İnsanlar salıncığı kırmışlar. Salıncak baba oracıkta can vermiş. Tüm bu yaşananlara küçük kız şahit olmuş. Her ne kadar babasının ölümüne üzülse de onun bu cesur davranışıyla gurur duymuştu.

***Töre Serttaş- Birecik Türkan-Halit Aykılıç Fen Lisesi-
Danışman Öğretmen Yasemin Can**

Saat Dokuz Kırk Yeter Dağ*

Günlerden perşembeydi. Rastgele bir kafeye oturdum. Bu kafe daha önceki gittiklerimden biraz farklıydı. Deniz manzaralıydı. Demirlerden sarkan çiçekler yol boyunca sıralanmış, bu yere farklı bir hava katmıştı. Hava açık ve ferahtı. Deniz dalgalanıyor, rüzgârın serinliği yüzüme çarpıyordu. Kuşlar belli bir sırayla uçuyordu. Buranın havası farklıydı ve bunu çok sevmiştim. Kafenin dışında oturup manzaranın keyfini çıkarmak istiyordum. Garsondan bir kahve rica edip çantamı masanın üzerine koydum. Fermuarını açıp içinden bir deste kâğıt çıkardım. Okumam gereken hikâyeler vardı. Çocuklardan onlara bir resim verip o resimle ilgili bir hikâyeye kurgulamalarını istemiştim. Garsonun kahveni getirmesiyle bir yudum aldım. Elime bir kâğıt alıp okumaya koyuldum. Gayet etkileyici ve akıcıydı. Ben hikâyeyi okurken elinde bir bidon ve poşetle buraya doğru gelen bir çocuk gördüm. Nefes nefeseydi. Duraksayıp elindekileri yere indirdi. Saatine baktı hızlıca. Yüzünde bir hüznü belirdi. Yavaş adımlarla denizin karşısına geçti ve ellerini cebine koydu. Sonra poşetinden bir simit çıkarıp parçalamaya başladı. Martılar çocuğun etrafında uçuşmaya başlamıştı. Çocuk elindeki simit parçalarını martılara atmaya başladı. Hıçkırık sesleri duyuyordum. Dikkatimi çekmişti. Ağlıyor muydu yoksa? Yüzünü koluyla sildi. Elimdeki kâğıtları masaya indirip, onu ürkütmeden yanına yaklaştım. Geldiğimi hissedince hemen yüzünü sildi. Simitleri atmaya devam etti. Ne olduğunu merak etmiştim.

"Merhaba" dedim uysal bir sesle.

"Merhaba" diye karşılık verdi. "Bir sorun mu var?" Başını sallayarak "Hayır," dedi.

Bir yabancıya açılmasının doğru olmadığını o da biliyordu ama onu böyle bırakamazdım.

"Emin misin?"

Biraz durdu ve sonunda konuşmaya başladı.

"Kaçırdım." Kaşlarını çattım. "Neyi?" "Saati," dedi.

Sesi titremişti. "Ne saati peki?" "Bana verdiği saati kaçırдыm. Sözümü tutamadım." Bunu dedikten sonra ağlamaya devam etti. Onu kendime döndürdüm. "Ağlama. Bana anlatır mısın lütfen?" Onun bu halini görünce çok üzölmüş-tüm. Onu bu kadar içten ağlatacak ne vardı? Burnunu çekti ve yutkundu. "Benim bir ustam vardı. Onun yanında çalışır-dım. Bana çok iyi bakardı. Ailem olmadığı için her ihtiyacı-mı karşılardı. Ama..... sustu birden. Yanağından akan gözyaşını usulca sildi. "Geçen hafta öldü. Çok yaşlı ve hasta olduğu için." Sesi ağlamaklı çıkıyor ve titriyordu. Üzöntüyle kaşlarını kaldırdım. Şimdi anlamıştım biraz. "Her zaman buradaki çiçekleri sular, martılara simit atardı" deyip eli ile çiçekleri gösterdi. "Buna özel bir saati vardı. 09.40" Yüzün-de gülümseme belirdi. "Ölürken de benden vasiyeti olarak her gün bu çiçekleri sulayıp martılara simit vermek ve" Yine sustu. Parmaklarıyla oynamaya başladı. "Ve?" dedim devamını getirmesini bekleyerek. "Ve okumamı istiyordu" diye nefesini verdi. "Ama ben yalnızım ve durumum buna el vermiyor. Ne yapacağım bilmiyorum." O kadar masumdu ki elinden ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Çok üzölmüş-tüm. Böyle olmamalıydı. Onun da herkes gibi okuluna git-mesi lazım, kendi hayatını kurması gerekiyordu. "Peki, şuan ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ustamın küçük dükkânında çalışmaya devam ediyorum. Onun sözü benim için çok de-ğerli ve ben bugün saatini kaçıırıp sözünü tutamadım." Yü-zünü diğer tarafa çevirdi. Onu böyle görünce çok kötü ol-muştum. Ona yardım etmeliydim. "Olsun. Sen en azından onun sözünü tutmaya çabalıyorsun. Ayrıca o senin niyetini gayet iyi biliyor, değil mi?" Başını sallayarak beni onayladı. "O zaman sen de her zamanki saatinde gelip istediklerini

yapacaksın." "Peki, nasıl okuyacağım?" Başımı hafifçe sallayarak "Onu bana bırak" dedim.

"Nasıl?" "Ben karşılayacağım tüm masraflarını." Gözlerindeki hüznü birden umuda dönüvermişti. "Gerçekten mi?" dedi heyecanla. "Evet, ama sen de bana gerçekten okuyup çok iyi yerlere geleceğine söz vereceksin." "Söz, söz, söz!" diye bağırdı. Hemen boynuma sarıldı. Onun bu mutluluğu görülmeye değirdi.

***Yeter DAĞ -Şanlıurfa Kız Anadolu Lisesi
Danışman Öğretmen : Sevgi İleşmek**

BABA HİKÂYELERİ ANTOLOJİSİ

Şanlıurfa il genelinde lise öğrencileri tarafından kaleme alınan Baba Hikâyeleri Antolojisi, babaların hayat hikâyelerine ve çocuklarıyla olan anlamlı anılarına ışık tutarken, okurlara farklı perspektifler sunmayı amaçlıyor. Eğitici, öğretici ve ilham verici içeriklerle dolu olan bu kitap, baba-çocuk ilişkilerinin değerine vurgu yapıyor ve aile bağlarını güçlendirecek mesajlar veriyor.

ŞANLIURFA
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ